

Lãnh Khốc Phu Quân

Contents

Lãnh Khốc Phu Quân	1
1. Chương 1 : Sơ Ngộ (gặp Gỡ Lần Đầu)	2
2. Chương 2 : Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	4
3. Chương 3 : Quyết Tâm Đào Hôn	6
4. Chương 4 : Thủy Chung Bỏ Không Được	11
5. Chương 5 : Người Rút Cục Là Ai ?	15
6. Chương 6 : Có Lê Hấn Cũng Có Tình	20
7. Chương 7 : Mời Đối Ta Phụ Trách	22
8. Chương 8 : Thương Tâm	24
9. Chương 9 : Tâm Lý Y Sinh (bác Sĩ Tâm Lý)	26
10. Chương 10 : Diễn Trò Hồng Rỗi	31
11. Chương 11 : Đường Tình Mê Mải	34
12. Chương 12 : Chân Tình	38
13. Chương 13 : Nùng Tình Mật Ý	44
14. Chương 14 : Cô Nàng Kỳ Quái	48
15. Chương 15 : Cảm Tình Hồn Loạn	53
16. Chương 16 : Hiểu Nhầm Cục Lớn	59
17. Chương 17 : Bùng Nổ	63
18. Chương 18 : Chân Thành Tương Kiến	68
19. Chương 19 : Oan Gia Ngõ Hẹp	77
20. Chương 20 : Bị Bắt	86
21. Chương 21 : Quyến Luyến Đau Thương	97

Lãnh Khốc Phu Quân

Giới thiệu

Nguồn: Lãnh Vân Hiên (<http://lanhvan.wordpress.com/>) Nàng thật sự là bất hạnh mà, còn chưa ra

1. Chương 1 : Sơ Ngộ (gặp Gỡ Lần Đầu)

Độc Cô Khuynh Thành bị một cước đá ra khỏi nhà, ồ ồ dường như hiểu nhầm, nàng tuyệt đối chẳng hề làm gì sai cả. Sinh nhật thứ 20 của nàng vừa qua, cha mẹ nàng lập tức tổng nàng ra khỏi nhà bắt phải đến ở Thái Nguyên Thiên Kiếm sơn trang. Hơn 20 năm trước mẹ nàng đào hôn, bỏ trốn khỏi lễ cưới, cha nàng hưởng sai. Do đó bọn họ cảm thấy thật có lỗi với ‘Bệnh Thần Kinh’ thúc thúc (Người lạ : vâng, mẹ nàng gọi chồng chưa cưới cũ như rửa nên nàng học theo, bệnh thần kinh á, thắc mắc mời xem cuốn 1 Cực phẩm khí phụ), nên định bắt nàng tới đó trả nợ tình giúp. Ôi ôi thật khổ quá mà, vì có gì phải lấy nàng ra bồi thường ? Mẹ nàng luôn miệng đề cao hôn nhân tự do, bây giờ lại lấy nàng ra báo ân. Ôi trời ơi, Độc Cô Khuynh Thành là nàng có sao lại có cha mẹ quá đáng như vậy chứ ? Tuy mẹ nàng nói ‘Bệnh Thần Kinh’ thúc thúc sẽ để nàng cùng con ông ấy bồi dưỡng tình cảm trước, nếu không thích thì không phải lấy hắn ta. Chính là... nghe giọng điệu cương quyết của cha, nàng cảm giác được mình chẳng còn đường lựa chọn nào khác. Vô luận thích hay không nàng đều phải lấy hắn ta thôi. Chính là nàng không muốn gả cho con của ‘Bệnh Thần Kinh’ thúc thúc, thậm chí còn không muốn gặp hắn. Theo những gì Phượng cô cô nói, nàng cảm thấy được ‘Bệnh Thần Kinh’ thúc thúc không phải người tốt. Nàng không thích mà, không muốn gả cho con trai ông già bại hoại kia đâu! (Người lạ : ack)

Hai mươi năm qua, nàng không phải chưa từng xuống núi. Mẹ nàng thường mang nàng xuống núi dạo chơi, nhân tiện dạy cho nàng nhân tình thế thái. Mẹ nói không mong nàng quá đơn thuần ngu xuẩn, ảnh hưởng tới uy danh Minh Nguyệt tiên tử của mẹ.

Lần cuối nàng xuống núi là trước năm 16 tuổi. Sau sinh nhật 16 tuổi liền không có xuống chân núi. Bởi vì đột nhiên mẫu thân nàng không thích phần hoa bên ngoài mà thầm muốn ở trên núi yên tĩnh qua ngày. Có vẻ càng già đi thì mẹ càng thay đổi. Nàng cũng từng khẩn cầu cha mẹ mang nàng xuống núi, chính là hai người đó căn bản không để ý tới nàng. Bọn họ còn bận phải âu yếm ân ái lẫn nhau không đếm xỉa gì tới nàng cả. Còn Tiêu Diêu ca ca lại là kẻ vũ si (đam mê võ học), cả ngày chỉ biết luyện võ, căn bản không muốn xuống núi. Nàng không muốn một mình xuống núi, chẳng thú vị tí nào. Đành phải an tâm ở trong nhà học hành ngoan ngoãn không hề dám nghĩ tới chuyện bên ngoài. Bốn năm qua đi, cuối cùng nàng cũng được tự do, chỉ là sao nàng vẫn thấy chẳng có hứng thú gì cả. Hừ, chỉ tại cái hôn ước chết tiệt.

Đúng là tháng ba, thời tiết thật là nóng quá đi. Mặt trời xuống núi chưa lâu mà người đã hơi rình lên rồi. Độc Cô Khuynh Thành hít hít trên người một lúc rồi than thở. « Mùi kinh quá ! » Nếu nàng nhớ không nhầm, phía trước gần đây có một cái hồ. Hiện giờ Độc Cô Khuynh Thành vốn đang nằm gối lên cái tay nải trên mặt đất nhưng vì hít một hơi hơi hám trên người xong hết cả buồn ngủ. Nàng đành đứng lên hướng tới vị trí có hồ mà tiến. Kỳ gia gia thường mang nàng tới quanh đây hái thuốc nên địa thế vùng này nàng vô cùng quen thuộc.

« Ái chà, ta bảo có hồ là có hồ mà. » Độc Cô Khuynh Thành đứng bên hồ, vươn vai đuổi người rồi cởi quần áo. Nơi này xét ra cũng khá bí mật, căn bản không có người lai vãng, nàng có thể yên tâm tắm rửa.

Kỳ cọ bản thân giữa hồ một lúc, mái tóc đen dài tán loạn trên vai, một thứ cảm giác thanh nhã mát mẻ thoải mái thông thả tản ra khắp người. Nàng hoàn toàn đắm chìm trong hồ nước mát lạnh, chẳng thèm chú ý tới có người tới, mãi tới lúc đột ngột xoay người mới thấy trên mặt nước có bóng phản chiếu, vừa nhấc đầu lên... Ồi chà... có một gã đàn ông đang đứng bên hồ. Về mặt gã thật lạnh lùng, ngũ quan thập phần tuấn mỹ, một bộ hắc y trong gió khẽ động đậy, trong tay còn cầm một thanh kiếm. Ack, đứng sững như vậy thật giống cha nàng xiết bao (Người lạ : Chú thích, cha nàng là Độc Cô Hàn, người như tên, lạnh lùng hết biết, xem cuốn 1 Cực phẩm khí phụ). Hắn đứng ở sát bờ nước, giống như từ nước mọc lên vậy.

« AAAAAAAAAAAAA ! » Độc Cô Khuynh Thành hét lên chói cả tai, kích động lui về phía sau. Gã đàn ông đó tựa hồ giờ mới chú ý thấy nàng, ngạo nghễ liếc mắt tới nàng một cái rồi tiếp tục đánh mắt nhìn xa xa. (Người lạ : đã kích, đã kích quá mà, phải tay ta là ta xịt máu mũi chứ làm gì đủ can đảm nhìn một cái quay đi !)

« Sắc lang, chết đi ! » Độc Cô mỹ nhân đứng lên, tay nắm chặt một viên đá từ đầu nhặt được.

Nàng vươn ngón tay đang nắm viên đá, nhẹ buông tay, viên đá lại rơi tõm xuống hồ mà cái gã đàn ông kia từ đầu tới cuối tựa hồ không chú ý tới sự tồn tại của nàng.

« Cút mau, ta còn phải mặc quần áo ! » Độc Cô Khuynh Thành đã muốn tức giận tới khó thở. Gã đàn ông này có điếc không hả ?

« Ta-phải-mặc-quần-áo !!! » Nàng đã gần như là hét rách cả họng.

Nam tử khê liếc mắt nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi. Độc Cô Khuynh Thành chạy một mạch vào bờ nhanh chóng mặc quần áo.

Ánh mắt nàng liếc qua một cái, mặc quần áo xong đã thấy gần gần đó có ánh lửa. Thấp thoáng ẩn hiện một bóng người phía sau ngọn lửa nhảy nhót.

Độc Cô Khuynh Thành chạy qua đó, hùng hùng hổ hổ ngồi xuống đối diện hắn, mở miệng hỏi. « Người là ai ? Tại sao lại tới chỗ này ? » Trong vùng núi non chỉ có một người thật cô đơn, có thêm người trò chuyện cũng tốt. Nếu là ngày thường còn khuya nàng mới muốn nói chuyện cùng một gã đàn ông lạnh lẽo chán chết như vậy.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn nàng, rồi lại cúi đầu, tựa hồ không thấy nàng tồn tại.

Độc Cô Khuynh Thành tới gần hắn. « Ta tên là Độc Cô Khuynh Thành, còn người ? Tên là gì ? » Nàng nói với hắn mà lại như là tự nói tự nghe, rút cục nàng cũng chẳng biết đang nói cho ai nghe.

Hắn ấy vậy mà không phản ứng gì cả, y như hoạt tử nhân (người chết sống lại) vậy. Độc Cô Khuynh Thành nhàm chán than thở. « Thôi bỏ đi, thà ta không hỏi, hỏi người cũng chẳng chịu trả lời gì cả. »

« Hàn Ngự Tuyệt. » Hắn nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

Thấy hắn trả lời mình, Độc Cô Khuynh Thành càng thêm có hứng thú, khê khê mỉm cười hỏi. « Thế à, người tới đây làm gì thế ? Ở đây thâm sơn cùng cốc thế này... »

Hắn lại không nói gì cả, thậm chí đầu còn không ngẩng lên.

« Thôi không tính. » Nàng mất hứng chep miệng, với tay mở tay nải lấy điểm tâm mẹ nàng chuẩn bị rồi đưa qua cho Hàn Ngự Tuyệt một miếng. « Cầm đi. »

Hắn không nhận, cũng chẳng nói chuyện, chỉ lạnh lùng ngồi ở đó.

Độc Cô Khuynh Thành lườm hắn một cái. « Đừng có lãng phí, chính tay mẹ ta làm, là món Mễ Lão Thử đấy! » (Mickey Mouse, chắc là một món bánh có hình đầu chuột Mickey chẳng ? Mộ Dung Ý Vân vốn là người hiện đại xuyên không mà tới mà ! =.=) Sau khi ẩn cư trong núi, Mộ Dung Ý Vân bắt đầu khổ luyện học làm bếp. Làm món điểm tâm ăn vặt chính là tuyệt chiêu dỗ con của nàng.

Ăn xong món đó, nàng vừa sắp xếp các thứ vừa hỏi hắn. « Hàn Ngự Tuyệt, có mỗi mình người tới đây thôi sao ? »

Một lúc lâu sau...

« Thôi quên đi, ta biết người không muốn nói chuyện. » Nàng nhìn lên trời thở dài một tiếng. « Người biết không, ta chuẩn bị phải lập gia đình. 20 năm trước cha mẹ ta đã định trước một mối hôn nhân, giờ ta phải thực hiện hôn ước đó. Mẹ ta sẽ không ép ta, nhưng còn cha ta thì khó mà nói được. Cha ta thực rất lạnh lùng, cũng giống người không thích nói chuyện. Nghe mẹ ta nói trước kia cả ngày ông ta sẽ không nói với ai quá ba câu, mãi tới khi gặp mẹ ta mới có thay đổi. Bây giờ tốt hơn rồi, dù ông ấy ít nói chuyện, nhưng luôn dùng hành động tỏ vẻ quan tâm huynh muội chúng ta. » Độc Cô Khuynh Thành buồn bã nhớ về quá khứ. « Cha ta vì thật sự muốn mẹ ta vui vẻ, trước mặt mẹ ta luôn nói chuyện rất nhiều. » Hắn ta vẫn không có phản ứng.

Độc Cô Khuynh Thành nhận thất bại lắc lắc đầu. « Bỏ đi, không nói với người nữa. Hi vọng có ngày người sẽ gặp được tình yêu của chính mình. Hi vọng nương tử của người, sẽ có thể sửa được cái tật xấu đáng ghét này của người. » Và giống cha nàng, do mẹ nàng ỷ hiếp mà trở nên nói nhiều hơn.

Hàn Ngự Tuyết trong lòng chợt khê động dậy, tình yêu của chính mình ư ? Hẳn liệu có thể có hay không ? Hẳn chợt khê thở dài trong lòng, làm gì có nữ nhân nào dám ở bên hẳn ? Hẳn giương mắt nhìn trợn đáng vẻ kiêu diễm đang ngủ gà ngủ gật của Độc Cô Khuynh Thành. Khuynh Thành ? Người cũng như tên, quả nhiên là tuyệt sắc khuynh thành.

Mẹ của Độc Cô Khuynh Thành thật ra diện mạo cũng bình thường, nàng sở dĩ xinh đẹp như thế hoàn toàn là vì cha nàng quá sức đẹp trai. Chỉ là... nàng xinh đẹp chút chút thật, nhưng thế nào cũng không thể nói là tới mức khuynh thành mà ? Không lẽ mắt của Hàn Ngự Tuyết có tật chẳng ? (Người lạ : Tình nhân trong mắt đẹp như Tây Thi, người chưa nghe sao ?)

2. Chương 2 : Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

« Grrraao... » Một thanh âm đáng sợ vang lên, đặng đặng sát khí, hẳn là của con thú đáng sợ nào đó. Độc Cô Khuynh Thành vốn là một kẻ thông minh liền mạnh mẽ mở to mắt.

Một đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục ở trước mặt nàng, cách khoảng năm thước, ánh mắt hoàn toàn không có hảo ý trừng trừng ngó nàng, rõ ràng coi nàng là bữa ăn đêm ngon lành. Toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh, nuốt nước miếng đến ực một cái, giương đôi mắt nhỏ cảnh giác nhìn chăm chăm con dã thú trước mặt.

Hàn Ngự Tuyết đâu rồi ? Đột nhiên nàng nhớ ra còn có một người nữa kia mà ? Tên chết tiệt đó đi đâu vậy ? Nàng lặng lẽ kín đáo liếc một cái tới chỗ lúc này hẳn vừa ngồi, hic, đến một cái bóng cũng còn chả có. Thằng cha đáng chết đó thật không có nghĩa khí mà, cứ nhiên chuồn mất, để lại mình nàng tặng cho sói hoang. Nhất thời nàng dục khóc vô lệ (muốn khóc mà không ra nước mắt), thôi rồi Lượm ơi, thân gái xinh tươi thành bữa ngon cho dã thú. (Người qua đường : cô kia, thêm thắt gì nhiều thế, bản gốc nó có hoa lá cành thế đâu | Lãnh Vân : kệ tui, không thích thì đừng đọc ! =.=)

Khuynh Thành vốn là có luyện võ công đấy chứ, hơn nữa võ công không tồi chút nào. Nhất là khinh công, hoàn toàn học hết chân truyền của phụ thân, đáng tiếc ở thời điểm mấu chốt như thế này, cô nàng không có kinh nghiệm chiến đấu mang tên Khuynh Thành cứ nhiên bỏ quên sự thật rằng mình có biết khinh công.

Hai chân trước của con sói hoang cào cào mặt đất, chờ dịp chuẩn bị phóng tới đây. Khuynh Thành liên tục lùi về sau, hai chân run lẩy bẩy (Người qua đường : mất cả phong phạm của con gái Minh Nguyệt tiên tử, haizzz, nàng ta mà thấy cảnh này chắc đập đầu vào đầu hũ tự tử mất ! | Mộ Dung Ý Vân : *lườm* | Người qua đường : *rón rén chạy*). Một bóng đen thật lớn đột ngột phóng thẳng tới trước mặt nàng, mấy cái răng nanh đã ngấm rất chuẩn vào cái cổ trắng ngần nõn nộn của nàng, Khuynh Thành trợn to mắt, đầu óc trống rỗng, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất... Xong đời rồi. Đúng lúc con sói sắp bỏ nhào vào người nàng, nàng chỉ cảm thấy hẫng nhẹ một cái, cả người bay lên trời. Đợi nàng khôi phục ý thức, mới nhận ra mình đã tựa vào một cái lồng ngực ấm áp rộng rãi tự lúc nào. Và ngay sau đó là nhận ra mình đã bị ai đó ôm lên ngồi ở trên một nhánh cây.

Khuynh Thành lại nuốt nước miếng cái ực, rút cục cũng nhìn rõ ai đã cứu nàng.

« Người không phải đi rồi sao ? » Nàng trừng mắt nhìn Hàn Ngự Tuyết, bộ dáng hỏn hà hỏn hển sợ hãi.

Hàn Ngự Tuyết quả thật đã rời đi, nhưng nghe thấy tiếng sói hoang gầm lên lại chạy về ngó thử, là hẳn lo cho con nhóc lấm miêng kia. Hẳn từng giết người vô số, trước giờ chưa bao giờ biết mềm lòng. Vốn hẳn có thể trơ mắt nhìn một người chết dần trước mắt mà không cứu, hiện giờ lại chỉ vì một con nha đầu ngốc nghếch lại chạy về cứu, chắc hẳn bị ám đầu rồi !

Hàn Ngự Tuyết khê liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn là không nói gì cả.

Khuynh Thành lắc đầu bất đắc dĩ. « Quên đi, với người nói chuyện chỉ tổ phí lời. » Cha nàng dù mỗi câu hiêm như vàng, tốt xấu gì hỏi vẫn trả lời. Còn gã trước mắt này quả thật cùng kẻ cầm điếu không khác nhau là mấy, nếu không phải hẳn từng nhả ra ba chữ tên hẳn, thật đúng nàng sẽ nghĩ hẳn là kẻ cầm điếu.

« Đại hiệp, võ công người tốt lắm phải không ? Xin cho ta đi theo người đi ? » Khuynh Thành tự nhủ mình đã học hết chân truyền của cha mẹ, thế nhưng so với Hàn Ngự Tuyết có vẻ vẫn chưa thấm thía gì. (Người qua đường : Ý Vân à Ý Vân, Độc Cô Hàn ơi Độc Cô Hàn, con gái các người chưa lấy chồng đã quên cha

mẹ, không coi các người ra gì kìa | Độc Cô Hàn : *lạnh lùng liếc mắt* | Người qua đường : *rét lạnh đóng băng*)

Không phản ứng.

Khuynh Thành gãi gãi mũi. « Uy, Hàn Ngự Tuyết, lỗi tai người có vấn đề không hả ? Ta sợ lại gặp phải dã thú, cho ta đi theo người đi mà ? »

Hàn Ngự Tuyết buông cánh tay đang ôm Khuynh Thành ra, thản nhiên không trả lời tiếng nào.

Khuynh Thành bĩu bĩu môi. « Ta là một cô nương liễu yếu đào tơ chân yếu tay mềm, người đành lòng để ta bị sói ăn thịt sao ? » Mẹ từng nói, khi cần có thể sử chiêu làm nũng, chiêu này dùng với cha nàng thực là rất có ích, không biết hiện tại có hữu dụng hay không.

Nàng thua hẳn rồi, vẫn phỗng ra không nói gì.

Khuynh Thành tức muốn học máu. « Người... Thôi ta thà coi người là không khí cho xong. »

« Có thể đi theo. » Hắn thản nhiên nói, thêm một câu. « Chỉ cần người không sợ là được. » Cuộc sống của hắn ở đảo kiếm máu tanh, có con nhóc nào dám đi theo hắn cơ chứ. (Người qua đường : Hắn dám coi nàng là nữ hài tử a, trẻ con a, ... *icon tức học máu*)

Khuynh Thành hưng phấn thiếu điều nhảy dựng lên, túm lấy tay áo hắn lắc lắc. « Ta sẽ không sợ, ta đi theo người được rồi, người thật sự là người tốt mà. »

Mặt hắn vẫn không có biểu tình, chỉ có ánh mắt lại xẹt qua một nét cười khổ, hắn là người tốt sao ? Nếu hắn là người tốt, căn bản trên đời không có ai là người xấu hết. Trong giang hồ, người nào nghe đến tên hắn, không phải hận thấu xương thì cũng là sợ táng đờm, nha đầu này cư nhiên lời kéo tay áo hắn, còn muốn đồng hành với hắn, điều kỳ quái nhất chính là còn nói hắn là người tốt, xem ra là một đứa nha đầu không hiểu chuyện đời.

« Hàn đại ca, huynh tới nơi này làm gì ? » Nàng vốn không hi vọng hắn trả lời, xem ra chỉ muốn làm bầm tự độc thoại thôi.

« Tìm một thứ này nọ. »

« Vậy... Á ! » Khuynh Thành nhìn hắn, vui vẻ không tin vào tai mình. « Huynh cũng trả lời sao ? »

Hắn không nói được thêm lời nào, tự nấu bản thân vì cái quái gì phải tổn nước bọt đấu võ mồm với con nhóc này. (Người qua đường : Anh nói được ba câu mà đã tự trách đi đấu võ mồm sao ? Bái phục | Hàn đại ca : *lườm* | Người qua đường : *rét run lập cập*)

« Hàn đại ca, bao giờ huynh mới lại xuống núi ? » Nàng còn phải đi lập gia đình mà. T__T

« Vội lập gia đình sao ? » Trong lòng hắn cư nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, không muốn con nhóc này đi lập gia đình.

Khuynh Thành lắc đầu mạnh tới mức muốn văng đầu ra ngoài. « Không hề vội không hề vội, muội không muốn lấy chồng. » Nàng mới không cần gả cho con của 'Bệnh Thần Kinh' thúc thúc.

Hàn Ngự Tuyết lạnh như băng phun ra hai chữ. « Tốt lắm. » Kỳ quái, nàng không muốn lập gia đình, trong lòng hắn cư nhiên có chút cao hứng. Nguyên hắn vẫn tưởng bản thân sẽ không bao giờ có hỉ nộ ái ố, vậy mà tối nay nha đầu ngốc này xuất hiện, lại đánh động tới một thứ gì đó tận sâu trong nội tâm của mình.

« Tốt lắm cái gì ? » Khuynh Thành tò mò hỏi.

Hàn Ngự Tuyết không để ý tới nàng, chỉ ôm nàng nhảy xuống. Trong lúc bọn họ nói chuyện, sói hoang sớm đã không biết đi về hướng nào. Độc Cô Khuynh Thành nhặt lên tay nải rồi bĩu môi. « Còn tốt còn tốt, nếu tay nải cũng mất, bốn cô nương chỉ có nước đi làm khát cái qua ngày. »

Hàn Ngự Tuyết lại ngồi lại vị trí cũ, giống như hết thấy mọi chuyện chưa từng xảy ra. Khuynh Thành tiến đến bên hắn, cười hi hi. « Lạnh quá đi... Muội... muội có thể ngủ cạnh bên huynh được không ? » (Người qua đường : Không biết ai chiếm tiện nghi của ai, hừ hừ...)

Hàn Ngự Tuyết không hề trả lời.

Nàng nhếch mép cười hề hề đầy gian ác. « Không được bỏ lại muối đâu nhé, muối ngủ đây. Huynh mà bỏ lại muối, muối sẽ tróc nã huynh tới chân trời góc bể cho coi. » Hắn nếu dám bỏ lại nàng, nàng sẽ nhờ lục thúc thúc tìm hắn lôi về, thiên hạ không có người nào mà Bách Hiểu Đường tìm không ra hết. Cả nhà lục thúc thúc mỗi lần tới thăm gia đình nàng đều khen nàng đáng yêu. Lục thúc thúc, lục thẩm thẩm thật là yêu thích nàng, nàng có nhờ tìm một người, lục thúc thúc sao lại không hỗ trợ chứ ?

Khuynh Thành ngơ ngậy mãi không tìm thấy tư thế ngủ thích hợp, thế là tự nhiên đem đầu dựa vào vai hắn, ôm lấy cánh tay hắn. Vẫn là ngủ như thế an toàn hơn, nếu không hắn chạy mất thì sao ? Nếu lại gặp sói hoang, nàng liền xong đời rồi. Nam nữ hữu biệt nàng có biết chứ, nhưng là dựa vào một cái có làm sao đâu, nàng lớn thế này rồi, cần bản để ý làm gì. Lại nhắc nàng Độc Cô Khuynh Thành, năm 16 tuổi xuống núi mẹ liền mang nàng tới kỹ viện xem trộm, 18 tuổi xong liền cho nàng xem Xuân cung đồ, còn giảng giải rất nhiều tri thức về việc nam nữ. Mẹ nói đây là giáo dục giới tính chính quy, tuyệt đối không có tí teo nào bất lương hết. Thế là bởi vì chuyện ‘giáo dục’ này, cha mẹ nàng liền cãi nhau to. Kỳ thật là cha nàng ăn dấm chua, cha vốn không cho phép mẹ thấy nam nhân nào khác ngoài mình cả. Ấy vậy mẹ lại to gan lớn mật vào kỹ viện chơi, cha không tức giận mới là lạ. Bao nhiêu năm qua, cha mẹ ân ân ái ái, chỉ có cãi nhau một lần duy nhất đó. Nàng cũng thật hâm mộ bọn họ, nàng cũng muốn tìm một nam nhân thật tốt như cha.

Hàn Ngự Tuyết không đẩy nàng ra mà mặc nàng dựa vào người. Từ khi có trí nhớ, sư phụ hắn đã đem hắn nhập vào cuộc sống của bầy đàn dã thú, hắn lớn lên có thú tính như dã thú, thậm chí dã thú thấy hắn còn phải e ngại. Trải qua bao nhiêu năm sống gió, cả người nhuộm đầy sát khí, thế mà cô nàng này cứ nhiên dám dựa vào người hắn ngủ, thật không hiểu nên nói nàng đơn thuần hay là ngu ngốc nữa. Nhìn thấy gương mặt ngủ say xinh đẹp của nàng, hắn không nén được vươn tay ôm lấy nàng. Cô đơn 25 năm, lần đầu tiên phát hiện ra cảm giác có người làm bạn thật là tốt. Nàng có thể cùng hắn tới khi nào ? Nếu nàng biết hắn là ai thì sao ? Liệu nàng còn lớn gan như vậy hay không ?

Sáng sớm hôm sau, Khuynh Thành bị một luồng ánh sáng chói mắt làm thức dậy. Tới khi nàng phát hiện bản thân cứ nhiên ôm ôm dựa dựa vào một gã nam nhân ngủ cả đêm, liền ngượng ngùng cười cười. « Tay huynh không bị tê chứ ? » (Người qua đường : Thiện tâm bộc phát như sao băng | Khuynh Thành : *lờm* | Người qua đường : nhầm, sáng láng như mặt trời... =')

« Đi thôi. » Hàn Ngự Tuyết không trả lời câu hỏi của nàng.

« Đi đâu ? » Nàng đứng dậy.

« Xuống núi. » Hắn đã tìm ở đây cả nửa tháng mà một chút manh mối cũng không tìm ra. Hắn bắt đầu hoài nghi cái bảo tàng của Bách Hiểu Đường kia liệu có thật sự tồn tại hay không.

« Tốt quá, xuống núi thôi. » Khuynh Thành không dấu nổi khoái chí liền nắm lấy áo hắn.

Hàn Ngự Tuyết khẽ liếc mắt ngó nàng một cái, nàng liền thức thời buông hắn ra lạng lẽ tụt lại đi phía sau.

3. Chương 3 : Quyết Tâm Đào Hôn

Độc Cô Khuynh Thành đi theo Hàn Ngự Tuyết, sau khi xuống tới chân núi, Hàn Ngự Tuyết chỉ cần huyết sáo một cái, không biết từ đâu nhảy ra một con tuần mã. Hắn ngay cả đón chào vỗ về nó cũng không làm, cũng chẳng nói gì cả, cứ thế nắm eo nàng xoay người nhảy lên lưng ngựa, bắt đầu quá trình đi chung đường.

« Hàn đại ca, chúng ta đang đi đâu thế ? » Khuynh Thành tựa vào ngực hắn, tay choàng eo hắn, bộ dáng thập phần mờ ám. Nàng nhất thời hứng lên muốn đi theo hắn, thậm chí muốn bảo hộ cho hắn. Sau khi xuống núi, nàng vốn thừa sức tự bảo vệ, còn muốn cậy nhờ hắn sao ? Đường đường là con gái của Thiên hạ đệ nhất võ công, ngay cả bản thân còn không tự bảo hộ được chẳng phải đáng cười sao. (Thế đêm qua ai run lấy bấy khi gặp sói hoang đấy ? =)

« Người muốn đi đâu ? » Hắn liệu có nên nói cho nàng hắn phải về Tuyết Mệnh Môn nhận mệnh rồi sau đó tiếp tục đi giết người không nhĩ ? Chỉ sợ nàng đương trường lăn đùng ra ngất xỉu mất thôi.

Khuynh Thành ngẩng đầu lên liếc hẩn một cái, một tay gãi cằm. « Ta... không biết đường, cũng không có chỗ để đi. » Tuyệt đối không thể về nhà, cha mẹ nhất định lại đem nàng đuổi ra khỏi, thậm chí có khi còn muốn tự thân mang nàng tới Thiên Kiếm sơn trang nữa. Đi Bách Hiểu Đường tìm Lục thúc thúc ư ? Không, Lục thúc thúc nhất định đem hành tung của nàng nói cho cha mẹ nàng. Đi Tận Thiên Cốc tìm Phượng cô cô ? Cũng vậy, quên đi, cho dù Phượng cô cô không bán đứng nàng, mấy vị thúc thúc của nàng nhất định sẽ làm thế, lập tức báo cho cha nàng mang nàng về nhà dạy dỗ.

« Nhà ngươi ở đâu ? Ta đưa ngươi về. » Hàn Ngự Tuyết mặt không đổi sắc, ngữ khí bình thản. Cô nàng này thoát nhìn là biết không có võ công, lại ngu ngu ngốc ngốc, vẫn là nên thừa dịp mà rũ bỏ cho xong. Nếu cứ như vậy bỏ lại nàng, lại lo lắng nàng gặp người xấu, tốt nhất vẫn là đưa nàng về nhà. Kỳ quái, hẩn một thân Lãnh Diện Diêm La Hàn Ngự Tuyết từ lúc nào lại trở nên mềm lòng ? Lại đi quan tâm sự sống chết của một cô nhóc ? Có khi nào ngày ngốc ở trong vùng núi vài ngày bị ám đầu rồi không ? Thật là không hiểu mà.

Khuynh Thành vội vã lắc đầu. « Không về đâu, cha mẹ muội lại bắt muội lập gia đình, muội không muốn lấy chồng mà. » Nàng khó khăn mới chuồn được ra ngoài, mặc kệ hôn ước hôn sự cái gì, nàng không xuất giá đâu.

« Vậy ngươi muốn đi đâu ? »

Khuynh Thành mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn hẩn. « Muội không biết, muội không còn chỗ nào để đi cả. Hàn đại ca, huynh thu nhận muội được không ? » Khuynh Thành thật đúng là không còn chỗ nào đi hết, nàng nếu không đúng hẹn đến Thiên Kiếm sơn trang, cha mẹ nhất định đi tìm nàng. Bách Hiểu Đường thế lực lớn như thế, muốn tìm nàng dễ như trở bàn tay. Ngoại trừ Thiên Kiếm sơn trang, thiên hạ rút cục không có chỗ cho nàng dung thân.

« Không được. » Kỳ thật hẩn rất muốn giữ nàng bên người, chính là hẩn không thể. Trước khi chuyện kia được giải quyết, hẩn không muốn liên lụy tới nàng.

« Vì sao ? Muội có thể làm nô tì cho huynh, muội cái gì cũng biết làm mà. » Nàng được Mộ Dung nữ hiệp dạy dỗ theo phương pháp mới từ bé, cho tới giờ luôn chủ trương tự do hôn nhân. Nàng không muốn gả cho con của Bệnh Thần Kinh thúc thúc, nàng phải đào hôn thôi. Ý niệm đào hôn này từng xuất hiện trong đầu nàng mấy trăm lần, nhưng hiện tại đã biến thành sự thật. Xem ánh mắt của hẩn, có vẻ võ công của vị Hàn đại ca này không tồi, tựa hồ không phải người bình thường. Có hẩn trợ giúp, trốn cha mẹ hẩn dễ hơn nhiều.

« Ngươi phải gả cho ai ? » Tự dưng hẩn xuất hiện ý tưởng muốn giết cái gã chết tiệt kia để ‘độc chiếm giai nhân’.

« Hàn đại ca, huynh có võ công lợi hại như thế, hẩn là phải rất có uy danh phải không ? Có thể nào nói cho muội huynh làm gì chẳng ? Còn có, không phải huynh cũng nằm trong danh sách thập đại cao thủ của Anh Hùng Phổ chứ ? » Hơn 20 năm trước sau khi Mộ Dung sơn trang lạc bại, dĩ nhiên Thiên Kiếm sơn trang trở thành Võ Lâm đệ nhất thế gia, Bệnh Thần Kinh thúc thúc được đề cử làm minh chủ Võ Lâm. Nếu Hàn Ngự Tuyết nói chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nàng không muốn liên lụy tới hẩn. Bất quá, Hàn Ngự Tuyết không giống vô danh tiểu tử chút nào cả. Nếu hẩn thật sự có lợi hại, ít nhất sau này có thể lấy tên hẩn dọa người. Mẹ nàng quả hay nói đường ai nấy đi, không được lấy danh nghĩa của các thúc thúc bá bá cô cô đi dè của nàng để mang đi dọa người khác. Chỉ có điều tự dưng giao kết được với một bằng hữu lợi hại, hẩn chuyện này sẽ không giống vậy chứ.

Hàn Ngự Tuyết đột nhiên cúi xuống, đôi mắt sâu thẳm khó lường dừng lại nhìn nàng.

Rồi hẩn ngẩng đầu nhìn tới trước. « Lãnh Diện Diêm La. » Rút cục hẩn cũng nói cho nàng biết danh hiệu của mình, nha đầu này liệu có khi nào bị dọa rơi xuống đất chết ngắt không ? Hẩn thậm chí còn định thả nàng xuống đất cho an toàn.

Khuynh Thành mị mị cười liếc hẩn một cái. « Sao huynh lại có cái ngoại hiệu đáng sợ như thế cơ chứ ? Bất quá muội thích, nó giống như huynh vậy, ác ác là... » Hẩn thiếu chút nữa lăn xuống đất, lần đầu tiên có người nghe thấy danh hiệu Lãnh Diện Diêm La, còn có thể cười mỉm nói với hẩn nghe ác ác sao ? Có phải đầu óc nàng có vấn đề rồi ?

« Người không phải người trong giang hồ đúng không ? » Hắc đấng ra phải sớm nghĩ tới điều đó chứ, nghĩ mà tiếc cho cái danh Lãnh Diện Diêm La, cũng có lúc xem nhầm người rồi.

Khuynh Thành gật đầu. « Ta không phải. » Nàng còn chưa sinh ra đã bị lôi đi ‘thoái ải’ còn đâu.

« Ta là thiếu chủ Tuyệt Mệnh Môn. » Đồng thời cũng là sát thủ xuất sắc nhất, cho tới giờ còn chưa thất thủ lần nào, được liệt vào đệ nhất thập đại sát thủ. Hắc nói với nàng cái đó làm gì, nàng có biết đâu.

Khuynh Thành vui vẻ cười to. « Thế ư, vậy võ công của huynh hắc rất lợi hại phải không ? » Nàng không cảm thấy kỳ quái chút nào, lúc mới gặp hắc nàng đã đoán được một chút. Khí chất lãnh ngạo trên người hắc người bình thường sao có nổi.

« Tuyệt Mệnh Môn chuyên đi giết người, chỉ cần đưa tiền, giết ai cũng được. » Hắc phải dọa nàng thôi, dọa cho nàng không dám đi theo hắc nữa.

« Muội biết. » Giọng nói của nàng bình thản, không có chút kinh ngạc nào. Tuyệt Mệnh Môn nàng biết rõ như lòng bàn tay. Chỉ là... sao nàng không biết tí gì về gã họ Hàn này nhỉ ? Người này hai năm trước mới xuất môn, từ lúc nàng ẩn cư trong núi, hoàn toàn tuyệt giao cùng bên ngoài, được nhiên là không biết rồi. Trước năm nàng 16 tuổi, lục thúc thúc hàng năm đều lên núi một lần, đem đầy đủ tư liệu các loại trong giang hồ tới cho mẹ nàng đọc giải sầu. Chỉ cần Bách Hiểu Đường có cái gì, trong nhà nàng có cái đó. Thậm chí Bách Hiểu Đường không có, trong nhà nàng cũng có. Ví dụ như tư liệu do Tiêu Diêu công tử kể lại, chỉ có người trong nhà nàng biết thôi à. 4 năm trước, Độc Cô phu nhân Mộ Dung Ý Vân đột nhiên hoàn toàn ẩn cư, không hạ sơn, không cần đọc tư liệu, hại nàng sự tình giang hồ 4 năm qua cái gì cũng chẳng biết.

Ngữ khí vốn bình thản của Hàn Ngự Tuyệt giờ cũng có chút biến đổi. « Người còn dám đi theo ta không ? »

« Sao lại không dám chứ ? » Nàng vẫn như trước, thuần nhất mỉm cười.

« Người sẽ bị vô lâm chính đạo coi thường, thậm chí có thể mất đầu như chơi. » Một luồng lạnh buốt chậm chậm nổi lên trong lòng hắc, rút cục lai lịch của cô ả này là thế nào ? Hắc đã nói bản thân là thủ lĩnh tổ chức sát thủ, vì sao nàng vẫn không chút sợ hãi, hai tay vẫn không biết sợ ôm chặt lưng hắc ?

Khóe miệng nàng khẽ mỉm cười khinh thường. « Muội biết huynh sẽ không giết muội, nếu muốn giết thì đã không cứu muội, đã không nói chuyện nhiều như thế với muội. Huynh bảo vô lâm chính đạo coi thường ư ? Hắc hắc, cái thứ đó trong mắt ta chẳng đáng cái gì. » Độc Cô Khuynh Thành nàng mà quan tâm tới thế tục lễ giáo, tám trăm năm trước đã chẳng cố đầu thai làm gì.

« Người không sợ người khác nói này nói nọ sao ? » Hắc bắt đầu có hứng thú, thậm chí còn có chút vui sướng nữa ?

« Năm đó chuyện của Mộ Dung sơn trang nhị tiểu thư, Bách Hiểu Đường đường chủ Mộ Dung Ý Vân người hắc là biết chứ ? Thanh danh nàng tề như vậy, mà vẫn sống vui vẻ hạnh phúc đầy thôi ? » Chuyện cũ của cha mẹ nàng đọc đi đọc lại không biết mấy trăm lần, mỗi lần đều cảm thấy kinh tâm động phách. Mẹ thật dũng cảm, có gan theo đuổi tình yêu của mình. Chỉ cần bản thân hạnh phúc là được rồi, còn cần để ý người khác nói gì sao ?

Ánh mắt Hàn Ngự Tuyệt lóe lên một tia kinh ngạc, Tuyệt Mệnh Môn tin tức luôn linh thông, kỳ nhân thế hệ trước là Mộ Dung Ý Vân lẽ nào hắc không biết. Năm đó Mộ Dung Ý Vân cùng giáo chủ Thiên Ma Giáo mến thương nhau, nửa đường đào hôn, tự hủy khuê dự (danh dự khuê nữ). Mộ Dung Ý Vân thà phụ người trong thiên hạ chứ không phụ Độc Cô Hàn, cuối cùng kết nghĩa phu thê. Hai người cùng luyện thành võ công Lạc Hoa Lưu Thủy, thiên hạ vô song, Mộ Dung Ý Vân đại nghĩa diệt thân, giết chết cha mình là Mộ Dung Nghĩa, kẻ bại hoại của vô lâm. Sau đó hai vợ chồng cùng nhau biệt mất. Có người nói bọn họ ẩn cư thế ngoại, cũng có người nói họ ẩn cư trên Thiên Sơn, càng khoát lác mà bảo bọn họ đã du tiên. Khoảng năm sáu năm trước trên giang hồ nổi lên một gã thiếu niên thần y, một thân bạch y một thân kiếm, hành tẩu giang hồ, làm việc dứt khoát, nhân nghĩa Tiêu Diêu công tử. Nghe nói Tiêu Diêu công tử rất giống Độc Cô Hàn, có người hoài nghi hắc là con trai cặp vợ chồng đó. Đồn đại rất cực vẫn chỉ là đồn đại, không có chứng cứ gì. Bốn năm trước Tiêu Diêu công tử đột ngột biến mất, cho dù Bách Hiểu Đường cũng không tra ra tung tích hắc. Tiêu Diêu công tử có phải con của họ không cũng rất khó nói, chỉ có thể khẳng định là, Độc Cô Hàn cùng Mộ Dung Ý Vân đã trở thành giai thoại truyền kỳ, tới hôm nay câu chuyện về bọn họ

nhà nhà đều biết người người đều hay, đem ra làm chuyện tán gẫu lúc nhàn rỗi. Chính là đột nhiên nàng nói đến Mộ Dung tiền bối làm gì ? Có thể nào nàng muốn theo gương đó ?

« Tại sao đột nhiên lại nói tới người đó ? » Chuyện về Mộ Dung Ý Vân vốn đã bị đương nhiệm Đường chủ của Bách Hiểu Đường soạn tả thành ‘Minh Nguyệt tiên tử truyện’, chẳng những người trong võ lâm, ngay cả thiên kim tiểu thư trong khuê các, quý phụ nhân các nhà giàu có đều tranh cướp về xem, nghe đâu còn truyền vào tận hoàng cung. Quán nước bên đường, trà dư tửu hậu cũng thường được nghe bàn luận về nó. Cho tới bây giờ cũng không ít người này nọ dựa vào việc kể lại tích xưa của hai vợ chồng để kiếm cơm ăn. Nàng dù chỉ là một thiếu nữ bình thường, biết đến Mộ Dung Ý Vân cũng chẳng có gì lạ.

« Nàng ấy thật là dũng cảm, không cần để ý ánh mắt thế gian, theo đuổi mục đích của mình. Muội thật sùng bái nàng, cũng muốn giống như nàng, theo đuổi hạnh phúc của chính mình. » Nàng tin tưởng mẹ sẽ tán thành nàng làm như vậy. Mẹ thường nói ‘sinh mệnh vốn đã quý, ái tình càng quý hơn’. Kỳ thật mẹ luôn hi vọng nàng có cuộc sống của chính mình, chỉ là ngại ngần đại ân của Bệnh Thần Kinh thúc thúc khiến mẹ nàng khó mà nói gì được.

Hàn Ngự Tuyết không nói gì cả. Mộ Dung Ý Vân quả thật là một kỳ nữ. Hiện giờ nữ nhân trên giang hồ đều bắt chước bộ dáng năm đó của nàng, qua đó có thể thấy nàng không giống bình thường. Kỳ thật thanh danh của Mộ Dung Ý Vân vốn không tốt, chỉ từ sau khi nàng thoái ẩn, tình yêu của nàng và Độc Cô Hàn mới được người đời thừa nhận. Hơn nữa dưới tác động truyền thông mạnh mẽ của Bách Hiểu Đường, nàng nghiễm nhiên thành một hình mẫu của phái nữ.

« Hàn đại ca, huynh hi vọng bạn đời của mình là dạng người thế nào ? » Nàng đột nhiên thật hiếu kỳ.

Hắn dĩ nhiên không trả lời. Hắn là một sát thủ, không có tư cách nói tới tương lai. Ánh tà dương đỏ như lửa, soi rọi ánh mắt mê man của hắn.

Điểm Thương sơn

Một đôi vợ chồng ngồi tựa vào nhau cùng ngắm hoàng hôn. Ánh tà dương chiếu xuống bóng dáng bọn họ trải dài tới vô tận.

« Khuynh Thành liệu có thể yêu Vô Vân không nhỉ ? » Người thiếu phụ mở miệng, ánh mắt mơ hồ hiện vẻ lo lắng. Thiếu phụ kia đương nhiên là Mộ Dung Ý Vân, chả biết có phải già lão thành tinh hay không, rõ ràng tuổi đã gần ngũ thập (50 tuổi), thoát nhìn lại chỉ giống tam thập (30 tuổi) mà thôi, nếu ở hiện đại, nhất định còn có người theo đuổi cho mà xem. Nàng đã nếm qua không ít trần bảo khó tìm trên thế gian, năm tháng tuổi tác đương nhiên hậu đãi nàng.

Nam nhân bên cạnh nàng cười cười. « Nữ nhi tất có tâm tư của bản thân, nàng không cần lo lắng quá. » Không cần phải nói, hắn đương nhiên là Độc Cô Hàn, vẫn bộ dáng năm đó, cao ngạo lạnh lùng, cùng Mộ Dung Ý Vân thật sự là một cặp đôi trái ngược.

« Phải không ? Kỳ thật thiếp không muốn khuynh thành gả tới nhà họ Giang. » Hiện giờ Thiên Kiếm sơn trang đã là Võ Lâm đệ nhất thế gia, làm mưu gia chủ mẫu của Võ lâm đệ nhất thế gia thật sự sẽ rất mệt mỏi. Nàng biết Khuynh Thành kế thừa cá tính của nàng, làm sao có thể ngoan ngoãn ngồi ngốc nghếch ở nhà chăm sóc gia đình, tốt nhất đừng để bị hưu (lì hôn).

« Ta biết, chính là chúng ta có lỗi với Tử Ngang, hắn chỉ ra mỗi điều kiện duy nhất đó thôi. » Hắn ôm bả vai vợ yêu an ủi, sợ nàng buồn giận tới mệt người.

« Rõ ràng là chúng ta có lỗi, lại phải đưa con gái đến bù, thật không công bình. » Mộ Dung Ý Vân thật mất hứng. Trong lòng nàng luôn cầu nguyện, Khuynh Thành tốt nhất vẫn là có tình yêu của chính mình.

Độc Cô Hàn đang định trả lời thì thấy một con bồ câu bay tới phía trước. Hắn vòng tay ôm ái thê nhảy lên trời, thê tử của hắn thỏa mãn cười vươn tay bắt lấy con bồ câu đó. Xuống tới mặt đất, nàng cười y như con mèo ăn vụng được cá, liền thoảng nói. « Không biết là ai truyền tin tới ? » Dù đang ẩn cư trong núi, họ vẫn không cắt liên lạc với bằng hữu bốn phương, vì mục đích đó họ luôn nuôi một cặp bồ câu.

« Là thư của Bách Hiểu Đường. » Thị lực của hắn so với thê tử bị cận tốt hơn nhiều. (Vâng, ai đọc Cực phẩm khí phụ sẽ biết, Ý Vân bị cận 4 đi ốp, xuyên không sau bị 1 chương đánh nát kính mắt rồi ==)

« Thế ư ? » Mộ Dung Ý Vân tươi cười đọc nội dung, đọc xong sắc mặt đại biến.

« Chàng xem đi. » Nàng đem bức thư giơ ra trước mặt trượng phu.

Nhìn thấy vẻ mặt cười gian ác của thê tử, hắn chỉ sững nịch cười. « Nàng lại muốn phá thể nào ? »

« Không biết ai tiết lộ tin tức, cứ nhiên dân tình biết hai mươi năm trước khi chúng ta ẩn cư có dấu một đồng bảo vật. Nếu mọi người chỉ biết là chúng ta dấu châu báu, lại không biết chúng ta giấu chỗ nào, ẩn cư nơi nào... không bằng chúng ta phá họ chơi. » Người đời không ai biết hành tung gia đình họ, đều là cảm ơn Bách Hiểu Đường che dấu giúp.

« Tùy nàng. » Đối với thê tử của hắn, hắn đều luôn bó tay thúc thủ.

« Tốt lắm. » Mộ Dung Ý Vân lại bắt đầu chơi ác, chuẩn bị chế ra một vỏ đại bịp kinh động vô lâm. Dám có ý định đụng chạm tới Mộ Dung Ý Vân sao ? Đúng là không muốn sống.

« Không ổn. » Nàng đột nhiên nhớ ra. « Nếu mọi người biết Khuynh Thành là con gái chúng ta, có khi nào bắt cóc nàng làm con tin chẳng ? »

« Không đâu, có Tử Ngang rồi, ai dám đả thương hại nàng ? » Bảo hộ một nữ hài tử còn không làm được, Bệnh Thần Kinh chết chắc.

« Chỉ sợ bọn hắn âm mưu ám hại thôi. » Những kẻ xưng danh ‘đại hiệp’ phần đông chỉ là ngụy quân tử.

« Khuynh Thành một thân võ công cái thể, người thường không thể gây thương tổn cho nó đâu. »

« Đúng là nếu chỉ nhìn vào võ công, nó hoàn toàn có thể vào hàng ngũ Thập đại cao thủ. Nhưng nha đầu ngốc kia không có ý thức phòng địch, càng không có kinh nghiệm nự địch, thiếp còn hoài nghi trong lúc nguy cấp nó còn không biết ra chiêu sử võ thể nào, chỉ biết ngậy ngốc ra thôi. » Mộ Dung Ý Vân cúi đầu. « Thiếp bắt đầu hối hận không có mang nó xuống núi cho lịch duyệt giang hồ. » (đúng là hiểu con không ai bằng mẹ !)

Độc Cô Hàn ôm ái thê vào lòng. « Không có việc gì đâu, nó đã học hết chân truyền của ta và nàng, cũng nên cho nó một mình hành tẩu giang hồ rồi. »

« Hay bảo Tiêu Diêu đi bảo vệ nó, Tiêu Diêu không những đã học hết võ công của chàng và thiếp, còn theo Kỳ thúc thúc học thêm một thân y thuật, nghe nói thằng bé ở ngoài có ngoại hiệu Tiêu Diêu công tử. Có Tiêu Diêu công tử bảo hộ, thiếp mới yên tâm cơ. » Nàng bắt đầu làm mặt nhõng nhẽo làm nũng, con cái đều đã lớn như vậy mà tính còn y như đứa trẻ.

« Được rồi. » Đối với thê tử, hắn chưa bao giờ có quyền nói ‘không’.

« Con ơi. » Quay lại chỗ ở, nàng lập tức gọi con.

« Chuyện gì ạ ? » Độc Cô Tiêu Diêu khoe miệng hàm chứa nét cười, dương dương xuất hiện trước mặt mẫu thân.

« Tiểu tử, học xong chưa ? Có thể đi bảo hộ cho muội muội của con không ? »

« Con chưa học xong, mẹ tìm người khác đi ! » Tiêu Diêu chuẩn bị chuồn mất, vừa bước vài bước đã muốn bị lão nương tóm trở về. (lão nương = mẹ già =)

« Tiểu tử kia, con cứ nhiên không nể mặt mẹ con à, thực là rầu lòng mẹ quá đi con có biết không hả ? »

« Mẹ à, trẻ không học già khó học vào nha, mẹ thương cho tấm lòng ham học của con với chứ ! »

« Quỷ con lớn đầu kia, có đi hay không thì bảo ? » Mộ Dung Ý Vân hai tay chống nạnh, hung hăng trừng mắt hắn.

Tiêu Diêu lơ đãng liếc thấy vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo của cha mình xong, xương cốt tê dại. Thật lạnh quá đi, trời sắp mưa sao ? « Ách, được rồi mà. » Tiêu Diêu nhận thua, hắn không phải là sợ mẹ, mà chính là sợ cha phát hỏa. Làm cái gì cũng được, chính là không được làm mẹ không vui nha.

Mộ Dung Ý Vân cười gian gian đánh giá thằng con trai. « Ta nghĩ Tiêu Diêu công tử nên xuống núi đi thôi. Bốn năm nay con luyện võ thành cuồng si, còn có cái gì chưa học đâu ? »

« Còn bao nhiêu thứ chưa học mà. Độc thuật của cha con mới học được có một chút. » Tuyệt đối không cần nghỉ ngơi, Độc Cô Hàn biết dùng độc. Mộ Dung Ý Vân chỉ mới thấy phòng thuốc của hắn, chưa từng thấy hắn dùng độc qua. Mãi tới sau khi bọn họ ẩn cư, đứa con trai tựa hồ rất có ý thích học độc được, hắn thiện tâm đại phát mới dạy cho đứa con một ít lớp vỏ bên ngoài. (Ách, thiện tâm đại phát đi dạy nó dùng độc được sao ? = =')

« Đủ rồi. » Độc Cô Hàn chậm rãi hít một ngụm trà. « Học nhiều đối với người không có lợi lắm. » Độc vật xét cho cùng là thứ hại người, hắn không thích dùng. Nếu không phải sợ phụ bất học, hắn không muốn học chút nào.

Tiêu Diêu nắn lòng lắc đầu. « Cha à mẹ à, cha mẹ có thật chỉ muốn con đi bảo hộ cho muội muội thôi sao ? » Hắn cười ám muội. « Chỉ sợ, là hai người muốn đuổi hai đứa con đi cho hai người... khụ khụ... » Hắn ho khan một tiếng không dám nói tiếp.

Mộ Dung Ý Vân lôi ra một cái roi gỗ, làm bộ như muốn chạy qua đó, Tiêu Diêu chạy nhanh muốn khóc. « Mẹ ơi con sai rồi. Con biết sai rồi, con thật sự xin lỗi mẹ, thật sự xin lỗi cha, thật sự xin lỗi quốc gia, thật sự xin lỗi nhân dân... » (Hết nói... = =')

« Đừng có làm bộ nói này nói nọ nữa. Mau cút đến Thiên Kiếm sơn trang bảo hộ cho muội muội của con đi. »

« Tuân lệnh. » Tiêu Diêu một lòng chạy tóe khói, chạy tới không kịp thu thập hành trang, chỉ kịp bốc một nắm ngân phiếu nhét vào trong áo rồi trời chết chạy xuống núi. Thật sự mất mặt mà, hắn đường đường là Tiêu Diêu công tử, cư nhiên lại sợ hãi một cái roi gỗ. Nguyên hắn vốn tính phải đem võ công luyện tới cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi mới ra đi, ai dè giờ bị mẫu thân áp bức, chỉ có thể xuống núi trước thôi. Bốn năm nay hắn quả thật si mê học võ, phí bao nhiêu tâm huyết công phu, chỉ hi vọng tới ước hội Trung thu năm sau, có thể đả bại cái gã chết dẫm kia. Hắn nếu lại thua tiếp, thật là làm nhục tới thanh danh hàng đầu của cha mẹ mà.

« Lão bà, lên nóc nhà ngắm sao đi. » Độc Cô Hàn ôm ái thiếp nhảy lên nóc nhà, hoàn toàn không có thời gian quan tâm tới gã nhi tử đang trời chết chạy trốn kia.

4. Chương 4 : Thủy Chung Bỏ Không Được

« Người có thể đi được rồi. » Vừa mới vào cửa thành, Hàn Ngự Tuyết nghiêm mặt tuyên bố với tiểu nha đầu quần quít bên hắn năm ngày qua. Ở nơi không có bóng người hắn còn lo lắng nha đầu kia thành bữa tiệc của dã thú, còn giờ đã vào tới chốn đô thị phồn hoa, hắn có thể an tâm mà buông nàng ra. Hắn còn có chuyện phải làm của chính mình, không thể tha theo một con nhóc này cho mệt.

Khuynh Thành ngàn vạn không muốn, không biết vì sao nàng có cảm giác muốn ở cùng chỗ với hắn. Nhưng nàng lại không có lý do gì để theo hắn cả. Bọn họ trước giờ nhiều lắm chỉ có thể coi nhau là bằng hữu, thậm chí còn không tính là bằng hữu thân thiết gì hết.

« Huynh có nói muội có thể đi theo huynh mà. » Nàng lôi ra một cái lý do thật ngu ngốc.

« Ta chưa nói bao lâu. » Lúc còn trong núi vì an toàn của nàng, hắn chỉ có thể để nàng đi cùng, nhưng đúng là hắn cũng có đáp ứng thu nhận nàng.

« Thôi vậy. » Khuynh Thành bĩu môi, mặt tràn ngập vẻ thất vọng.

Nàng ôm tay nải, buồn bã xoay người đi. Thấy bộ dạng đáng thương thê thảm của nàng, Hàn Ngự Tuyết trong lòng chợt động, bật thốt. « Người muốn đi đâu ? » Đáng chết thật, hắn sao lại có thể bị một tiểu nha đầu ảnh hưởng tới cảm xúc của mình chứ.

Bộ dạng nàng càng đáng thương hơn. « Không biết. » Chủ ý của nàng vốn là đào hôn, nhưng nàng có thể khẳng định, chỉ cần cha mẹ nàng có ý định, tuyệt đối có thể tìm được nàng trong khoảng thời gian ngắn nhất. Tuy cha mẹ đã thoái ẩn, nhưng quan hệ bằng hữu không thể xem nhẹ. Dù là 'Bệnh Thần Kinh' thúc thúc đang làm vô lâm minh chủ so ra cũng kém cha mẹ nàng. Cao nhân cả hai phái chính tà, đa phần đều có giao tình rất tốt đẹp với cha mẹ nàng.

« Về nhà đi. » Giọng hắn có vẻ hơi giận dữ. Cô nương này đơn thuần như thế, bộ dạng lại xinh đẹp như thế, nhờ gặp người xấu làm sao bây giờ ?

Khuynh Thành lắc đầu. « Muội không về đâu, về cha mẹ sẽ bức bách lấy chồng. » Nàng tình nguyện lưu lạc bên ngoài cũng không muốn gả cho một người mình không thích. Trong lòng nàng vốn chán ghét con của ‘Bệnh Thần Kinh’ thúc thúc, làm sao có thể bồi dưỡng nổi tình cảm với hắn.

Biểu tình của nàng càng đáng thương, Hàn Ngự Tuyết càng thấy một cỗ cảm xúc trong lòng dâng lên, có cảm giác muốn ôm nàng vào ngực an ủi. Hắn cố gắng ép cỗ cảm xúc kỳ lạ đó xuống, khó thở văng tục. « Mẹ kiếp, người mau cút, thích đi đâu thì đi. » Đối mặt với thiếu nữ đơn thuần này, hắn cứ nhiên chỉ biết mỗi trốn tránh làm biện pháp. Hắn chính là Lãnh Diện Diêm La nha, giết người như ngóe, sao lại sợ một tiểu cô nương như thế ?

« Muội không thể đi theo huynh sao ? » Nàng mở to đôi mắt tròn trong vắt tràn ngập hi vọng nhìn hắn. (Tự đừng nhớ con mèo đi hia trong phim Shrek quá =)

« Không được. »

« Tại sao ? »

« Người gốc gác quá chừng, đi theo ta chỉ thành gánh nặng thôi. Thích đi đâu thì đi, đừng để ta lại nhìn thấy người. » Hắn theo bản năng liếc ra chỗ khác không dám nhìn nàng.

Một thứ cảm giác mất mát tràn ngập lòng nàng, Khuynh Thành cố gắng gạt đầu về thoải mái. « Được, muội đi, huynh bảo trọng. » Khuynh Thành thấy thật khó chịu, nàng không nói nổi cảm giác đó là cái gì. Kỳ quái thay, cha nàng hay mắng nàng như thế, ca ca cũng hay mắng nàng như thế, nhưng nàng chỉ cảm thấy bị ủy khuất, chưa bao giờ có cảm giác mất mát như bây giờ. Có thể nào nàng bị bệnh không ? Bệnh này thật nghiêm trọng nha.

Nàng máy móc bước tới phía trước, người đi đường không cần thận va phải nàng. Vốn thất thần, nàng lao đảo vài bước rồi ngã ngồi xuống đất. Khuynh Thành nghệt nghệt mũi, hai mắt phủ một tầng sương mù mịt. Nàng quả là thật sự gốc gác mà, đi đường cũng bị xô ngã. Không trách được Hàn đại ca nói nàng là gánh nặng của hắn, nàng quả thật là một gánh nặng mà.

Hàn Ngự Tuyết đứng xa xa, mắt nhìn rõ một màn này diễn ra, ngực chợt thắt lại phiền não. Nữ nhân này không hổ là ngu ngốc mà, đi đường thôi cũng ngã, lại còn ngồi yên dưới đất không đứng dậy. Người qua người lại như nêm, nàng có nghĩ ngồi đó ngăn người trông chừng mất lắm không ?

Tập trung tới nàng quá mức, hắn hoàn toàn không chú ý tới có người tới gần. Mãi tới khi người đó tới sát hắn, nhanh chóng nhét vào tay hắn một tờ giấy nhỏ, hắn mới lại hồi thần. Xiết chặt tờ giấy trong tay, hắn một lần nữa tự nhắc bản thân tuyệt đối không thể vì một nữ nhân mà làm hỏng đại sự. Hắn dứt khoát quay đi, bỏ nàng thiếu nữ kia vào góc xa nhất trong não.

Đói bụng ghê, Khuynh Thành sờ sờ bụng rồi vào một quán tửu lâu. Từ sau khi hạ sơn, nàng chưa có ăn tới đồ ăn thật sự.

Nàng tới một góc ngồi xuống, tiểu nhị lập tức lon ton chạy tới. « Cô nương, muốn ăn gì ạ ? »

Khuynh Thành cúi đầu nghĩ nghĩ, thuận miệng nói. « Chân gà nướng giòn, bào ngư Long Tỉnh, canh măng nấm tươi, cá chép đuôi phượng, gà xé trộn Quân Sơn ngân châm, tổ yến ngâm đường phèn, tay gấu bồ đề... » (o___o) Tuy nàng bốn năm qua không xuống núi, trước đó đã sớm đi khắp nam bắc giang sơn.

« Ách, cô nương à... » Tiểu nhị vội ngắt lời nàng. « Cô nương, tiểu điểm chúng tôi chỉ là ở nơi nhỏ bé hoang vu này, những món cô nương vừa nói... » Địa phương này cũng không quá hẻo lánh, nhưng nhà đầu kia mở miệng là muốn ăn bào ngư tổ yến tay gấu này nọ, có một trong số đó chỉ sợ cũng không dễ dàng gì.

« Hả, thế có gì thì mang lên nấy đi, bằng hiệu có món gì thì mang mỗi thứ lên một ít. » Nói thật, tay nghề nấu bếp của cha nàng thật tốt lắm, nhưng nàng đã ăn 20 năm qua, ngán rồi. Bốn năm gần đây lại chỉ quanh đi quẩn lại mấy món, nàng thật sự là nhớ hương vị thức ăn bên ngoài. Còn về phần tay nghề của mẹ nàng... nàng thường nhớ tới mấy ngày đầu tiên, ăn thậm chí không nổi mà không được đồ đi. Cha lại bắt huynh muội nàng giả bộ tỏ ra rất là hưởng thụ, thỉnh thoảng còn phải khen ngon. Sau đó tài nghệ của mẹ

nàng đã khá hơn thật, nhưng quyền lợi to lớn vào bếp nấu cơm cũng đã bị cha tốt bụng giành lại, vì còn tiếp tục ăn cơm mẹ nấu, huynh muội bọn nàng nhất định sẽ bị suy dinh dưỡng. Mẹ thỉnh thoảng cũng sẽ vào bếp, nhưng bọn nàng cứ nhớ tới chuyện trước đây là mất hết khẩu vị. Đương nhiên, bất luận có sợ ăn tới đâu, vẫn phải làm bộ ăn uống ngon miệng, trừ phi muốn bị cha đánh chết. Ngoại trừ việc làm điểm tâm linh tinh mấy thứ ra, huynh muội nàng luôn tận lực ngăn cản mẹ bước vào bếp nấu ăn.

Khuynh Thành tận hưởng hương vị mới lâu ngày không ăn, hoàn toàn không chú ý đến ở xa xa có một đôi mắt lợi hại thâm sâu đang nhìn chằm chằm vào nàng. Xem ra nha đầu kia xuất thân không phải bình thường, mở miệng là danh hào mỹ thực (kiểu của ngon vật lạ ấy), làm sao có thể con gái nhà dân thường được ? Nhìn tới quần áo trên người nàng, chính là gấm tuyết thượng hảo hạng nha. Rốt cuộc nàng lai lịch ra sao ? Có sao một mình tới vùng núi sâu hẻo lánh này ? Chẳng lẽ là vì đào hôn sao ? Đúng, nhất định là đào hôn. Chỉ có một thiên kim tiểu thư muốn trốn hôn mới không biết trời cao đất rộng gì mà chạy vào thâm sơn cùng cốc. Lý do này thật chẳng đúng tí nào, mà chẳng hiểu kỳ diệu ra sao hắn lại cực kỳ tin tưởng, nói là dối mình gạt người lại càng chuẩn xác.

« Đúng là ở Hoa Sơn sao ? »

« Đương nhiên đúng vậy, có người cứu được một gã nằm trong số người đi khuân vác năm đó, chính miệng hắn nói ra. Nghe nói Lục Tây Lâm đã đem giết toàn bộ đám người đó để diệt khẩu, chỉ còn mỗi hắn còn sống thôi. »

« Nói thế đồng bảo tàng kia đích xác là ở Hoa Sơn ư ? »

« Chuyện này vốn đã không còn là bí mật nữa, nhân mã khắp các môn phái đang lũ lượt khởi hành tới Hoa Sơn rồi. »

« Vợ chồng bọn họ võ công cao như vậy, người nào có ý đồ cướp tài bảo của họ, không phải tương đương đi tìm chết sao ? »

« Vợ chồng bọn họ đã biệt tích hơn 20 năm, tám phần là đã du tiên (thành tiên = chết hử '= '=) rồi. Cho dù không phải du tiên, cũng chẳng biết ẩn cư nơi chốn nào. Nghe nói là ẩn cư ở thế ngoại đào tiên, chỉ cần lặt lẽ cuôm tài bảo, ai biết đâu được. »

« Độc Cô Hàn có cừu tất báo, ta chỉ sợ lại tự rước phiền vào thân thôi. »

« Vợ chồng họ đã ẩn cư, sớm xem nhẹ chốn hồng trần, chỉ cần sau khi lấy tài bảo tích cực làm việc thiện, vợ chồng họ dù biết hắn cũng sẽ không làm khó chằng ? » (gì, ăn cắp còn giả từ bi là sao...)

« Nói cũng có đạo lý, người có đi không, không chừng có thể tham dự vét một phần đấy ? »

« Tam đại thế gia cùng Bát đại môn phái đều đã động thủ, chúng ta chỉ sợ không rớ được cái móng tay. »

« Nghe đồn Độc Cô Hàn cùng Mộ Dung Ý Vân tinh thông kỳ môn thuật giáp, năm đó Độc Cô Hàn bày trận pháp vây khốn tất cả mọi người của bát đại môn phái, toàn bộ đều không thoát, muốn lấy tài bảo chỉ sợ không dễ dàng thế. »

« Nhiều người như thế, hắn phải có kế phá được chứ ? Huynh đệ, có muốn đi không nào ? Biết đâu có thể có chút ưu đãi chằng ? Kể cả lấy đồ thừa người khác để lại, cũng đủ cho người ăn sung mặc sướng mấy đời ấy chứ. Năm đó đồ Mộ Dung Ý Vân lấy đi, chính là toàn bộ tài bảo Bách Hiếu Đường tích lũy hơn 30 năm đó nha. »

« Mộ Dung Ý Vân thật ác mà, lúc thoái vị lại còn lấy đi bao nhiêu kỳ trân bảo vật như thế. » Không biết chừng nói nhầm.

« Kỳ nhân một đời, vậy mà lại yêu tài bảo như mạng sống, thật là việc lạ. »

Độc Cô Khuynh Thành ngồi bên nghe thấy trợn tròn mắt, mẹ nàng nào có yêu tài bảo như mạng sống, nếu có thật như thế đã không thêm thoát ẩn giang hồ. Nàng bỏ qua chức vị Đường chủ Bách Hiếu Đường phú khả địch quốc (giàu ngang quốc khố) không làm, còn bảo nàng yêu tiền sao ? Đồng bảo vật đó là Lục thúc thúc tằng mà, chưa kể đồng bảo vật đó rõ ràng ở Điểm Thương sơn, có sao lại bảo ở Hoa Sơn ? Đương nhiên nàng sẽ không thêm giải thích, nàng có gốc đâu.

« Hoa Sơn ? » Hàn Ngự Tuyết tay cầm chén rượu lấm bầm. Người đó rõ ràng nói có thể ở Điểm Thương sơn, cơ sao lại thành Hoa Sơn cơ chứ ? Hắn ở Điểm Thương sơn tìm lâu lắc mà không có kết quả, có thể nào thật sự ở Hoa Sơn chẳng ? Rốt cuộc là ai tiết lộ ? Mà vì sao cả giang hồ đều biết ? Không lẽ là sư phụ sau lưng hắn bày trò, vì không muốn hắn rời đi, ông ta chịu bỏ qua cái bảo tàng được cho là phú khả địch quốc kia sao ? Bất luận ai giở giò, bất luận đồng tài bảo đó ở đâu, hắn nhất định muốn tìm cho ra.

Nghe mọi người bàn tán sôi nổi, bốn phía đều to mồm nói tài bảo ở Hoa Sơn, rốt cuộc nàng nhịn không nổi cười phá lên. Không biết thì đừng có tỏ ra chuyên nghiệp thế chứ, ai mà nhịn cười cho nổi.

Tiếng cười của nàng quả thực khiến người ngồi bàn bên kia chú ý. Cả bàn có năm người, ai cũng mang binh khí, cách ăn mặc cũng của người trong giang hồ.

« Tiểu cô nương, người cười cái gì ? » Một người đến trước mặt nàng, vênh vênh vào vào nhìn nàng.

Khuynh Thành vội tiếp tục ăn, nhanh nhẹn lắc đầu. « Không có không có, ta không có cười nha. » Trên giang hồ kẻ xấu không ít, tốt nhất không nên chọc vào. Cha thường xuyên cảnh báo nàng, võ công nàng chỉ được dùng để bảo hộ chính mình, không phải để đánh nhau.

« Nha đầu phiền phức, cái gì cũng không biết. » Lại một người nữa tới gần miệt thị nhìn nàng, gác chân lên ghế, thập phần cao ngạo.

Khuynh Thành cười lạnh. « Hai vị, ta còn ăn cơm, có thể đi ra chỗ khác được không ? »

« Tiểu mỹ nhân à, nàng vừa mới đắc tội ta đó biết không ? » Địa phương hẻo lánh này, người đẹp như vậy thật là khó kiếm. Xem dáng vẻ nàng không biết võ công, tựa hồ dễ dàng ăn hiếp, gã kia bắt đầu động tâm háo sắc.

« Ta không biết. » Vẻ mặt nàng lập tức lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo liếc quanh kia vốn không phải giống nàng lúc thường. Đúng là nàng kế thừa tính cách âm áp của mẫu thân, nhưng xét cho cùng vẫn là nhi nữ của Độc Cô Hàn, khí chất vẫn có đủ phong thái của cha.

« Tiểu mỹ nhân khó tính thế. » Hắn đưa mắt liếc liếc Khuynh Thành, ánh mắt thâm tà như một lột trần hân thưởng một mỹ nữ không mặc đồ vậy.

Khuynh Thành đập mạnh tay lên bàn, lạnh băng thốt. « Cút. » Ngoài mặt nhìn có vẻ đơn thuần, kỳ thực nàng không có dễ bị khi dễ như thế, ‘sói đội lột cừu’ là nghề của nàng mà. (Nguyên văn thành ngữ là Phần trư thực lão hổ, nghĩa là hổ đội lột heo, cũng giống cáo đội lột thỏ, sói đội lột cừu, nhưng để hợp với tính của nàng Khuynh, Lân Văn dùng sói đội lột cừu nhé ^^ Hic tra từ điển mãi mới ra...)

« Cho ta sờ nàng một chút. » Hắn vừa nói, tay đã muốn vươn qua. Ngón tay Khuynh Thành khê khép lại trên bao kiếm đeo bên hông, chỉ cần hắn đụng tới mặt nàng, bàn tay hắn nên chào tạm biệt cánh tay được rồi.

« AAAA... » Khuynh Thành còn chưa xuất kiếm, bàn tay gã kia đã sớm bị chém đứt. Máu chảy như suối, Khuynh Thành quay đầu đi chán không muốn xem cảnh huyết tinh này.

Người nọ bị chém đứt tay nằm lăn lộn trên đất không thể đứng dậy, bốn kẻ còn lại sắc mặt đại biến, chụp lấy vũ khí chỉ vào kẻ hung thủ vừa ra tay kia. « Người là ai ? Sao dám xen vào việc của người khác. »

« Hắn đáng chết. » Mũi kiếm của Hàn Ngự Tuyết chống xuống đất, hai tay chồng lên nhau nắm lấy cái chuôi.

« Người mới đáng chết. » Một trong số đó nắm chặt vũ khí làm như muốn động thủ., nhưng áo hắn lập tức bị một kẻ đồng bọn giữ chặt lại.

Kẻ đồng bọn đó toàn thân run lên, nhìn chằm chằm thanh kiếm kia không chớp mắt.

« Truy Hồn Kiếm. »

Đó là một thanh ngân kiếm, tròn tròn hình trụ, thô kệch, chừng to bằng ngón cái, mặt trên không có hoa văn chi hết, chỉ lóe ra một ánh hàn quang lạnh lẽo.

Hàn Ngự Tuyết thần bí, kiếm của hắn lại không hề thần bí. Từ khi hắn xuống tay giết người lần đầu tiên, Truy Hồn kiếm cũng đã trở thành biểu tượng của hắn.

Lời này vừa thốt, khiến cả gã bị chém tay, nằm kẻ nhất loại quỳ trên mặt đất.

« Hàn... hàn... đại hiệp... tha... tha... mạng. »

« Cút. »

« Tạ ơn... Hàn đại hiệp. » Hắn cũng không thích giết người, trừ ra người đáng chết hoặc người hắn muốn giết. Bọn này tuy tệ hại, tội chưa tới mức trí tử.

Độc Cô Khuynh Thành quay đầu lại nhìn hắn cười cười. « Xem ra huynh cũng không tới mức đáng sợ như thế nhỉ ? » Nếu là Khuynh Thành ra tay, nàng hắn là giết cái gã vừa khinh bạc nàng. Mẹ có dạy, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Hôm nay hắn khinh bạc Khuynh Thành, biết đâu ngày mai lại khinh bạc nữ nhân khác, giết hắn có phải là giải quyết xong không. (= '=')

Hàn Ngự Tuyết liếc nàng một cái lạnh lùng thốt. « Còn muốn đi theo ta không ? » Nha đầu ngốc này quả thật là một mỹ nữ, dung mạo đẹp như nàng, nhất định sẽ rước tới nhiều phiền toái. Nàng không có khả năng tự bảo vệ (ai bảo anh thế = '='), lại cố tình không hiểu thế sự, xem tính cách của nàng, sớm muộn cũng hại vào thân. Vừa rồi vẻ lạnh như băng của Khuynh Thành hoàn toàn lọt vào mắt hắn. Hắn đã biết nha đầu kia quật cường táo bạo, nào biết Khuynh Thành cũng có một bộ mặt lãnh khốc như vậy.

« Không sợ muội là gánh nặng cho huynh sao ? » Nàng âm thầm cười, nhìn lên hắn, trên mặt lộ ra một phong thái mê người.

Hàn Ngự Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, rồi nhắc kiếm lên bỏ ra ngoài.

Khuynh Thành cười cười đi theo sau hắn. Trong lòng thật là ngọt ngào, hắn vẫn là có để ý tới nàng đi. Dù có đôi khi nàng biểu hiện ra có điều ngại thẹn, nhưng là nàng đã hai mươi tuổi rồi. Một thiếu nữ hai mươi tuổi được hưởng một nền giáo dục hiện đại mà lớn lên, thực sự thành thực hơn so với bạn bè cùng lứa tuổi nhiều lắm. Trong mắt hắn hiện lên điều gì, nàng há lại không hiểu sao ?

5. Chương 5 : Người Rút Cục Là Ai ?

« Chúng ta đi đâu đây ? » Được Hàn Ngự Tuyết ôm nhảy lên ngựa như cũ, Độc Cô Khuynh Thành cười xảo quyệt như hồ ly. Xem ra hắn vẫn là bỏ không nổi chính mình, liền tiếp tục đi theo hắn kiếm chút cơm vậy.

« Hoa Sơn. » Kỳ quái, sao hắn lại phải nói với nàng chứ.

Té ra hắn cũng muốn tìm bảo tàng của mẹ. « Để tìm bảo tàng. » Ngựa khí của nàng không khỏi có chút mất mát.

« Đúng. »

« Vì sao người trong thiên hạ đều phải đi lấy đồ của nhà... ừm, đồ của người khác chứ. Không phải của mình, vì sao muốn hưởng. » Đồ trân bảo đó đều là Bạch thúc thúc kiếm về, là Lục thúc thúc tặng mẹ nàng làm hồi môn, mẹ nàng dùng là lẽ đương nhiên, người khác dùng chắc chắn không hợp lý.

Khuynh Thành thất thần buồn bã, vẻ mặt nàng hoàn toàn lọt vào mắt hắn. Hắn nhin không nổi phải nói với nàng. « Ta không giống bọn họ. » Hắn không muốn nàng hiểu lầm hắn là hạng người ham phú quý. Hắn tìm đến những thứ đó là để đổi lấy tự do cho bản thân. Nếu hắn thật sự có được bảo tàng của Mộ Dung Ý Vân, hắn sẽ có thể vĩnh viễn giữ nàng bên người. Vĩnh viễn, có còn xa lắm không ? Đột ngột hắn bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng hốt. Hắn từng gặp qua vô số mỹ nhân, vì sao lại có cảm giác động tâm với tiểu nha đầu này ? Không lẽ vì mình lâu rồi không động đến nữ nhân nên có ý nghĩ bất chính chăng ? Hàn Ngự Tuyết vốn luôn tự xưng mình có khả năng tự kiềm chế tốt, thế là thầm lặng đập vào đầu mình một cái.

Đôi môi đỏ mọng của Khuynh Thành mím chặt lại thành một sợi chỉ. « Ai trong thiên hạ chẳng có lý do của mình. » Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn cười. « Hàn đại ca, nhưng muội tin huynh, vì huynh là người tốt. » Người tốt sao ? Nàng đáng bộ thiên kim tiểu thư như vậy, biết ai là người tốt ai là người xấu. Nếu nàng nhìn thấy bộ dạng hắn khi giết người, liệu còn có thể nói hắn là người tốt hay không ?

Hắn không trả lời nàng, chỉ đắm đắm nhìn về phía trước.

Trời chiều đã muộn, bọn họ dừng chân ở tiểu khách điểm trong một xóm núi bên đường. Hàn Ngự Tuyết ôm Độc Cô Khuynh Thành nhảy xuống ngựa, thu hút lấy vô số ánh mắt khác thường. Mấy hôm nay, Hàn Ngự Tuyết đã thành thói quen đối đãi với Khuynh Thành như một thiếu nữ yếu nhược, từ lúc nàng vô tư ôm hắn ngủ, hắn đã biết nha đầu trong lòng hắn dù nhìn như một Đại tiểu thư khuê các, lại căn bản hoàn toàn không có khái niệm nam nữ, hắn làm sao nỡ gạt nàng ra. (Người qua đường : Khuynh Thành tỷ tỷ, tỷ còn định đội lốt cừu, lừa ăn đậu hũ chiếm tiện nghi Ngự ca tới khi nào ạ ? | Khuynh Thành : *suyt* nói khẽ thôi, ta chia cho người ít tài bảo của mẹ ta. | Người qua đường : *mắt sáng long lanh, đầu gạt muốn rớt*)

« Mời hai vị vào trong. » Tiểu nhị tiếp đón thật ân cần.

Hàn Ngự Tuyết không nói lời nào bước vào, Khuynh Thành theo sau cúi gằm đầu xuống. Bọn họ vừa vào khách điểm, điểm tiểu nhị nhìn chằm chằm vào Khuynh Thành, mặt lộ ra ý cười hoàn toàn không có hảo ý.

Họ vừa ngồi xuống, lập tức có người bưng trà lên mời. Hàn Ngự Tuyết vừa nâng chén trà lên, nghĩ thấy một làn nhiệt khí từ chất lỏng trong chén bốc lên, bỗng rùng mình một cái đảo mắt nhìn quanh cả khách điểm. Người trong đại sảnh không nhiều lắm, chỉ có vài người khách, một tiểu nhị cùng một chưởng quầy, nhưng mà...

« Khuynh Thành... » Hắn quay phắt đầu lại, thấy Khuynh Thành đã uống xong chén trà tự lúc nào. Lần đầu tiên hắn mở miệng gọi tên nàng, không ngờ lại là dưới tình huống này.

« Sao ạ ? » Nàng mị mị cười nhìn hắn.

« Chết tiệt thật. » Hắn thầm rủa một tiếng.

Khuynh Thành lại nâng chén trà lên, lặng lẽ nhìn lướt qua bốn phía, khóe miệng nhếch khẽ, nếu gọi là cười thì phải gọi là cười lạnh. Về mặt thực thực hư hư, như bóng ảnh dưới nước.

« Đi thôi. » Hàn Ngự Tuyết nắm lấy kiếm, tay kia giữ chặt tay Khuynh Thành. (yeah, nắm tay rồi *tung hoa*)

Hắn vừa đứng dậy, những kẻ khách chung quanh cũng cùng nhau đứng lên, chụp lấy binh khí đề phòng. Hắn veo một cái ôm lấy nàng, lạnh lùng nhìn mọi người. (yeah, ôm rồi *tung hoa*)

« Khách quan phải đi rồi sao ? » Điểm tiểu nhị ân cần tiễn khách. Hàn Ngự Tuyết không thèm để ý đến hắn, lấy một khối bạc nhỏ trong người ném qua. Tên điểm tiểu nhị mặt đang niêm nở, mắt bỗng lộ hung quang, nhanh chóng rút từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ nhọn hoắt đâm tới Khuynh Thành.

Khuynh Thành âm thầm vận công, chuẩn bị cho hắn một chưởng. Nàng chưa kịp ra tay thì Hàn Ngự Tuyết đang quay mình một cái, chủy thủ cắm phập vào vai hắn. Hắn thật chủ quan, cứ tưởng mục tiêu của bọn chúng là mình mà coi nhẹ Khuynh Thành đang ở trong lòng. Mắt thấy chủy thủ chuẩn bị đâm tới Khuynh Thành, hắn không còn nghĩ gì hết ngoài phản ứng lấy thân mình che cho nàng. (yeah, yêu rồi *tung hoa* *chấm chấm nước mắt* tội anh Ngự...)

Truy Hồn xuất kích, hàn quang chợt lóe, kẻ ám sát kia lập tức bị chém thành hai nửa. Tốc độ của hắn quá nhanh, ngay cả việc kẻ kia kêu cũng còn không kịp.

Đột nhiên hắn cảm thấy toàn thân vô lực, nơi bị chủy thủ đâm bắt đầu tê dại ngứa ngáy, vậy là chủy thủ có độc, hơn nữa là loại kịch độc. Ngay giây phút nước sôi lửa bỏng đó, hắn chỉ cảm thấy choáng váng, sức lực biến mất, trụ không nổi quy một chân xuống đất. Một tay hắn vẫn ôm Khuynh Thành, một tay nhanh chóng bế phong huyết đạo, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn những người chung quanh.

« Ha ha, không ngờ đường đường đại danh Lãnh Diện Diêm La, cư nhiên lại bại vì một nữ nhân trong tay. » ‘Chưởng quầy’ đi từ phía sau tới, dương dương đắc ý.

Hàn Ngự Tuyết hừ lạnh một tiếng. « Ti bỉ tiểu nhân. »

« Chúng ta ti bỉ, người giết nhiều người như vậy, so với chúng ta càng ti bỉ hơn. » ‘Chưởng quầy’ kia cười khẩy.

Hàn Ngự Tuyết ôm chặt Khuynh Thành. « Người các người muốn giết là ta, thả nàng đi. »

« Hàn đại ca, huynh sao rồi, có sao không ? » Mắt thấy Hàn Ngự Tuyết nhận mũi dao giùm nàng, Khuynh Thành cảm động tới mức hồ đồ, sau rồi hấn lại muốn bảo hộ nàng, nàng càng thêm cảm động. Trừ ra cha mẹ cùng ca ca, chưa từng có ai tốt với nàng như vậy.

« Dĩ nhiên là có sao rồi, dù hấn không uống trà, chất độc trên chủy thủ chính là Đoạn trường tán lợi hại nhất của Đường Môn nha, dù chúng ta giờ không giết hấn, hấn cũng chẳng thể qua nổi ngày mai. » ‘Chưởng quầy’ dương dương tự đắc. Giết được Lãnh Diện Diêm La, với Đường Môn mà nói là có vinh hạnh cực lớn đó.

« Giải được. » Hàn quang chợt lóe trong mắt Khuynh Thành, nàng âm lãnh nhìn hấn chằm chằm.

« Không có giải được, người trước tiên vẫn nên tự lo chính mình đi đã, người trúng Thiên nhật túy của Đường Môn, chắc chắn sẽ hôn mê ba ngày ba đêm. » Chưởng quầy trong lòng đang cảm thấy lạ, vì sao nàng còn chưa hôn mê.

« Khuynh Thành, để ta chặn bọn hấn, người mau đi. » Hàn Ngự Tuyết chậm chậm buông ra Khuynh Thành, cầm lấy kiếm.

« Không cần. » Nước mắt bắt đầu tuôn ra, Khuynh Thành đỡ lấy hấn, giọng bắt đầu hàm hồ không rõ.

« Đi mau ! » Hấn một mặt đề phòng kẻ địch, một mặt đẩy Khuynh Thành ra.

« Để ta giúp các người cùng đi, cho các người làm một đôi yểu mệnh uyên ương. » Chưởng quầy vừa nói vừa chậm rãi tiến gần bọn họ, chuẩn bị động thủ.

Hàn Ngự Tuyết cũng làm bộ động thủ, Khuynh Thành chạy tới trước mặt hấn giơ tay ra cản lại. « Khoan đã. »

« Tiểu nha đầu, có phải nghĩ không muốn chết phải không ? Nếu không muốn chết, ta có thể ‘hầu hạ’ người thật tốt. » Một kẻ nói xong, mặt lộ ra vẻ cười cực thâm tà.

Hàn Ngự Tuyết lại đem Khuynh Thành ôm vào ngực, giọng đầy nguy hiểm. « Dám động nàng, sẽ chết. »

Khuynh Thành vùng ra khỏi vòng ôm của hấn, hất cằm lên nhìn bọn họ ngạo nghễ cười lạnh. « Trở về nói với Cố Mộng Tình, nếu không muốn thành địch nhân với Tam đại thế gia, tốt nhất đừng có động tới Hàn Ngự Tuyết, mệnh của hấn chính là của ta. »

« Người là ai, cứ nhiên dám gọi thẳng tên Môn chủ chúng ta ? » Tiểu nha đầu này không sợ hãi, chưởng quầy lại bắt đầu sợ.

« Ta là ai người không cần biết. Đường Môn về sau còn dám có ý đánh Hàn Ngự Tuyết, Độc Cô Khuynh Thành ta thề san bằng Đường Môn. » Nếu người Đường Môn nhất định phải giết Hàn Ngự Tuyết, cho dù có giết tất cả người nơi này, chúng sẽ còn phải thêm người tới. Không bằng gửi lời cảnh cáo tới Cố Mộng Tình, giải quyết sự việc từ gốc rễ.

« Người là người nhà Độc Cô sao ? » Hai chữ Độc Cô thật có tác dụng, đối phương bắt đầu khiếp đảm.

« Không khiến người lo. »

« Độc Cô Huỳnh là gì của người ? » Nhớ có khi nào là hòn ngọc trên tay của đương nhiệm trang chủ Thần Binh sơn trang và trang chủ Bách Thảo sơn trang không ? Thế thì phiền toái lớn.

« Không tới phiền người lo, nhưng người nên trở về chuyển cáo với Cố Mộng Tình, bà ta còn dám có chủ ý đánh Hàn Ngự Tuyết, Độc Cô Khuynh Thành nhất định sẽ đập bằng Đường Môn. »

« Khẩu khí không nhỏ, người rốt cuộc là ai ? »

« Ta đếm tới ba, không cút cho ta, tự gánh hậu quả. » Nếu toàn bộ giang hồ đều muốn tìm bảo tàng của mẹ nàng, nàng sẽ không ngốc tới mức đem thân phận thật của mình nói ra.

« Người... không cần giải được sao ? »

Khuynh Thành cười lạnh. « Thiên nhật túy ? Nếu không nắm chắc ta đã không uống. Một... hai... » Mẹ nàng từng nuốt Thiên niên băng thiềm, là vô lâm chí bảo, bách độc bất xâm. Huỳnh muội bọn hắc di truyền thể chất đặc thù của mẹ, cũng đồng dạng bách độc bất xâm. Một Thiên nhật túy nho nhỏ tính làm gì nàng ?

« Chúng ta cút... cút liền... »

Một hàng người lũ lượt tiến ra cửa, chưởng quầy chột xoay người chỉ vào mặt Khuynh Thành. « Các người chờ xem... Đường Môn sẽ không tha cho các người. »

« Ta nhắc lại lần nữa. Đường Môn dám động tới một sợi tóc của ta, chính là thành địch nhân của toàn võ lâm. » Các thúc thúc bá bá của nàng chịu để nàng bị khi dễ mới lạ.

Một hàng người nghe xong, không dám chần chừ nữa, trời chết chạy mất.

Hàn Ngự Tuyết cúi đầu không nói được gì, nàng bắt quả chỉ là một tiểu nha đầu, vậy mà có thể trấn tĩnh như thế. Nàng nói nàng không phải người trong giang hồ, lại biết tới Môn chủ Đường Môn. Thậm chí mạnh mẽ mạnh miệng, đặc tội nàng là đặc tội toàn võ lâm. Nàng rốt cuộc là ai ? Nàng họ Độc Cô, họ Độc Cô người không nhiều lắm, nổi danh nhất ngoài Thần Binh sơn trang còn ai nữa, thật sự nàng là người trong Thần Binh sơn trang sao ?

Khuynh Thành rút một cái trâm, vén tay áo lên chọc thẳng vào cổ tay, máu tươi lập tức chảy ra.

« Người định làm gì ? » Hàn Ngự Tuyết tỏ vẻ bất mãn với hành vi tự cắt tay của nàng.

« Há mồm ra. »

Hàn Ngự Tuyết chớp mắt, lập tức hiểu ra. « Người bách độc bất xâm? » Trời ạ, rốt cuộc nàng là ai ?

Khuynh Thành gật đầu. « Hơn nữa máu muội có thể giải độc. »

« Người rốt cuộc là ai ? » Hắc mê hoặc rồi, thiếu nữ này tới cùng là ai, là cố ý tiếp cận hắc sao ?

« Muội chính là sẽ không thương tổn huynh, tin muội đi. » Nàng không biết giải thích cho hắc thế nào. Hòn ngọc quý trên tay Độc Cô Hàn cùng Mộ Dung Ý Vân, thân phận này rất nhạy cảm, nàng không muốn dùng đến. Cha mẹ nàng từng là thần thoại võ lâm, chỉ cần vài ngày trên giang hồ, sẽ không ai không biết bọn họ.

Hắc mở miệng, khiến Khuynh Thành mang cổ tay cho máu rỏ vào trong miệng hắc, máu nàng có một hương vị thật ngọt ngào.

Khuynh Thành muốn nói lại thôi, miệng khe hé mở để lộ chiếc lưỡi thơm mát. Môi nàng hắc rất ngon, nhất định là rất ngọt. Chột khát vọng chiến thắng lý trí, Hàn Ngự Tuyết đột nhiên câu cổ nàng kéo xuống, môi chạm môi, nhẹ nhàng mút vào, cắn nhẹ cánh môi hồng. Rõ ràng biết thế không đúng, nhưng hắc lại không thể buông nàng ra. Nàng thật ngọt, thật là mềm mại. Không biết bao lâu sau, hắc mới quyền luyến nuốt tiếu buông ra nàng. (yeah, hôn rồi *tung hoa* Anh chị này tiến nhanh quá, từ nắm tay sang ôm sang hôn có vài phút hà...)

Đó chính là hôn sao ? Nàng cảm thấy toàn thân nhẹ lâng lâng, tựa như đang bay lượn trên trời vậy. Nguyên lai cảm giác hôn thích như vậy ? Chẳng trách cha và mẹ thích hôn nhẹ nhẹ thật nhiều. (= =')

« Huỳnh hôn muội sao ? » Nàng xấu hổ cúi đầu, trên mặt hiện lên một màu đỏ ửng.

« Người đi đi. » Ba chữ đơn giản này, Hàn Ngự Tuyết trải qua vô số lần giấy dựa mới có thể thốt ra. Hắc thực không buông được nàng, nhưng là hắc không thể lưu nàng lại. Nàng là một thiên kim tiểu thư, còn hắc là một sát thủ. Bọn hắc thuộc về hai thế giới khác nhau, căn bản không có khả năng ở chung một chỗ.

« Vì sao ? » Khuynh Thành khẩn cấp nắm chặt tay áo hắc.

« Đại tiểu thư của Thần Binh sơn trang còn cần ta bảo hộ sao ? » Hắc đã sớm đoán nàng là khuê nữ nhà người, nàng lại nói đặc tội nàng là đặc tội toàn võ lâm, hắc có thể tự đoán rồi khẳng định nàng chính là Đại tiểu thư của Thần Binh sơn trang.

« Muội không phải mà. » Nàng buột miệng thốt. Hổng rồi, nàng không muốn ai biết thân phận nàng.

« Muội là do Độc Cô Huỳnh nuôi lớn, nàng muốn gả muội cho Giang Vô Vân ở Thiên Kiếm sơn trang. Muội không muốn lấy chồng nên đào hôn trốn đi. Huỳnh đừng cho muội là Đại tiểu thư gì cả, muội chỉ là Độc Cô Khuynh Thành của huỳnh thôi. » Thân phận nàng một khi bại lộ, hậu quả thật khó mà tưởng tượng, nếu hấn tình nguyện hiểu nhầm nàng là con gái của cô cô (em của cha), vậy để hấn tiếp tục hiểu nhầm đi, sau vụ phong ba về bảo tàng này, liền giải thích với hấn sau vậy.

« Nuôi lớn ư ? » Độc Cô Huỳnh gả cho trang chủ Bách Thảo sơn trang, tổng có hai trai một gái, một con trai mang họ Độc Cô, một trai một gái nữa mang họ Y, hấn vừa rồi xúc động nhất thời quên mất, Độc Cô Huỳnh đích xác không có con gái mang họ Độc Cô.

« Muội gọi nàng ấy là cô cô thôi. » Hai con mắt nàng so với nước suối trong còn thuần khiết hơn.

« Nàng ấy không tốt với người sao ? » Nếu là đối xử tốt với nàng, không lẽ nào nàng lại một mình chạy tới Điểm Thương sơn ?

« Tốt lắm tốt lắm, nhưng là muội không muốn gả cho con trai của Giang thúc thúc. Muội vốn định đến U Minh quỷ vực ở Điểm Thương sơn, có bốn vị sư phó của Giang thúc thúc ở đó ẩn cư, có bọn họ nói giúp, Giang thúc thúc hấn sẽ hủy bỏ hôn ước này. » Nàng biết hấn nghi ngờ, nên tìm một lý do thật tốt giải thích việc nàng xuất hiện trong núi.

« Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người có nói điểm tâm của người là mẹ người làm mà. » Hàn Ngự Tuyết con mắt sắc như chim ưng nhìn chăm chăm nàng như muốn nhìn thấu nàng.

« Là bà vú á. » Khuynh Thành thập phần chân thành, nhìn không ra chút gì giả dối.

« Giang gia là Vô lâm đệ nhất thế gia, vì sao không muốn ? »

« Vì muội không thích Giang Vô Vân. »

« Vậy người muốn lấy ai ? » Lời vừa thốt ra, hấn hận không cắn lưỡi chết cho rồi, sao hấn lại có thể nói mà không có tỷ suy nghĩ tinh tế nào thế hả ?

Khuynh Thành cúi đầu, vẻ mặt ngượng ngùng. « Huỳnh có biết mà. » Một câu Huỳnh có biết mà, chính bằng thiên ngôn vạn ngữ, ý tại ngôn ngoại, ngôn trung tàng kiếm... (ack ack, rồi ta nhận, chỉ có thành ngữ đầu là nguyên văn thôi, hai cái sau là ta húng lên thả vào...)

Hấn ngoảnh đầu, lạnh lùng cứng rắn nói. « Ta không biết. »

« Thật sự không biết sao ? » Tấm lòng thiện lương của nàng thật đau a. Hấn cư nhiên không biết tâm ý nàng.

« Người đi đi, đừng để ta lại nhìn thấy người. » Hấn xoay lưng về phía nàng, ép xuống nỗi đau khổ trong lòng.

« Không đi. »

« Chúng ta bèo nước gặp nhau, người không cần tiếp tục đi theo ta. » Hấn đã vì nàng phá lệ rất nhiều thứ, nếu cứ còn tiếp tục như vậy, hấn sợ bản thân sẽ chìm sâu vào bể tình. (ủa chứ vẫn chưa chìm à ? *lườm*)

Khuynh Thành không nói gì, trong lòng từng chút từng chút một lạnh cóng. Rốt cuộc đây là cái tư vị gì ? Hấn là thứ mà mẹ thường bảo là tình cảm chẳng. Có lẽ lần đầu mở mắt thấy hấn, nàng đã bị hấn hấp dẫn, tình cảm thường chính là ở nháy mắt mà sinh sôi. Đột ngột nàng bị ý nghĩ của mình dọa nguy, nàng cần bản chẳng biết gì về hấn, như thế nào có thể dễ dàng thích hấn sao ?

Có những người cả đời ở chung vẫn không khác gì người lạ, có những người ngẫu nhiên gặp gỡ lại dây dưa cả đời, đây gọi là duyên phận. Ca ca nói tính nàng chẳng hiền, tuyệt đối không thể gả nổi cho ai. Mẹ nói, nàng tất sẽ gặp duyên phận của chính mình thôi. Hấn có phải chính là duyên phận của nàng không ? Phần duyên phận này, sẽ dài bao lâu ?

Hàn Ngự Tuyết tùy tiện tìm một phòng trong khách điểm nghỉ ngơi, Khuynh Thành đi theo hấn cũng không cần. Một đêm qua đi, bọn họ đều không nói gì.

6. Chương 6 : Có Lễ Hấn Cũng Có Tình

Khuynh Thành biết giữa bọn họ lúc này có vấn đề, hơn nữa là vấn đề cực lớn. Tuy hai người qua đêm cùng một phòng, nhưng Hàn Ngự Tuyết cũng vẫn đi rồi. Trước khi nàng tỉnh lại, hấn một mình rời đi, hấn thật sự đã bỏ lại nàng. Vô công Khuynh Thành không kém, nàng biết hấn rời đi. Hay có thể nói, nàng còn si tâm vọng tưởng, vọng tưởng hấn sẽ đánh thức nàng.

Nàng đưa tay đẩy cửa sổ ra nhìn hấn rời đi, khoe môi khẽ nhếch lên thành một mặt mỉm cười thật thê lương. Thiên hạ có bữa tiệc nào không tàn, bọn họ chỉ là ‘bằng hữu bình thường’, sớm muộn cũng sẽ phải tách ra thôi. Nàng là yêu hấn sao ? Nếu không tại sao lại khó chịu như thế ? Tiếc là hoa rơi có ý, nước chảy vô tình. Lần đầu tiên nàng có cảm tình với một nam nhân, vậy mà lại thành kết cục thế này, mối tình đầu của Độc Cô Khuynh Thành liền chết yểu từ trong trứng nước như thế. Nàng thậm chí còn chưa tới bước thổ lộ cùng đối phương kia mà, thật là bi ai. Một giọt lệ khẽ chảy ra từ khoe mắt, rơi xuống bàn tay nàng, thật nóng hổi làm sao.

« Nha đầu ngốc, muội khóc cái gì ? » Một âm thanh ôn nhu lười biếng vang lên bên tai nàng, không cần đoán cũng biết là ai.

Khuynh Thành vội lau khô nước mắt, cũng không quay đầu lại. « Con mắt nào của huynh thấy muội khóc chứ, nơi này gió lớn huynh không thấy sao ? Thật là ngốc mà. »

« Thế sao ? » Độc Cô Tiêu Diêu bất đắc dĩ cười. « Khuynh Thành, sao muội lại ở trong này ? Đây là một hắc điểm mà. »

Độc Cô Khuynh Thành vung tay khoa trương. « Muội giải quyết xong rồi, yên tâm, mấy tên kia đều đã bị ta dạy dỗ chu đáo. Đúng rồi, sao huynh lại ở đây ? » Quả thật mẹ nào con nấy, ngữ khí thần thái hoàn toàn giống Mộ Dung Ý Vân năm đó như đúc.

« Cha mẹ bảo ta xuống núi bảo hộ cho muội, đi qua nơi này lại thấy muội đứng ngăn người ở cửa sổ... » Tri giác mách bảo Tiêu Diêu rằng muội muội hấn nhất định đã gặp chuyện gì.

« Vô công muội huynh còn không tin sao ? Tuy vô công rất kém cỏi, so ra kém huynh nhiều, càng không bì được với cha mẹ, nhưng đối phó với người thường bản lĩnh có thừa. Trừ bỏ nguyên lão giang hồ, đánh được muội không nhiều người lắm. » Tâm huyết cha mẹ dạy dỗ 20 năm tuyệt đối không uổng phí.

« Nói vậy cũng chưa chắc nha, muội không xem báo chí sao ? » Muốn vào giang hồ gia nhập chuyện tình, phương pháp tốt nhất là đọc báo chí, Độc Cô Tiêu Diêu vừa mới xuống núi lập tức mua sạch báo chí mấy kỳ gần đây nhất. Nếu có thể, hấn hấn đã đem báo chí phát hành bốn năm qua mua hết.

Khuynh Thành xoay người lại tựa vào ghế. « Muội không rảnh tới mức đó. »

« Đi thôi, ta đưa muội đi. » Tiêu Diêu mở ra một cái quạt lụa trắng, chậm chậm phe phẩy. Nam nhân này thật quá họa thủy, đã rất tuần tú, lại thêm vẽ tạo hình làm dáng này nữa, dễ dàng mê chết vô số cô nương.

« Đi đâu ? » Khuynh Thành biết rõ còn có hỏi.

Độc Cô Tiêu Diêu nhếch mép lên cười trào phúng, bỏ qua màn diễn của nàng. « Đi lập gia đình. »

« Muội không lấy chồng đâu. » Nhắc tới lập gia đình, tim Khuynh Thành biến lạnh.

« Tại sao ? Giang Vô Vân đã chiếm vị trí hàng đầu của Tân Thanh Niên Tuần Bảng (bảng xếp hạng giai cấp mới =) nhiều năm, lại được phong Siêu Cấp Kim Cương Vương (ack), muội không muốn lấy hấn thì muốn lấy ai ? » Tuy hấn hoàn toàn không thích những người họ Giang, nhưng lại ngại trái ý cha mẹ bàn hôn sự, nên đành chỉ có thể ủy khuất muội muội của mình.

Khuynh Thành trừng mắt liếc hấn một cái. « Hấn tròn hay méo muội cũng không biết, làm sao lấy ? » Mỗi lần cha mẹ mang hai huynh muội xuống núi, đều báỉ phỏng tất cả những bạn bè cũ, duy nhất không có tới báỉ phỏng Giang Bệnh Thần Kinh thúc thúc. Tới giờ mới nhớ, nàng căn bản còn không biết đứa con của Bệnh Thần Kinh thúc thúc ra cái dạng gì.

« Theo lý thuyết mà nói, cha mẹ phải mang muội tới báỉ phỏng Giang thúc thúc rồi, nhân tiện gặp Giang Vô Vân. Nhưng mà cha mẹ lại không muốn gặp Giang thúc thúc, nhiều năm như vậy không gặp Giang thúc

thúc, lại liên lụy tới muội. Không sao, bộ dạng Giang Vô Vân thực sự tuấn mỹ. » Tiêu Diêu cười gian, lấy sau lưng ra một tờ báo, vẩy vẩy trước mặt nàng.

Khuynh Thành giật lấy xem, trang đầu chính là ‘Võ lâm thập đại hậu khởi chi tú’ (Mười mỹ nam mới nổi của võ lâm = =) Nghi vụ này do nàng Ý Vân xướng ra quá !)

Chuyên bản về Chính phái bạch đạo, đệ nhất danh chính là Thiên Kiếm sơn trang Thiếu chủ Giang Vô Vân, có tư liệu tiểu sử cùng bức họa thu nhỏ. Tiểu sử viết cái gì nàng cũng không đọc, mặt mũi Giang Vô Vân như thế nào nàng cũng không nhìn.

Bởi vì ánh mắt nàng vốn dừng trên chuyên bản về Tà phái hắc đạo.

Hắc đạo chuyên bản, đệ nhất danh, Tuyệt Mệnh Môn Thiếu chủ Hàn Ngự Tuyết (cũng có bức họa thu nhỏ).

* Ngoại hiệu : Lãnh Điện Diêm La

* Vũ khí : Ngân kiếm một thanh, tên gọi Truy Hồn (có hình vẽ đi kèm)

* Tóm tắt : một thân võ công sâu khôn lường, thần bí vô ảnh vô tung. Tâm ngoan thủ lạt (Ác tâm, ra tay cay độc), lãnh khốc vô tình. Hai năm trước đây xuất đạo, từ đó giết người vô số, đứng thứ nhất trong Thập đại sát thủ, là đệ nhất sát thủ của Tuyệt Mệnh Môn. Là đại đệ tử của Tuyệt Mệnh Môn chủ, thân thế không rõ. Trước mắt bị triều đình truy nã, sau lưng bị võ lâm các đại môn phái đuổi bắt. (Bách Hiểu Đường Lục Đường chủ chú giải, bản này chỉ để cấp cho độc giả chân tướng anh ta, tuyệt đối không có ý bất kính với Hàn Ngự Tuyết, nếu có sơ sẩy dùng từ, hoặc xâm phạm tới chuyện riêng tư của Hàn Thiếu chủ, bốn báo xin trình trọng thứ lỗi !)

* Sự nghiệp : Tể tướng XX, phú hộ Sơn Đông XXX, Hình bộ Thượng thư XXXX, Đường môn Môn chủ tiền nhiệm Đường Kim Sơn... (giản lược trong số hơn 100 vị đã thành quỹ dưới kiếm)

* Phương thức giết người : Kiến huyết phong hầu

* Những việc khác : Không rõ

(Những tư liệu này do các phóng viên Bách Hiểu Đường liều mạng lấy về, nếu có gì sai sót, hoan nghênh các độc giả mang tin tới cải chính. Một khi xác minh, Bách Hiểu Đường sẽ hậu tạ báo đáp, cảm ơn đã duy trì bốn báo !)

(sao nghe giống báo lá cải thế nhỉ ? = =)

Tay Khuynh Thành khẽ vuốt nhẹ bức họa hắc, môi chậm rãi mỉm cười yếu ớt. Ánh mắt nàng thật không tồi, chọn một cái là ra người nổi tiếng. Trên cái ‘Tân Thanh Niên tuần báo’ này, Bạch đạo đệ nhất danh là đối tượng kết hôn của nàng, Hắc đạo đệ nhất danh là nam nhân trong lòng nàng, Khuynh Thành thật quá tình mắt đi.

« Khuynh Thành ? » Thấy Khuynh Thành ngẩn người nhìn báo chí, Tiêu Diêu hươ hươ tay trước mặt nàng.

« À. » Nàng lập tức hồi thần.

Tiêu Diêu khẽ đoán mò. « Muội muội, xem hắc tới gây người sao ? » Lấy điều kiện gia đình thân thể tuần mạo của Giang Vô Vân, hấp dẫn một vị cô nương không phải là việc khó khăn gì.

Khuynh Thành cười không đáp. Nàng quả thật xem hắc tới gây người, bất quá, ‘hắc’ không phải là gã vị hôn phu kia.

« Tuy các người chưa có gặp qua, nhưng hắc nhân phẩm này khác không tồi, người không phải lo lắng. »

« Nhưng hắc không thích ta. » Tiêu Diêu nói về Giang Vô Vân, còn nàng nghĩ đến lại là Hàn Ngự Tuyết.

« Muội muội ngốc, hạnh phúc phải dựa vào chính mình đi tranh thủ. » Tiêu Diêu vỗ vỗ đầu nàng. « Khuynh Thành, chỉ cần muội thích hắc, liền đi theo quần lấy hắc đi. Muội xinh đẹp như thế, chả có nam nhân nào lại không động tâm được. »

« Có thể đi sao ? »

« Đương nhiên có thể, nếu cứ chần chần chờ chờ, để nữ nhân khác đoạt hần đi mất, muội sẽ hối hận không kịp. » Hần vẫn cố gắng tác hợp muội muội cùng Giang Vô Vân.

Nàng như say sưa hỏi. « À, ca ca, nếu huynh hôn một cô gái, có phải nghĩa là huynh thích nàng không ? » Khuynh Thành vẫn cảm thấy được Hàn Ngự Tuyệt có thích nàng chút chút, chỉ là hần không muốn thừa nhận.

Tiêu Diêu ha ha cười to. « Đương nhiên rồi, ai lại đi hôn nữ nhân mình không thích bao giờ ? » Hần ma mãnh nhìn Khuynh Thành. « Có kẻ hôn muội sao ? »

« Muội đi đây. » Khuynh Thành mạnh mẽ ngẩng đầu lên, chụp lấy tay nải thi triển khinh công nhảy xuống đất. Nàng nhảy lên ngựa. « Đại ca, huynh cứ từ từ đi, muội đi trước nhé. »

« Ấy khoan... ngựa của ta mà ? »

« Sau này muội sẽ trả cho huynh. »

« Đồ điên. » Độc Cô Tiêu Diêu không biết làm sao đành nhàm chán ngồi xuống. Muội muội của hần thật điên rồi.

7. Chương 7 : Mời Đôi Ta Phụ Trách

Hàn Ngự Tuyệt đi rất thông thả, hần tựa hồ cảm thấy Khuynh Thành tất sẽ đuổi theo. Hay đúng hơn, hần hy vọng nàng đuổi theo. Rốt cuộc hần bị làm sao nhỉ, ở chung với nàng mới có vài ngày, hần cứ nhiên lại không bỏ được nàng. Nhận được lệnh của sư phụ, hần lại có nhiệm vụ mới, không lẽ lại tiếp tục mang nàng theo sao ? Cho dù mang theo nàng, cũng có thể làm được gì ? Dù chỉ là dưỡng nữ (con gái nuôi), nàng cũng vẫn là thiên kim của Tam đại thế gia, vị hôn thê của Võ lâm minh chủ tương lai. Ai lại nguyện ý buông tha cho thân phận đương gia chủ mẫu của Võ lâm đệ nhất thế gia, để ở cùng với một sát thủ chứ ? Dù sao kỳ nữ trên đời cũng không nhiều, không phải cô nương nào cũng có khí phách của Mộ Dung Ý Vân tiền bối. Hần để ý tới nàng như vậy, nếu không phải nóng đầu, hần là có chút thích nàng chẳng. Từ sau khi nữ nhân kia lừa gạt hần, Hàn Ngự Tuyệt đã nghĩ bản thân sẽ không còn cảm xúc nữa, vì sao lại có thể động tình với một tiểu nha đầu như vậy ? Từ thời điểm gặp nàng, hần cũng đã bị hấp dẫn, một trái tim bất trị giờ cũng đã bắt giác bị luân hãm trong đường tình.

« Hàn đại ca, chờ muội. » Là ảo giác sao ? Hần cứ nhiên nghe được tiếng gọi của Khuynh Thành.

Hần không quay đầu lại, cũng vẫn nghe được tiếng vó ngựa đuổi tới, chẳng lẽ nha đầu kia thật sự chạy theo sao ?

Hần bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên hay không nên đợi nàng.

« Hàn đại ca. » Đang lúc còn lo lắng suy nghĩ, người ta đã tới trước mặt hần. Khuynh Thành ngồi trên yên ngựa, bộ dáng vô cùng chật vật, qua đó thấy được nàng đuổi theo thật gấp rút.

« Ta không phải đại ca của ngươi, Độc Cô cô nương. » Hần nghiêng rằng gần mạnh bốn chữ Độc Cô cô nương, như muốn nhắc nhở nàng thân phận của mình.

Khuynh Thành chần trặc mặt hần cười cười. « Huynh không muốn muội gọi huynh như thế, vậy phải gọi thế nào ? » May mà nàng có để ý hướng hần đi, nếu không đuổi làm sao được.

Hàn Ngự Tuyệt nói lạnh như băng. « Ta và ngươi chỉ là người lạ. »

Khuynh Thành nghiêm mặt. « Muội muốn hỏi huynh một chuyện. »

Hàn Ngự Tuyệt không nói gì.

« Muội muốn hỏi huynh, huynh có thích muội hay không ? » Từ nhỏ nàng đã được mẹ giáo dục theo lối hiện đại, không có gì là nói không nên lời hết.

Hàn Ngự Tuyệt ngốc cả người, không ngờ nàng lại trực tính hỏi thẳng như thế.

Hắn không dám nhìn nàng, lạnh lùng thốt. « Không thích. » Từ lúc Khuynh Thành bị chòng ghẹo, hắn cũng đã hiểu được lòng mình. Hắn không cho phép người khác đụng tới nàng, ý dục chiếm hữu mãnh liệt đó chứng minh rõ cảm tình mà hắn giờ không dám đối mặt.

Nguyên lai hắn thật sự không thích nàng, cứ tưởng hắn có thích, dù không nhiều lắm, ít cũng phải có chút hảo cảm. Vậy cái hôn đó chứng minh điều gì ?

Thanh âm Khuynh Thành càng lúc càng kích động. « Vậy sao ? Thế sao lại hôn muội ? »

« Ta xem người như kỹ nữ. »

Khuynh Thành thất thần, lệ dâng đầy trên mắt. « Vậy ư ? Vậy huynh vì sao chỉ hôn một chút rồi thôi ? Không có làm gì tiếp ? » Kỹ nữ ? Độc Cô Khuynh Thành cứ nhiên bị coi là kỹ nữ ? Nàng thật sự muốn cười quá, nàng vốn là bảo vật trân quý trên tay người nhà, cứ nhiên có người xem nàng như kỹ nữ. Mà người đó, chính là nam nhân trong lòng nàng.

Hàn Ngự Tuyệt ác độc nhìn nàng. « Ta không có hứng thú với người. »

Khuynh Thành cố không cho nước mắt rơi xuống, nhìn sững hắn. « Hàn Ngự Tuyệt, muội thích huynh. Từ khi nhìn thấy huynh muội đã bị hấp dẫn rồi. Muội thề, muội phải làm thê tử của huynh. » Cái gì là hôn ước, nàng mặc xác, gã con của Bệnh Thần Kinh thúc thúc một mình cứ đi.

Lời tỏ tình to gan của nàng dọa hắn nhảy dựng, nàng nói nàng thích hắn, phải làm thê tử của hắn ư ? Trong lòng chợt có một tia ngọt ngào. Hắn đột nhiên nhớ tới nữ nhân kia, nữ nhân kia cũng từng nói phải làm thê tử của hắn, mà kết quả...

« Đồ vô liêm sỉ. » Nàng đau lòng, hắn cũng đau, bốn chữ này thương tổn nặng nề vậy, là thương lòng hắn hay thương lòng nàng ?

Khuynh Thành cười đau đớn, quật cường nói tiếp. « Muội chính là đồ vô liêm sỉ. Sự kiểm chế của muội từ tám trăm năm trước đã sớm rơi vào nhà xí mất rồi. Nếu muội biết liêm sỉ, sau khi huynh nhìn thấy muội tắm rửa muội còn có thể bình yên ngồi cạnh đồng lửa cạnh huynh, còn ôm huynh ngủ, cùng huynh cười chung ngựa, tựa vào ngực huynh. Nếu huynh giảng lễ giáo liêm sỉ với muội, vậy huynh lấy muội đi. Thân thể muội huynh đã xem, máu muội huynh đã uống, môi muội huynh đã hôn... Muội ít nhất cũng lời được mấy chục lý do phải lấy huynh. Hàn Ngự Tuyệt huynh chớ nghĩ chối bỏ nha. Nhớ lấy, Độc Cô Khuynh Thành đã chọn huynh rồi. Mà phải rồi, huynh chưa có vợ chứ ? » Có vợ rồi thì không thể lấy được, hắn là không có đi. (ồ yeah, em yêu Thành tỷ nha !)

Hàn Ngự Tuyệt bị nàng dọa ngẩn người. Nữ tử bình thường nói ra những điều này hắn đã sớm xấu hổ đến chạy trốn mất rồi, còn nàng mặt không đổi sắc. Ánh mắt khiêu khích lợi hại kia, vốn không giống ánh mắt của một tiểu cô nương nên có. Sớm biết không nên đem tiêu chuẩn nữ giới thông thường mà xét nàng, nhưng nghe thấy những lời kinh hãi thế tục của nàng vẫn dọa hắn một cú sốc lớn. Hàn Ngự Tuyệt hắn gió to sóng lớn cái gì cũng đã trải qua, cứ nhiên lại bị sốc bởi tay một tiểu nha đầu, nhất định sẽ làm thế nhân cười tới rụng răng.

« Người nhất định muốn gả cho ta ? » Ngữ khí Hàn Ngự Tuyệt không khỏi mềm dịu đi rất nhiều.

Khuynh Thành chớp chớp mắt. « Đương nhiên, đừng bắt muội phải sử phương pháp ‘bá vương ngạnh thượng’. » (ôm na là... cưỡng bức xong ép hôn = =) Mẹ nói cách tốt nhất đánh bại nam nhân chính là... ép lên giường, nắm đó mẹ nàng chính là dùng chiêu này bịt miệng toàn bộ võ lâm.

Lời này nên thốt ra từ miệng của một cô nương sao ? Trời ạ, nữ hài tử này thoát nhìn nhu nhược rất cục là quái thai phương nào vậy ? Hắn tự xưng lịch duyệt không người nào lừa nổi, cứ nhiên bị một nữ nhân dùng vẻ bề ngoài nhu nhược lừa gạt, không nhìn ra nha đầu kia vốn là một sắc ma điển hình. (Vâng, ma nữ hảo sắc gọi là sắc ma đấy ạ = =)

« Người... » Hàn Ngự Tuyệt lần đầu tiên không thốt nên lời.

Nàng hất cằm lên kiêu ngạo nói. « Muội làm sao ? Huynh phải phụ trách muội, muội phải gả cho huynh. »

« Độc Cô cô nương, người cùng Giang Vô Vân có hôn ước trên người, không nên liên lụy tới ta. » Hắn bị nàng làm cho quay cuồng rồi.

« Muội đã nói huynh đừng có nói cái gì lễ nghi liêm sỉ với muội cơ mà, dù có hôn ước thì sao ? Muội cũng đã bị huynh khinh bạc qua, không còn khiết thân (tắm thân trong sạch), hấn sẽ không cần muội. Huynh còn muốn muội tới Bách Hiểu Đường nhờ họ nơi nơi tuyên cáo muội đã là người của huynh, huynh mới chịu phụ trách sao ? » Vốn chịu ảnh hưởng của Mộ Dung Ý Vân, Độc Cô Khuynh Thành cái gì cũng sẽ làm cho tới cùng. Năm đó Mộ Dung Ý Vân vì muốn đào hôn, cố tình phá hư danh dự của chính mình, giờ Khuynh Thành cũng muốn dùng chiêu đó. (Em càng ngày càng phục chị nha Khuynh Thành... =')

« Ta cái gì cũng không có. » Ngữ khí hấn đã muốn mềm nhũn chi chi, mang theo chút nhu tình lơ đãng.

« Giang Vô Vân thì có cái gì ? Trừ ra tốt số có cha là Giang thúc thúc ? Hơn nữa châu báu dễ kiếm, tình lang khó cầu. » Nàng hâm mộ nhất là mối khang lệ tình thâm (tình cảm sâu sắc giữa vợ chồng) của cha mẹ. Nàng cũng muốn tìm một nam nhân như vậy. Mẹ có nói qua, nam nhân có bề ngoài lạnh như băng chính là nhân tuyển tốt nhất để lấy làm chồng. Những nam nhân như thế thường không dễ dàng thích ai, nhưng một khi thích, cả đời sẽ không thay lòng đổi dạ. Ví dụ đơn giản nhất chính là cha nàng. Hàn Ngự Tuyệt hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn đó, hơn nữa nàng lại thích hấn, nàng chọn lấy hấn rồi.

Hàn Ngự Tuyệt mềm lòng, cơ hồ bật thốt lên với nàng hấn cũng thích nàng. Ách, hấn lại nhớ tới cái nữ nhân kia. Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, mặt không biến sắc. « Nếu người không để ý việc giúp ta ấm giường, ta sẽ phụng bồi. »

Khuynh Thành nắm chặt bàn tay lại, nam nhân chết dẫm này, lại xem nàng là kỹ nữ. Tình yêu thật sự không công bằng gì cả, ai nhờ lòng yêu đối phương nhiều hơn người kia yêu lại liền nhất định chẳng hay ho chút nào.

Khuynh Thành quật cường nhìn hấn. « Kệ, muội nhất định phải đi theo huynh. »

« Tùy ngươi. » Hàn Ngự Tuyệt lạnh lùng liếc nàng một cái, quay người giục ngựa bỏ đi.

« Bản cô nương quyết định thu phục ngươi. » Khuynh Thành cười lạnh, giục ngựa chạy theo sau hấn. Nàng quyết định rồi, vô luận dùng bất cứ phương pháp nào nàng cũng sẽ mang ra hết, bất quá một gã nam nhân mà thôi, làm sao thoát khỏi tay nàng được.

8. Chương 8 : Thương Tâm

Khuynh Thành lần đầu tiên hoài nghi mị lực của mình, tuy nàng không phải là một mỹ nhân tuyệt thế đi nữa, cũng vẫn nên tính là mỹ nhân đi ? Vì sao lại có người cố tình nhìn tới nàng mà không chịu thấy cơ chứ ? Nàng đi theo Hàn Ngự Tuyệt đã hơn mười ngày, quan hệ vẫn không có chút tiến triển, vẫn khách sáo như người xa lạ. Hàn Ngự Tuyệt không có ý định thoát khỏi nàng, cũng không có ý định thân cận nàng, cứ thế mà đi. Khuynh Thành chả khác gì một thứ vật nuôi lèo đèo theo hấn. Hấn ăn cơm, nàng cũng ăn cơm. Hấn nghỉ ngơi, nàng cũng nghỉ ngơi, hấn làm cái gì thì nàng làm cái đó. Lúc mới đầu nàng còn cảm thấy không khí vẫn tốt lắm. Dần dần, nàng bắt đầu chán ghét những ngày như thế. Nàng thật sự thích hấn tới như vậy sao ? Thích tới độ không để ý sự tự tôn, buông rơi toàn bộ tôn nghiêm của mình để đi theo hấn như vậy sao ?

Nàng đã nhún nhường hạ mình hết mức, vì sao hấn vẫn nhìn như không thấy nàng ? Chỉ cần Hàn Ngự Tuyệt nói với nàng một câu quan tâm, thể hiện với nàng một cử chỉ tốt đẹp, nàng sẽ cho rằng bản thân ăn khổ uống đắng đều là đáng giá. Chính là, cái gã nam nhân kia căn bản không để ý tới nàng, thậm chí không thèm nhìn thẳng tới nàng. Hơn mười ngày qua, hấn không hề nói với nàng câu nào.

Mười mấy ngày nay, hấn liều mạng mà đi, rất nhiều lúc phải ăn ngủ nơi hoang dã, lấy lương khô ăn cho ấm bụng. Độc Cô Khuynh Thành từ bé được nuôi dưỡng chăm sóc ưu ái có thừa, lại cùng hấn trải qua hơn mười ngày như thế. Nàng cuộc sống khó mấy cũng chịu đựng được, chẳng lẽ còn không đủ để hấn hiểu chân tình của nàng hay sao ?

Khuynh Thành tuy không phải khuê tú tiểu thư chi hết, nhưng tốt xấu gì cũng là bảo bối nâng niu trên tay người nhà. Cha, mẹ, ba vị ông bà, còn có một đồng các thúc thúc bá bá cô cô dì dì, người nào chẳng coi nàng như bảo vật, vì cái gì Hàn Ngự Tuyệt lại chán ghét nàng như vậy ? Nàng rốt cục không tốt chỗ nào, nàng thật sự không hiểu. Mẹ thật gặt người, mẹ nói nam nhân lạnh như băng thực dễ dàng thu phục, có

sao nam nhân trước mặt nàng lại mười phần khó khăn như vậy. Năm đó cha nhất định là thương mẹ trước rồi, nếu không làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời như thế ?

Màn đêm buông xuống, đường cái vẫn náo nhiệt dị thường. Hàn Ngự Tuyết mặt không đổi sắc đi phía trước, Khuynh Thành đi theo phía sau, hình ảnh như vậy không biết đã diễn ra biết bao lần.

Hàn Ngự Tuyết đi tới một nơi vô cùng hào hoa, Khuynh Thành cũng cùng đi vào. Nàng không phải ngốc, nàng biết Vạn Hoa Lâu nơi này chính là kỹ viện. Vừa bước vào cửa Vạn Hoa Lâu, đã ngửi thấy ngay mùi son phấn.

« Cô nương à, cô biết đây là nơi nào không hả ? » Mụ chủ thấy một cô nương kiều diễm tiến vào liền chạy nhanh tới tiếp đón. Không lẽ tiểu nha đầu này không hiểu chuyện đời, cũng đúng lúc, một cô nương xinh đẹp tự đưa mình tới cửa, không cần mới là lạ.

Khuynh Thành quay sang nàng cười thật ngọt ngào. « Ta đương nhiên là biết, đây là thanh lâu. » Đừng tưởng nàng là một Đại tiểu thư không biết gì nha.

Mụ chủ giả lả cười. « Cô biết rồi à ? Có phải thiếu tiền hay không ? »

Khuynh Thành không nói gì, tự động tới cạnh Hàn Ngự Tuyết, tới đó vẫn đang đứng yên không nhúc nhích.

« Mang cô nương nào xinh đẹp nhất ra đây. » Hàn Ngự Tuyết đang bị mấy cô nương vây quanh, tay rút ra một tập ngân phiếu đưa cho mụ tú bà, trầm giọng ra lệnh. Thật không ngờ tới nha đầu kia lớn gan như thế, lại dám vào kỹ viện.

« Vâng vâng. » Mụ chủ lâu đưa tay đón lấy tập ngân phiếu, cười tới run cả cành hoa trên tóc.

Khuynh Thành đưa tay qua tiếp lấy tập ngân phiếu trước, đếm đếm một chút, rút ra một ít đưa cho bà ta, cười. « Không cần đưa nhiều đến thế. »

Mụ chủ cũng nhìn ra hai người này thật có vấn đề, mặt bối rối nhìn sang Hàn Ngự Tuyết xin giúp đỡ. Hàn Ngự Tuyết lạnh lùng liếc Khuynh Thành một cái. « Độc Cô cô nương, xin cô tự trọng giùm. »

Khuynh Thành dương dương vẩy đồng ngân phiếu. « Tướng công à, chàng kiếm tiền đâu có dễ, làm gì hoang phí thế ? Hắc hắc, thật không hiểu cách tề gia mà. » (em đến bái phục chị hai tay hai chân rồi Thành tỷ ơi =.=')

« Ách, vị phu nhân này... » Mụ tú bà không nói nên lời, bà ta ở chốn phong nguyệt đã nhiều năm, ánh mắt cũng không phải bình thường, liếc một cái liền nhận ra Khuynh Thành không phải người thường, tốt nhất đừng nên đấu võ miệng với nàng.

Hàn Ngự Tuyết hai tay ôm bốn cô, cười mỉa hoặc bước lên lầu, hoàn toàn không đem Khuynh Thành để vào mắt.

Hai vai Khuynh Thành trĩu xuống tới không thể trĩu hơn, ngân phiếu trong tay rơi rụng lả tả. Hắn rút cục như thế cười, nhưng là nụ cười dành cho kỹ nữ lầu xanh. Hắn tình nguyện cười với đám con gái ở thanh lâu đó, mà không nguyện ý tỏ ra sắc mặt vui vẻ với nàng. Độc Cô Khuynh Thành nàng thật sự ti tiện tới thế sao ? Trong lòng hắn, thật sự nàng không bằng kỹ nữ sao ?

Tất cả sự chua xót đau đớn trong lòng, trong khoảnh khắc mạnh mẽ tràn ngập đôi mắt gương mặt và trong tim nàng, Khuynh Thành choáng váng hoa cả mắt, cơ hồ đứng không vững. (muốn khóc quá !)

Khuynh Thành mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Ngự Tuyết đang gần khuất bóng trên gác, cố thần nhiên nói. « Ta hỏi ngươi một câu, trong lòng ngươi, ta so ra còn kém một nữ tử chốn thanh lâu sao ? »

Hàn Ngự Tuyết chậm bước, thốt lên lạnh như băng. « Đúng, ít nhất các nàng biết cách làm ta thỏa mãn. »

Khóe mép Khuynh Thành hơi hơi nhếch lên. « Cám ơn nhận xét của ngươi. » Nguyên lai, nàng thật sự kém một kẻ kỹ nữ.

Nàng không biết mình làm thế nào ra khỏi Vạn Hoa Lâu, đợi tới lúc nàng khôi phục lại ý thức, đã thấy mình đang nghiêng ngả lao đao bước trên đường, đôi mắt mở mịt nước. Hai mươi năm sống trên đời, rút

cục nàng lần đầu tiên biết thế nào là đau lòng. Ôi, trong lòng hần, nàng vốn không bằng một kỹ nữ. (em đau lòng giùm chị nè TT_____TT)

Vạn Hoa Lâu

Hàn Ngự Tuyết đuổi tất cả các cô nương đi, liều mạng uống rượu. Kìa gương mặt rất đổi thanh tao, kìa nụ cười rất đổi thuần khiết, sao cứ quay cuồng trong đầu óc hần không rời. Từ sau khi nữ nhân kia lừa gạt tình cảm của hần, hần luôn coi nữ nhân chỉ là công cụ phát tiết, cho tới giờ chưa bao giờ động chân tình. Hần tưởng trái tim mình đã chết, cho tới khi gặp nàng. Nàng là một Đại tiểu thư, hần chỉ là một sát thủ tay nhuộm máu tươi. Bọn hần ở chung một chỗ chính là một sai lầm vô cùng đáng sợ. Nếu đã là hữu duyên vô phận, vì sao lại phải gặp nhau ? Ông trời thật khéo trêu ngươi mà.

« Người xác định chính là nàng sao ? » Sau lưng Độc Cô Khuynh Thành, vô số đôi mắt không có hảo ý nhìn nàng chằm chằm. Cầm đầu là một thiếu phụ chừng hơn bốn mươi tuổi, người vừa nói chính là bà ta.

« Chưởng môn, thật sự là nàng ta, tiểu nhân chính mắt nhìn thấy Hàn Ngự Tuyết vì nàng ta chấn một đao. »

Thiếu phụ kia cười lạnh. « Không tưởng tượng được Lãnh Diên Diêm La cũng có nhược điểm. »

« Chưởng môn, chúng ta xử trí nàng ra sao bây giờ ? »

« Tiểu nha đầu này khẩu khí không nhỏ, bắt nàng tới cho ta, ta thật muốn xem nàng ta định làm sao để đập bằng Đường môn. » Thiếu phụ này đương nhiên chính là Cố Mộng Tình đại tiểu thư, à không, phải là Cố đại nương chứ.

« Chưởng môn... » Con nhãi kia trông bình thường, nhưng lại có khí thế không hề bình thường. Nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo của nàng hôm đó, hần lại run lên trong lòng.

« Nói. » Cố Mộng Tình hừ lạnh.

« Nha đầu kia bách độc bất xâm, thuộc hạ... » Hần không dám ngẩng đầu lên, sợ không cẩn thận sẽ bị chưởng môn trừng phạt.

« Đúng là đồ vô dụng. » Cố Mộng Tình mắng một tiếng, mắt nhìn bóng lưng Độc Cô Khuynh Thành cười lạnh. Hàn Ngự Tuyết, người đã giết người quan trọng nhất của ta, ta cũng sẽ giết người quan trọng nhất của người.

« Đi thôi. » Bà ta khẽ hạ lệnh, đi theo hướng Độc Cô Khuynh Thành vừa khuất.

9. Chương 9 : Tâm Lý Y Sinh (bác Sĩ Tâm Lý)

Độc Cô Khuynh Thành mở to mắt, đầu óc chỉ có một suy nghĩ duy nhất, rốt cục có chuyện gì vậy ? Đầu nàng thật là đau quá đi, nàng nhớ nàng ra khỏi thanh lâu, thương tâm muốn chết. Sau đó nàng thấy một người phụ nữ bị ngã trên đường, nàng liền tốt bụng tới đỡ người đó dậy, kết quả nàng ta lại đi điểm huyệt nàng. Sau đó... Sau đó cũng như bây giờ vậy, trước mắt đen xì, cái gì cũng không thấy.

Đương nhiên không phải là không thấy rõ, mà là sau khi hôn mê ánh mắt nàng chưa thích ứng với mà thôi. Nàng phát hiện ra hiện tượng này vì sau khi nhìn xung quanh, nàng cũng đã thấy rõ mình đang ở nơi nào. Một nơi vừa rách nát, có mấy cái tượng Phật, rõ ràng là một cái miếu đồ nát. Một bóng người đứng xoay lưng về phía nàng, nên tạm thời không rõ là ai.

« Người tỉnh. » Kẻ đang đưa lưng về phía nàng đột nhiên mở miệng, lạnh lẽo lạnh lẽo, Khuynh Thành lập tức rét run. Nàng vốn rất to gan, sao đột nhiên lại sợ nữ nhân này ?

« Đúng. Bà là ai ? Ta vì sao lại ở đây ? »

Cố Mộng Tình cười lạnh. « Đương nhiên là vì ta bắt cóc người tới. »

« Tại sao bà bắt cóc ta ? » Nàng Độc Cô Khuynh Thành tôn chỉ luôn là kính trên nhường dưới, yêu trẻ con tôn trọng người già, không đánh nhau, ầu ẩu, lại càng không có kẻ thù. Nàng ta tại sao lại bắt cóc nàng chứ, thật là buồn cười. (hi hi, Thành tỷ thật ngoan mà...^^)

« Người họ Độc Cô ? » Thanh âm Cổ Mộng Tình càng lạnh thêm một bậc.

Khuynh Thành rặng lập cập run. « Ủh, bộ không thể sao ? »

Cổ Mộng Tình oán độc nói. « Á tiện nhân Độc Cô Huỳnh là gì của người ? »

Khuynh Thành dừng phắt việc va hai hàm răng vào nhau. « Uy, đại nương à, ta tôn trọng bà lão nhân gia, sao bà lại tùy tiện mắng chửi người khác thế hả ? » (Hơ, đang rét run mà ngừng phắt lại được sao ?)

« Người gọi ta là gì ? » Cổ Mộng Tình xoay phắt người lại, khiến Khuynh Thành sợ hãi lùi lại hai bước.

Nhìn thấy khuôn mặt vẫn còn phong vận trẻ trung của bà ta, Khuynh Thành chớp mắt một cái cười lấy lòng. « Đại nương à, bà không sao chứ ? » Từ lúc Cổ Mộng Tình còn đưa lưng về phía Khuynh Thành, nàng đã sớm nghe ra đó chính là người điểm huyết nàng. Người nữ kia kể ra cũng không phải già lão lắm, nhưng là nàng chán ghét nàng ta. Dám sử quỷ kế bắt nàng đến đây, lại còn cư nhiên mắng chửi cô cô của nàng. Cô cô dù lãnh đạm thật, nhưng thập phần yêu thương Khuynh Thành. Nàng làm sao dung thứ cho người dám nhục mạ cô cô tôn kính của nàng trước mặt nàng được ? Gọi nàng ta một tiếng đại nương là còn khách khí rồi.

(Chú thích: đại nương thường dùng để gọi những phụ nữ tầm trên 60 tuổi, Cổ Mộng Tình mới khoảng trên dưới 40, Khuynh Thành chọc bà ta nên cố tình gọi đại nương !)

Cổ Mộng Tình tức giận cắn răng nghiến răng kèn kẹt. « Con tiện nhân Độc Cô Huỳnh là gì của người ? » Nếu không phải vì Độc Cô Huỳnh, nàng đã được gả cho người con trai mình thương mến rồi.

« Sao ta lại phải nói với bà chứ, thật là buồn cười. » Độc Cô Khuynh Thành làm bộ không thèm để ý tới bà ta. Đối với người phụ nữ điên rồ này, nàng tất yếu không tỏ ra bộ mặt ngoan hiền làm gì. Khuynh Thành còn chưa nguôi chuyện Hàn Ngự Tuyết, nữ nhân này lại dám mò tới trêu chọc nàng, có vẻ năm nay không phải năm hên của nàng thì phải. Đáng chết, tại nàng ra khỏi cửa không xem lịch âm, không chọn ngày hoàng đạo cũng nên, khó trách không may mắn như thế. (ôi chị... mê tín quá nha...)

« Người là nhân tình của Lãnh Diện Diêm La ? » Cổ Mộng Tình cố gắng kìm nén lửa giận, cao thấp đánh giá nàng. « Hừ, Y Dục Thành cùng Độc Cô Huỳnh đều là nhân vật có mặt mũi tiếng tăm trên giang hồ, sao lại sinh ra một đứa con gái không biết liêm sỉ như thế chứ ? »

Độc Cô Khuynh Thành cười ha hả. « Đại nương, bà nói lung tung cái gì thế ? Ai là con gái hai bọn họ cơ ? Ai là nhân tình của Lãnh Diện Diêm La, bà không phải bắt nhầm người rồi chứ ? » Nàng biết rất rõ đại nương muốn bắt chính là nàng.

Sắc mặt Cổ Mộng Tình trầm xuống. « Người không phải con gái bọn hắn ? » Con nha đầu họ Độc Cô này dám to mồm, nói động tới Lãnh Diện Diêm La sẽ đập bằng Đường môn. Nhìn khắp giang hồ, nữ tử họ Độc Cô, trừ bỏ con gái vàng ngọc của Độc Cô Huỳnh ra, còn ai dám nói thế ?

Nàng không kiên nhẫn liếc bà ta một cái, liền dựa vào cột nhắm mắt lại giả vờ ngủ. « Đương nhiên không phải. »

Khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Mộng Tình hé ra một mặt cười lạnh. « Nghe nói Lãnh Diện Diêm La vì người chịu bị đâm một đao, trong lòng hắn cũng có chút phân lượng đó chứ. » Lãnh Diện Diêm La là một nhân vật rất khó chơi, lại vô tình không có trái tim, bà ta tìm mãi không thấy nhược điểm của hắn. Không ngờ nha đầu kia từ đâu nhảy ra, thật đúng là trời giúp mà.

Độc Cô Khuynh Thành khoát tay. « Đâu có đâu có, chúng ta bắt quá là người lạ trên đường thôi. »

« Người không phải đàn bà của hắn sao ? »

« Uy uy, cái gì đàn bà của hắn, đại nương à, bà không phải đã lâu không có đàn ông chứ ? Nói năng khó nghe như vậy... » Vị đại nương này là ai nàng sớm đã đoán được bảy tám phần. Cứ nhìn một thân váy tím hồng, khuôn mặt xinh đẹp, lại thống hận Y Dục Thành cùng Độc Cô Huỳnh, trừ Cổ Mộng Tình ra làm gì còn người thứ hai ?

« Người... » Cổ Mộng Tình giơ tay lên phóng ra một cái tát, Khuynh Thành thoắt mái né tránh, nhẹ nhàng túm lấy cổ tay bà ta hào hứng nói. « Đại nương, bà không phải đối thủ của ta đâu. »

« Hừ. » Cổ Mộng Tình thu tay lại, hung hăng phủ tay áo. Nha đầu kia hô hấp hỗn loạn, võ công căn bản một chút cũng không có, làm sao lại tránh được cái tát của bà ta, thậm chí còn thoải mái nói bà ta không phải đối thủ của nàng.

« Hừ cái gì mà hừ ? Cổ Đại tiểu thư. » Bà ta đã sắp 50 tuổi, gọi bà ta một tiếng Đại tiểu thư rõ là châm chọc.

« Người có biết ta ? » Bà ta càng kinh ngạc.

Khuynh Thành liếc mắt nhìn nàng một cái. « Vô nghĩa, đương nhiên ta biết bà là ai. »

« Người rốt cuộc là ai ? » Cổ Mộng Tình lùi lại vài bước cẩn thận đánh giá. Nữ tử này rốt cuộc là ai ? Chẳng nói gì, một thân khí độ của nàng đủ để khiếp phục bất cứ kẻ nào. Nàng ta là con tin, cư nhiên đối với ‘kẻ bắt cóc’ còn cười hờn hờ, thậm chí còn làm ra bộ dáng cực kỳ thoải mái trên choker, ai không biết còn tưởng Cổ tiểu thư nàng mới là con tin chứ.

« Độc Cô Khuynh Thành. » Nàng thật là buồn ngủ nha. (thua chị, giờ này vẫn nghĩ ngủ != =)

« Ta hỏi lại người lần nữa, người với Độc Cô Huỳnh có quan hệ gì ? » Nữ tử này hẳn rất có lai lịch, trên giang hồ hiện nay, họ Độc Cô lại còn có thể lực, ngoài người Thần Binh sơn trang còn có ai.

« Nàng là cô cô của ta. » Nàng quả thật không muốn đáp tí nào.

« Cô cô ? » Cổ Mộng Tình cả kinh. « Người là con gái của Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân ? » Nếu thật sự chính là con gái bọn họ, bà ta đúng là không dám thương tổn nàng mấy may. Mộ Dung Ý Vân quả thực là một kẻ điên, có cừu tất báo. Hơn nữa khắp giang hồ nàng ta rất có địa vị, chỉ cần nàng ta mở miệng, Vô lâm Tam đại thế gia, Bách Hiểu Đường, Anh Hoa Cung nhất định hiệp đao tương trợ. Độc Cô Hàn cũng không phải nhân vật tốt lành gì, riêng đôi mắt lạnh như băng thôi cũng đủ dọa chết người rồi. Nếu là đã thương tới nữ nhi bảo bối của bọn họ, bọn họ hoàn toàn có thể đập bằng Đường môn.

Khuynh Thành nhắm mắt lại gật gật đầu. « Môn chủ quả nhiên có chút kiến thức, đúng thế, ta chính là con gái của họ. » Nàng thuận miệng nói, lại quên toàn giang hồ đang đi tìm bảo tàng nhà nàng.

Cổ Mộng Tình cười lạnh. « Không hổ là nữ nhi của Mộ Dung Ý Vân, giống nàng ta như đúc. » Phong thái thần vận độc nhất vô nhị kia, cũng chỉ trên người Mộ Dung Ý Vân mới có.

« Cảm ơn. »

« Người cùng Lãnh Diện Diêm La thật sự không có quan hệ gì ? » Không bằng lui từng bước một, nha đầu kia thực không phải hạng nên chọc vào.

« Phải. » Khuynh Thành buồn bã sắc mặt. « Hán chán ghét ta. »

« Một khi đã thế, ta thả người, người không cần xen vào ân oán giữa ta cùng hắn. » Lãnh Diện Diêm La đã sắp tới, thả nha đầu kia cũng chẳng sao. Chỉ bằng làm chuyện thuận tình đạt lý, không nên thành kẻ địch của cặp vợ chồng điên rồ Mộ Dung Ý Vân và Độc Cô Hàn kia. (Vợ chồng Hàn-Vân : *hắt xì* chàng ơi có kẻ nói xấu mình kìa... Ok để ta dùng mắt đóng băng hắn mang về cho nàng ướp thịt *hắc hắc*)

« Không được. » Khuynh Thành trả lời quyết liệt chém đinh chặt sắt.

« Vì sao ? »

« Không vì sao hết. Ta không chuẩn cho các người thương tổn hắn. » Giọng nàng cương ngạnh phi thường.

« Độc Cô cô nương, ta đã nhìn mặt mũi cha mẹ người nên không làm khó người rồi, đừng có không biết tốt xấu thế. » Bọn họ mặt mũi lớn quá mà, không nhìn cũng phải nhìn thôi.

Khuynh Thành cười. « Cổ môn chủ, bà hẳn là hiểu thích một người là cái tư vị gì, bởi bà cũng đã từng yêu sâu nặng không phải sao ? Nói trắng ra, ta yêu hắn, nên sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm thương tổn hắn. »

« Nhưng hắn giết cha ta. » Nhắc tới chuyện thương tâm đó, mặt Cổ Mộng Tình cơ hồ rúm lại. « Ta chỉ còn có cha, ta chỉ có cha, vì sao hắn lại muốn giết thân nhân duy nhất của ta chứ ? » Y Dục Thành không thích nàng, tỷ muội thân yêu có thể duy nhất giao tâm lại thành tình địch, nàng chỉ còn có cha mình. Chính là

thân nhân duy nhất đó cũng thành vong hồn dưới kiếm Lãnh Diện Diêm La, nàng phải báo thù, mượn lực Đường môn nhiều lần muốn giết hắn. Ấy vậy trời già không cho toại nguyện, tới giờ vẫn không thành công. (vâng, bà thành công thì chị Khuynh Thành nhà cháu ở góa chắc ? = =') Vốn tưởng là tìm ra nhược điểm của Lãnh Diện Diêm La, lại không nghĩ tới cái nhược điểm đó nàng chọc không tới.

Khuynh Thành nhìn mãi mắt về đau khổ rúm ró của Cố Mộng Tình, liền bắt đắc dĩ lắc đầu, lại là một nữ nhân vì tình mà khổ.

« Môn chủ, người cố chấp như vậy làm gì ? Cảm tình vốn là không cách nào miễn cưỡng hết, bà cũng biết, cô phụ (chồng của cô cô) ta lúc trước nguyện ý tiếp cận bà, là cũng vì cô cô của ta. Kỳ thật từ lúc quan hệ bọn họ còn là huynh muội, cũng đã thích nhau rồi. Cô phụ ta đối với cô cô bảo hộ trăm bề, sớm đã không chỉ là tình cảm huynh muội, bà nhìn vào mắt, hẳn trong lòng có đau đớn. Cô cô trong lòng cũng thích cô phụ, chỉ là không dám nói ra thôi. Nếu bọn họ yêu nhau khổ như thế, bà hẳn nên thành toàn bọn họ mới phải ? Cô cô là tỷ muội tốt của bà, bà không mong cho nàng hạnh phúc sao ? Bà thích cô phụ ta, ta biết, nhưng chính là thích một người không phải độc chiếm mà là muốn cho người đó hạnh phúc. Ông ấy lấy cô cô ta, dù tạo nên không ít điều chê tiếng khen của người đời, chính là bọn họ vẫn thật sự hạnh phúc. Cố môn chủ, ta biết bọn họ thật cảm thấy có lỗi với bà, ta thay mặt họ giải thích với bà. Chính là bà thật sự có ý hận bọn họ sao ? Haizzz, dù gì bọn họ cũng đã từng là người bà yêu thương mà. Còn về phần cha bà, ta cũng thực tiếc hận thay. Ông ấy là do Lãnh Diện Diêm La giết, quả đúng thế, nhưng Lãnh Diện Diêm La cũng chỉ là công cụ sát nhân mà thôi. Giết một cái công cụ sát nhân không có cảm tình để báo thù cho cha, bà cảm thấy thật sự có ý nghĩa sao ? Nếu bà muốn báo thù thật sự, nên tra phía sau ai sai sử vụ đó thì hơn. Cố Môn chủ, lời ta không có sai, bà thử nghĩ mà xem. » Cô cô, cô phụ cùng Cố Mộng Tình ân oán năm đó nàng biết rất rõ ràng, vì mẹ chán ghét Cố Mộng Tình, khiến nàng cũng chán ghét bà ta theo. Hiện giờ đối mặt với Cố Mộng Tình, nàng đột nhiên cảm thấy bà ta thật đáng thương.

Cố Mộng Tình quay người, nước mắt không nhịn được trào ra. Nàng ta sống từng đó năm, cho tới giờ chưa ai khuyên bảo nàng gì hết. Từ nhỏ đã là Đại tiểu thư, cao cao tại thượng, tất cả mọi người chung quanh nàng đều không nguyện ý nói thiệt tình. Tới khi kết bạn với Y Lạc Lạc, cô nương nhỏ đó như một hải tử, nói chuyện rất ngây thơ. Từ lúc Y Lạc Lạc biến thành Độc Cô Huỳnh, tiểu muội muội của nàng trở nên thành thực hơn nhiều. Chính là nàng ta lại thành hôn cùng người con trai nàng yêu mến. Từ đó về sau ngay cả bằng hữu duy nhất của nàng cũng mất. Mẹ ruột sớm qua đời, cha lại là nam nhân, căn bản không ai nguyện ý nói thật thâm với nàng. Độc Cô Khuynh Thành một mạch nói, chính là nói được nỗi lòng của nàng 24 năm qua. Người bạn tốt nhất cùng người mình yêu thành thân 24 năm qua, nàng vẫn hận bọn họ. Lời nói của Độc Cô Khuynh Thành như nổ oanh một cái trong đầu nàng khiến nàng thanh tỉnh, nguyên lai nàng sớm đã không còn hận bọn họ, chẳng qua tâm ý không cam lòng mà thôi.

(Chú thích : đoạn này là tâm sự của Tình tiểu thư nên đổi danh xưng là nàng cho nó thân mật, đoạn sau sẽ quay lại bà ta... :D)

« Cố môn chủ, bà không sao chứ ? » Cố Mộng Tình thật lâu không nói năng gì, Độc Cô Khuynh Thành không khỏi có chút lo lắng.

Cố Mộng Tình khẽ chớp mắt. « Độc Cô cô nương, người nói rất đúng. Là ta rất cố chấp. Kỳ thật ta vốn đã không hận cô cô của người, không đau vì cô phụ người nữa, chẳng qua là không cam lòng thôi. Từ nhỏ tới lớn ta muốn thứ gì, sẽ không có không lấy được. Hẳn là ngoại lệ. Bọn họ lúc đó tình nghĩa so với vàng còn bền vững. Ta chúc phúc cho bọn hắn. » Hơn 20 năm trước, sự việc Độc Cô Huỳnh chính là Y Lạc Lạc truyền ra, khiến mọi người xôn xao thật lớn. Ngay sau đó lại truyền ra việc Y Dục Thành cùng Độc Cô Huỳnh thành thân khiến tất cả mọi người ngã ngửa. Thậm chí có người cho rằng huynh muội bọn họ yêu nhau, vì muốn danh chính ngôn thuận được ở chung một chỗ nên mới hoang đường nói Y Lạc Lạc là Độc Cô Huỳnh. Độc Cô Huỳnh vì bảo trụ thanh danh Độc Cô gia, liền cự tuyệt hôn sự. Y Dục Thành chạy tới Điểm Thương sơn cầu xin Độc Cô Hàn làm chủ đem muội muội gả cho hắn. Vì hai nhà có cừu hận sâu, Độc Cô Hàn để kế Y Dục Thành quỳ gối trước cửa ba ngày ba đêm, cuối cùng chân tình của hắn cũng cảm động tới vợ chồng Độc Cô Hàn, Mộ Dung Ý Vân liền tiện tay viết một cuốn truyền kỳ, lấy Y Dục Thành cùng Độc Cô Huỳnh làm nhân vật chính, đem câu chuyện của bọn hắn kể rộng rãi ra. Sau đó tiểu thuyết nhờ có Bách Hiểu Đường giúp đỡ lưu truyền, nghiêm nhiên lượng tiêu thụ vượt 'Minh Nguyệt tiên tử truyện'. Bách Hiểu Đường lại cho người lưu truyền bốn phương, truyền tai chuyện bọn họ khi đó tình nghĩa so với vàng còn bền vững, sống chết có nhau. Chuyện tình bọn họ do đó nhận được lời chúc phúc của người

đời, chuyện thành thân của hai ‘huynh muội’ cũng được chấp nhận. Chỉ vừa gần đây cũng vẫn là chuyện tán gẫu trong chốn tân khách vô lâm. Chuyện về Y Dục Thành cùng Độc Cô Huỳnh, Cổ Mộng Tình hơn 20 năm qua nghe qua không biết mấy trăm lần, lại thủy chung không buông tay được. Chỉ một tràng nói của Độc Cô Khuynh Thành, lại khiến nàng ta trở nên minh mẫn.

Khuynh Thành thở dài nhẹ nhõm. « Thật tốt quá. » Không ngờ nàng lơ đãng một cái có thể hóa giải mối cừu hận hơn 20 năm, nàng thật là vĩ đại mà. Mẹ nàng cũng đã từng điếm bên mê cho rất nhiều kẻ mê man trong lối tình, Độc Cô Khuynh Thành nàng cũng đã được nếm mùi làm một bác sĩ tâm lý.

(Chú thích : Chuyện về Độc Cô Huỳnh và Y Dục Thành hình như trong cuốn 1 Cực phẩm khí phụ, đại loại từ bé nàng Huỳnh đi nhà họ Y nuôi nên mang họ Y và danh nghĩa là em gái anh Thành, cơ mà anh chị í yêu nhau thế nên thành một đại sự vô lâm.)

Cổ Mộng Tình ngẩng đầu. « Người thật sự yêu Lãnh Diện Diêm La sao ? »

Khuynh Thành gật đầu.

« Yêu một người thật vất vả, hần hẩn cũng có lòng với người chứ ? Nếu không làm sao có thể vì người không để ý tới an nguy của bản thân. Hải tử ngoan, phải biết quý trọng nhé, có lẽ hần có nỗi khổ gì đó. » Bà ta thập phần thích nàng tiểu bối này, nếu không phải tuổi tác chênh lệch quá lớn, bà đã thật sự có ý muốn làm tỷ muội với nàng rồi. Bà ta đã mất đi những thứ quý trọng nhất với mình, liền không muốn mất đi nàng. (ack, bà làm tỷ muội với chị Khuynh Thành là bảo chị í già hay bảo bà trẻ hử ?)

Khuynh Thành lẩm bẩm nói. « Hần đối với ta rất lạnh lùng, rất quá đáng. Hần cứ nhiên mang ta tới thanh lâu, trước mặt ta ôm ấp nữ nhân khác. »

Cổ Mộng Tình cười phá lên. « Lãnh Diện Diêm La tới thanh lâu ? Từ sau khi hần giết cha ta hai năm trước, ta vẫn để ý hần. Con người hần lạnh lùng, không muốn tiếp xúc với ai, lại càng không tới thanh lâu bao giờ. Hần trước mặt người tới thanh lâu kỳ thật muốn đả kích người thôi. Có lẽ hần thật sự để ý người. » Đã tra xét hần hơn hai năm, đảm bảo không sai.

« Thật không ? » Khuynh Thành lấp bắp.

« Đương nhiên, hần rất lạnh lùng, tuyệt đối sẽ không mang theo ai bên người, người là ngoại lệ. » Khuynh Thành trong lòng hần chắc chắn phân lượng không nhẹ.

« Hần không chịu thừa nhận. » Nàng bắt đầu dĩ cúi đầu.

« Người giúp ta cởi bỏ khúc mắc hơn 20 năm qua, ta đành giúp người một phen. »

« Được. » Khuynh Thành mắt liền sáng rực lên.

« Ta sẽ hạ độc trên người người, khiến người mạng mỏng như tờ, xem hần làm thế nào ? » Chỉ có trong sống chết mới có thể lộ ra chân tình.

« Ta bách độc bất xâm. » Đôi khi thân thể quá tốt cũng là phiền toái. (= =')

Cổ Mộng Tình lúc này mới nhớ ra Khuynh Thành đích thật bách độc bất xâm. « Hần biết người có võ công chứ ? »

« Không biết. » Khuynh Thành trước đây luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, nội lực hoàn toàn biến mất. Giang Thu Nhan đem công lực cả đời đưa vào cơ thể nàng, lại ăn được do Kỳ lão quái chế ra, thân thể nàng liền phát sinh biến hóa vi diệu. Nội lực nàng không những khôi phục, lại thu thêm công lực của Giang Thu Nhan, nhưng thoát nhìn hoàn toàn không có chút công lực nào, bộ dáng hoàn toàn không có chút võ công. Nếu không phải cha mẹ ngăn cản, Kỳ lão quái đã sớm lôi nàng ra nghiên cứu. Như vậy cũng tốt, có thể che dấu cao thủ.

« Nếu không biết người võ công cao cường nội lực thâm hậu, hay để ta đánh người trọng thương cho hợp lý vậy. » Độc Cô Khuynh Thành có thể đem võ công hoàn toàn che giấu (ít nhất Cổ Mộng Tình nghĩ thế !), tuyệt đối là cao thủ đương thời. Nếu Lãnh Diện Diêm La biết điều đó, đương nhiên sẽ không tin Khuynh Thành bị Cổ Mộng Tình đả thương tới thế.

« Bà không định đánh ta thật chứ ? » Khuynh Thành đề phòng nhìn bà ta.

« Không đâu, ta có nghiên cứu chế ra một loại dược, sau khi uống vào mạch tức hỗn loạn, thoát nhìn sẽ giống bị trọng thương. » Bà ta đã thử qua nhiều người, kể cả thần y cũng nhìn không ra.

« Cho ta đi. » Nàng giơ tay ra.

Cố Mộng Tình đem một viên thuốc hoàn thả vào tay nàng. Khuynh Thành cười xảo quyết y chang hồ ly. Diêm La mặt lạnh sao ? Để xem ngươi còn lạnh nổi không nhé !

10. Chương 10 : Diễn Trò Hồng Rỗi

« Cô cô, cháu thế này có được không ? » Độc Cô Khuynh Thành nằm trên đồng cỏ khô, ‘yếu ớt’ hỏi Cố Mộng Tình. Khuynh Thành giống hệt mẹ, lật mặt tỉnh bơ, với ai cũng vui vẻ được. Mới được vài khắc, nàng đã ngọt giọng gọi người ta cô cô rồi.

Cố Mộng Tình liếc mắt đánh giá một cái, gật đầu vừa lòng. « Tốt lắm, kể cả cô phụ ngươi, cũng không chắc nhìn ra ngươi chính là dùng thuốc mà không phải bị thương thật. » Giờ phút này, sắc mặt Độc Cô Khuynh Thành tái nhợt, nói năng khó nhọc, mạch tức loạn xạ nhảy nhót, lại để thêm phần đặc sắc, nàng ta còn điểm vài vết máu lên khóe miệng, dù ai nhìn cũng không thể hoài nghi.

« Hẳn khi nào mới tới ? » Khuynh Thành ngھnھ cổ ra ngoài nhìn.

« Đờng vội đờng vội, ta đã gửi tin qua đó rồi, hẳn sẽ tới nhanh thôi. »

Khuynh Thành vừa định nói, đột nhiên có người chạy vào. « Môn chủ. »

« Chuyện gì ? » Cố Mộng Tình cùng Khuynh Thành tán gẫu đang vui, vô cùng không thích bị phá quấy.

« Mời Môn chủ nhìn xem. » Người nọ hé ra một mảnh giấy.

Cố Mộng Tình hừ lạnh, vừa nhìn thoáng qua sắc mặt liền đại biến. « Phân phó mọi người, lập tức khởi hành về Đường môn. »

« Cô cô... » Cố Mộng Tình thần sắc kích động thế, nhất định là có chuyện lớn.

Cố Mộng Tình lôi ra một khối lệnh bài đưa cho Khuynh Thành. « Ta có việc phải đi trước, lão nương ta thật rất thích ngươi, sau này nhớ tới Đường môn làm khách. Lúc đó cứ cầm lệnh bài này tới, sẽ không ai dám ngăn trở. » Tuy nha đầu kia còn nhỏ tuổi thật, nhưng cũng là một kẻ tri kỷ không tồi.

Cố Mộng Tình ra lệnh một tiếng, những người mai phục chung quanh liền lập tức thoái triệt, cái miếu nát lại trống trơn. Khuynh Thành vô lực nằm trên mặt đất rên rỉ. « Họ Hàn kia, sao ngươi còn không tới ? Không tới ta bị chuột gặm thì sao ? »

« Á... Cứu ta với... cứu mạng a... » Độc Cô Khuynh Thành đột nhiên kêu to lên. Đờng vội nghi ngờ, nàng không phải sắp chết, mà chẳng qua một con chuột từ đâu không thấy đột ngột đi qua một bộ vị trên người nàng. Mà cái bộ vị đó, vô tình lại là mặt. Vừa nhìn thấy con chuột đó, nàng suýt nhảy dưng. Bắn vào võ công của nàng, làm sao không trốn được con chuột đó chứ. Chỉ là vì được lực phát tác, nàng hoàn toàn không có khí lực động đậy. Thứ dược này dùng xong toàn thân vô lực, hôn mê ngủ gật, trừ ra không bị đau đớn, còn cùng người bị thương không khác biệt gì lắm.

« Đại ca, có người kêu cứu mạng kìa. » Giang Di giựt giựt tay Giang Vô Vân, nghiêng tai lắng nghe.

« Ở bên kia. » Giang Vô Vân cũng chú ý thấy có người đang kêu cứu. (Anh giai thứ hai đã xuất hiện nha !)

Giang Di liếc hẳn một cái. « Đại ca, huynh không phải nên qua đó cứu người sao, còn đứng ngốc ra đây làm gì ? »

« Nha đầu chết dẫm ! » Giang Vô Vân cốc đầu nàng một cái rồi đưa dây cương ngựa cho nàng. « Đờng chạy loạn nhé. »

« Biết rồi. » Giang Di không phục, nhăn nhăn cái mũi. Giang Di vẫn luôn muốn theo đại ca hành tẩu giang hồ, trở thành một nữ hiệp cái thế, kết quả đại ca nàng chưa bao giờ để ý tới nàng cho nàng theo. Lần này rốt cuộc được cha đồng ý, cùng đại ca đi tìm đại tẩu, vốn tưởng có thể thực hiện giấc mơ nữ hiệp, nào ngờ

đại ca lúc nào cũng bảo hộ nàng, coi nàng không khác gì con búp bê sứ dễ vỡ. Hiện giờ có người kêu cứu mạng, nàng vô cùng vui thích muốn đi cứu người, không ngờ lại bị đại ca tranh trước. Đại ca là một đại hiệp vạn người mến ngàn người theo, vì sao nàng không được như thế ? Thậm chí cơ hội hành hiệp trượng nghĩa cũng không có. Haizzzz, ai bảo nàng là con gái. Tuy nàng luôn muốn học tập thần tượng của ngàn vạn nữ tử giới giang hồ là Mộ Dung Ý Vân, muốn như nàng ấy kết giao cùng hắc bạch lưỡng đạo, đáng tiếc nàng chưa gặp được một cao nhân nào để bái làm sư phụ, đến giờ võ công cũng chỉ bình bình, cả đời này sẽ không có hi vọng thành một Mộ Dung Ý Vân thứ hai. (Bắt đầu thích nàng này rồi nha...)

Giang Vô Vân theo âm thanh tìm tới, chạy đến một cái miếu cũ nát. Thanh âm chính là từ bên trong truyền ra. Giang Vô Vân cẩn thận đẩy cửa, lò đầu vào thấy một cô gái nằm trên mặt đất. Cô gái kia nhìn yếu ớt vô cùng, hẳn là đã bị thương.

« Cô nương, cô không sao chứ ? » Giang Vô Vân chạy lại xem xét Khuynh Thành. (Oan gia gặp gỡ... =')

Khuynh Thành lườm hắn một cái. « Mắt ngươi bị lộn tròn hay sao mà không thấy ? Ta bị thương mà. » Tưởng đem Hàn Ngự Tuyết lừa tới, gã này tới xem náo nhiệt làm gì ? Vị khách qua đường này tốt nhất đừng nên phá hỏng kế hoạch của nàng.

Giang Vô Vân cười khê. « Cô nương, ta không có ác ý, chỉ là nghe thấy tiếng cô kêu cứu nên lại nhìn. Tại hạ học qua chút y thuật, có thể để tại hạ thăm bệnh cho cô nương chẳng ? » Cô gái này tuy không hẳn là tuyệt sắc mỹ nữ, trên người lại có một loại khí chất không nói nên lời. Chỉ mới thốt một câu, đã khiến Giang Vô Vân bị nàng hấp dẫn. (Ồi ời... anh Ngự ời...)

« Đi đi, tên lang băm chết dẫm, mau mau rút cho ta. » Quái, đối với gã nam nhân anh tuấn thật dễ nhìn trước mặt, sao nàng một chút hảo cảm cũng không có. Nàng nhìn mặt hắn thật quen quá, rốt cuộc đã gặp ở đâu nhỉ ?

« Cô nương, xem bộ dạng cô bị thương không nhẹ. Tại hạ dù có là lang băm, cũng vẫn hiểu được vài phần y lý đó nha. » Giang Vô Vân tuy không phải thần y, nhưng cũng là theo thần y học qua vài ngày, vậy mà có người gọi hắn là lang băm, thật đả kích mà.

« Không cần ngươi lo, nếu ngươi muốn giúp ta, làm ơn... rút nhanh ra khỏi tầm mắt của ta là được. » Hàn Ngự Tuyết sắp tới, người này nếu cứ lẩn quẩn quanh đây, kế hoạch của nàng liền hỏng bét.

« Cô nương, cô yên tâm, tại hạ không phải người xấu. » Xem cô nương này nói chuyện cũng khó nhọc, nhất định bị thương rất nặng, Y thúc thúc (là Y Dục Thành được nhắc tới trong chương trước) luôn nói lương y như từ mẫu, tuy hắn không phải thầy thuốc, nhưng bằng y thuật hắn học với Y thúc thúc trong vài ngày đó, tuyệt đối không thể thấy chết không cứu được.

« Ngươi là người tốt thì cũng xéo cho ta. » Khuynh Thành lo lắng nhìn ra ngoài cửa, mặt hiện vẻ mất kiên nhẫn tột độ.

« Đắc tội. » Giang Vô Vân vén tay áo Khuynh Thành lên cẩn thận xem mạch. Nha đầu kia thật sự quật cường, dám đem tính mạng mình ra đùa giỡn.

« Uy, ngươi làm gì thế ? » Cổ tay Khuynh Thành bị xiết chặt, không cách nào rút lại, chỉ có thể dùng mắt hiển thị sự bất mãn.

Giang Vô Vân đương nhiên thấy sự bất mãn đó, chỉ cười trừ, cô gái này thật cứng đầu.

« Ai đánh cô bị thương thế ? » Chẩn đoán ra bệnh tình của nàng, Giang Vô Vân quả không thoải mái nổi. Mạch tức của nàng thập phần tán loạn, hắn còn chưa có bao giờ gặp qua mạch tượng như thế. Nội lực hoàn toàn biến mất, không biết do nàng vốn không có võ công hay là bị đánh tan.

« Đường môn Môn chủ. »

« Bà ta ? » Giang Vô Vân nhăn trán. « Cô với Đường môn có thù oán gì à ? » Có thể khiến Môn chủ tự động ra tay... Cố Mộng Tình nằm trong Thập đại cao thủ, đem nàng đánh thành tình trạng này cũng không có gì lạ.

« Ta làm sao biết ? Tám phần là bắt nhầm người. »

« Cô nương, nội lực của cô toàn bộ bị đánh tan, nội thương rất nặng, nếu không lập tức chữa trị, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. » Không chỉ dữ nhiều lành ít, mà là rất có thể tử vong.

« Không cần người lo, ta thấy người đứng là kẻ lang băm. » Hắn còn xen vào việc của người khác, chuyện của nàng với Hàn Ngự Tuyết mới gọi là dữ nhiều lành ít đó.

« Cô nương, sư phụ tại hạ là Trang chủ Bách Thảo sơn trang, cô cứ yên tâm. » Nguyên lai nha đầu kia lo lắng y thuật hắn không cao, nên để khiến nàng phối hợp cùng hắn trị liệu, đành phải tiết lộ tên ông ta vậy.

« Cái gì ? Người là đồ đệ của cô... ừm... ông ta sao ? » Dù mẹ hay gọi cô phụ là lão lang băm, cô phụ thật ra là một thần y. Gã này là ai ? Sao lại có thể bái cô phụ làm sư phụ nhỉ.

« Đúng thế, cô nương, cô nội thương rất nặng, để tại hạ trước hết dùng nội lực giúp cô bảo vệ tâm mạch đã. » Chỉ có thể bảo trụ tánh mạng nhỏ của nàng, nếu muốn chữa khỏi, chỉ lo phải nhờ Y thúc thúc ra tay.

« Tránh ra, người là ai, ta lại không biết người, không cần lòng tốt của người. » Nói đùa à, nàng hiện giờ đang rất tốt, không cần hắn giúp nàng chữa lợn lành thành lợn què.

« Cô nương, tại hạ Giang Vô Vân, tuyệt đối không phải người xấu. »

« Giang Vô Vân... Giang... cái gì ? » Khuynh Thành hét lên. « Người chính là Giang Vô Vân sao ? » Vị hôn phu của nàng nha. (Ầm, bùm, sấm nổ giữa trời quang...)

« Chính là tại hạ. » Biết ngay là tên Giang Vô Vân sẽ có tác dụng mà. (tác dụng tốt hay xấu còn xem xét nha anh = =')

« Ôi trời... » Khuynh Thành làm bộ chuẩn bị té xỉu, nàng muốn đào hôn, không muốn bị tìm thấy nha.

« Cô nương, cô biết tại hạ sao ? » Chỉ cần nghe thấy tên hắn, bao nhiêu nữ tử lập tức mắt mơ màng long lanh nhào tới, cô nương này sao lại tỏ ra bộ dạng thảm thiết khóc không ra nước mắt thế kia.

« Không biết. » Khuynh Thành lập tức phủ nhận. Nàng coi báo chí có thấy tranh họa chân dung hắn, trách sao không thấy quen quen.

« Có thể để ta giúp cô chữa thương chưa ? » Đường đường Võ lâm minh chủ tương lai, nàng hắn là phải tin hắn rồi chứ ?

« Khụ khụ, người mau đi đi, không cần lãng phí nội lực cho ta làm gì, ta biết mình không qua nổi rồi. » Chỉ cần có thể khiến hắn rút đi, nàng sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, cũng không được thì chuyển sang mềm vậy.

« Cô nương yên tâm, tuy thương thế của cô rất nặng, nhưng Giang mỗ sẽ cố hết sức. »

Nàng giả bộ tỏ ra hình tượng cảm ân mến đức. « Giang Thiếu chủ, hảo ý của người tiểu nữ tử xin lĩnh. Ta chỉ sợ sẽ không xong, rất ngại làm phiền đến người. »

« Cô nương, con kiến con sâu còn muốn sống sót, cô làm gì phải khổ như vậy ? » Giang Vô Vân muốn nâng Khuynh Thành dậy giúp nàng điều tức. Khuynh Thành cố hết sức lui về phía sau. « Ta không cần. »

« Cô nương, đành đắc tội vậy. » Giang Vô Vân ôm lấy Khuynh Thành. « Cô nương, thương thế của cô không thể để lâu. » Còn cứ để lâu, chỉ sợ nàng sẽ chết mất.

« Uy, người mang ta đi đâu ? » Khuynh Thành giơng nanh múa vuốt khó chịu kháng nghị.

« Nếu cô nương không tin được tại hạ, tại hạ đành mang cô nương đi tìm thầy thuốc vậy. » Người bệnh luôn miệng không muốn trị liệu, nhưng hắn không nỡ nhìn nàng chết.

« Lão thiên a, tha cho ta đi mà ! » Cái này kêu là tự tạo nghiệt thì phải chịu.

« Xin đắc tội. » Khuynh Thành giãy dụa rất lợi hại, Giang Vô Vân đành điểm huyết ngủ của nàng. Ngón tay vừa chỉ qua, Khuynh Thành lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt. Để Khuynh Thành thoải mái, Giang Vô Vân liền ôm nàng trong lòng bước đi. (hic hic...)

Hàn Ngự Tuyết từ chỗ nấp bước ra, nhìn chằm chằm bóng lưng Giang Vô Vân, đôi mắt như có lửa nhảy nhót.

Hắn vốn đang uống rượu, đột nhiên nhận được thư của Cố Mộng Tình, liền nổi điên nhào tới. Trên đường hắn gặp Tiêu Diêu công tử cùng một nữ nhân khác, nữ nhân kia mới chỉ thốt vài câu ngưỡng mộ qua loa, Tiêu Diêu công tử liền không hiểu sao tấn công hắn, kết quả trì hoãn thời gian mất một lúc. Tới lúc hắn tới nơi, Khuynh Thành của hắn đã nằm trong lòng ngực người khác. Mà cái gã người khác đó, lại chính là vị hôn phu của nàng. Hắn bỗng xúc động có ý muốn giết nam nhân kia, đem Khuynh Thành đoạt về. Nam nhân kia thật là tốt số, chỉ vì xuất thân tốt, liền có thể quang minh chính đại ôm Khuynh Thành. (hí hí, ăn dấm chua... dấm chua chua... Anh Tiêu Diêu gây họa rồi nha, chị Khuynh Thành mà biết thì... *hắc hắc*)

Không phải hắn vẫn muốn thoát khỏi Khuynh Thành sao ? Hiện giờ nàng đã được vị hôn phu mang đi, không còn có thể đi theo hắn nữa, vì sao hắn vẫn không cao hứng nổi ? Ngược lại lại cảm thấy thật lạc mịch.

Mấy ngày nay hắn đã quen với sự tồn tại của Khuynh Thành bên người, những ngày tới không có nàng, hắn sẽ cảm thấy thật tịch mịch. Hắn thích Khuynh Thành, nhưng không có dũng khí thổ lộ, càng không có dũng khí tự thừa nhận. Đơn giản vì nàng là một thiên kim tiểu thư, còn hắn cái gì cũng không phải, hắn không xứng với nàng. Khuynh Thành giống y như một nữ hài tử, hắn là phải được nâng niu bảo hộ trong lòng bàn tay. Hắn không thể bảo hộ nàng, thậm chí không thể cho nàng những ngày yên ổn. Hắn cái gì cũng không thể cho nàng, Giang Vô Vân lại có thể cho nàng hết thảy những thứ hắn không làm được. Hai nhà bọn họ vốn là thế giao, Giang Vô Vân hẳn sẽ yêu thương nàng. Làm thê tử của Giang Vô Vân, tốt hơn đi theo hắn nhiều. Hắn ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, thấy mình thật cô đơn. Cô nhóc kia ngoài ý muốn của hắn xâm nhập vào cuộc sống của hắn, rồi lại thật nhẹ nhàng biến mất. AAAAA... cuối cùng vẫn là chỉ có hắn cô đơn một mình.

« Đại ca, nàng là ai thế ? » Giang Di chỉ vào Khuynh Thành lấp bấp hỏi đại ca, sao đại ca lại ôm một nữ nhân quay lại ?

« Không biết, nàng bị trọng thương, mang nàng tới khách điểm ở đã. »

« Đại ca, không phải chúng ta còn phải tiếp tục đi sao ? » Nhiệm vụ của bọn hắn là tìm đại tẩu, không phải lo lắng duy trì một nữ nhân không rõ lai lịch như thế.

« Nếu không kịp chạy chữa, chỉ sợ nàng sống không qua được hôm nay. Tìm Độc Cô cô nương có thể chờ, cứu mạng nàng khẩn cấp hơn. » Hắn biết rất rõ, người cha yêu nhất vĩnh viễn là mẹ của Độc Cô Khuynh Thành. Mẫu thân của hắn, bất quá chỉ là một món hàng thay thế. Từ khi bắt đầu có trí nhớ, mẹ hắn chưa bao giờ cười, những thứ đó đều do một tay Mộ Dung Ý Vân mà nên. Từ nhỏ hắn vẫn hận Mộ Dung Ý Vân, đương nhiên cũng hận Độc Cô Khuynh Thành. Bất hắn cưới Độc Cô Khuynh Thành, nếu vậy, hắn sẽ tra tấn nàng, lạnh lẽo nàng, làm cho nàng biết nhiều năm như vậy mẹ con hắn làm thế nào sống.

Đã sớm nhận được báo cáo đưa tin của Mộ Dung Ý Vân, lại mãi không thấy Khuynh Thành tới, cha lo lắng nàng có chuyện, liền phái huynh muội bọn hắn tự mình tìm kiếm. Nếu không phải cha phái muội muội đi kiểm tra hắn, hắn tình nguyện trốn luôn, không nguyện ý đi tìm.

« Tùy huynh vậy. » Giang Di cũng biết mạng người là quan trọng, nàng vốn thiện lương sẽ không ngăn cản nhiều. Tìm đại tẩu quan trọng, nhân mạng còn quan trọng hơn.

11. Chương 11 : Đường Tình Mê Mải

Khuynh Thành cảm thấy mình tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy một cô gái thật xinh xắn đang ngồi bên cạnh. Nàng ấy thấy nàng mở mắt, liền quay sang nhìn nàng cười.

« Người là ai ? » Hắn là tác dụng của thuốc đã từ từ biến mất, Khuynh Thành đã có sức cử động thân mình.

« Muội tên là Giang Di, tỷ có thể gọi muội là tiểu Di. » Đối với cô nương bị thương này, nàng rất có hảo cảm.

« Ồ, sao ta lại ở chỗ này ? » Rõ ràng lúc đó đang ở miếu nát, làm sao tỉnh lại đã thấy mình ở trong phòng ngủ rồi ?

« Cô nương, tỷ đừng sợ, ca ca của muội đã cứu tỷ. »

Giang Di vừa nói xong, Khuynh Thành mới nhớ đến bản thân được gã Giang Vô Vân lừa chuyện kia cứu đi. Không ổn rồi, nàng bị Giang Vô Vân lừa đi thế này, Hàn Ngự Tuyết chẳng phải sẽ không thấy nàng sao ?

Nàng mạnh mẽ túm lấy tay Giang Di. « Ta ngủ bao lâu rồi ? »

Giang Di bị nàng nắm chặt tay liền kêu lên. « Ai da, cô nương đừng hoảng hốt thế, tỷ ngủ đã một ngày một đêm rồi. » Nàng cũng đã ngồi trông đủ một ngày một đêm.

« Cái gì ??? » Khuynh Thành giận dữ hét lên.

« Cô nương, tỷ đừng giận mà, trước hết buông muội ra đã. » Nàng ta thật mạnh tay quá, còn tiếp tục xiết tay nàng chắc nàng tàn phế mất.

« Tên Giang Vô Vân đáng chết kia đâu rồi ? » Tên hỗn đản này, dám phá hỏng chuyện của nàng, hẳn bộ không muốn sống chắc ?

« Cô nương đã tỉnh rồi sao ? » Hắn ta vốn ở ngay phòng bên cạnh, nghe được một tiếng gào thét, liền biết mỹ nhân hẳn cứu về đã tỉnh.

Khuynh Thành buông tay Giang Di ra, nhìn hắn căm tức. « Giang Vô Vân, người thật hỗn đản, tại sao dám điểm huyết ta mang tới đây ? »

« Cô nương, tỷ bình tĩnh lại đã. » Giang Di sợ thương thế nàng chưa lành, liền vội vàng đỡ nàng.

« Cô nương, cô bị thương nặng, tại hạ chỉ muốn cứu cô nương thôi. »

Khuynh Thành nghiêng răng nanh ken két. « Cứu cái đầu quỷ nhà người ấy. Đã nói người là lang băm, quả thật người đúng là lang băm mà, ta bị thương hồi nào ? » Thể lực nàng đã hồi phục, chứng tỏ được lực đã hết.

« Cô nương, đừng như vậy mà. Ca ca của muội vì cứu tỷ đã hao tổn nội lực của mình để chữa thương, còn tự mình đi sắc thuốc, tỷ sao có thể nói huynh ấy như vậy ? » Cô nương này thật không thể nói lý được.

« Người tự xem lại xem. » Khuynh Thành trợn mắt vươn tay ra.

Giang Vô Vân nghi hoặc đem ngón tay mình hạ xuống cổ tay Khuynh Thành, rồi giật mình kinh hãi. « Cô không bị thương sao ? » Sao lại thế được ? Y thuật của hắn tốt tới vậy ư ? Rõ ràng nàng ta hôm qua thoi thóp sắp chết, thế nào chỉ sau một đêm đã hoàn toàn khôi phục được ? (Tự sướng a tự sướng...)

Khuynh Thành rất bình thản tự nhiên trừng mắt liếc hắn một cái. « Có gì không đúng sao ? »

Giang Vô Vân hoài nghi. « Hôm qua cô vốn bị thương rất nặng kia mà ? »

« Làm ơn đi, người ngốc quá chừng, ta vốn ăn vào một loại thuốc, thoát nhìn rất giống bị thương, kỳ thật ta vẫn mạnh khỏe như ai thôi. » Thôi rồi, đã hơn một ngày trôi qua, Hàn Ngự Tuyết có đến rồi đi nàng cũng chẳng biết.

« Sao cô lại phải làm như thế ? »

« Nói cho người làm gì. » Khuynh Thành bỏ mặc không thèm để ý tới vị ‘chồng chưa cưới’ này.

Giang Vô Vân vẻ mặt xấu hổ. « Cô nương, nói như vậy là tại hạ đã phá hỏng chuyện của cô, mong cô thứ lỗi cho sự lỗ mãng của tại hạ. »

« Tránh ra. » Khuynh Thành đẩy Giang Vô Vân ra, nhanh chóng nhảy xuống đất đi giày vào.

« Cô nương, cô đi đâu ? »

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn. « Không cần người lo, ta đi tìm người. Hắn mà bỏ đi rồi, ta sẽ không tha cho người. » Nàng sao lại có vị hôn phu như thế cơ chứ, quả đúng là tạo nghiệt mà.

« Cô nương, tỷ đã ngủ một ngày trời, trước hết ăn chút gì đó rồi hãy đi. » Giang Di tấm lòng thiện lương thấy nàng giận tới như thế, trong lòng đã hiểu đại ca mình đã làm một chuyện ngốc nghếch rồi.

« Giang cô nương không cần khách khí, ta đi đây. » Khuynh Thành thấy vị Giang cô nương này thật thuận mắt.

« Cô nương, cô tên là gì ? » Giang Vô Vân không hề suy nghĩ liền bật thốt.

« Ta tên là Khuynh... » Khuynh Thành khẽ cười vài tiếng. « Ta tên là Thanh Thanh. » Thiếu chút nữa thì lộ.

« Thanh thanh. » Giang Vô Vân cúi đầu lẩm bẩm. « Thanh... »

Ngẩng đầu lên, giai nhân của hắn đã sớm không thấy đâu.

Nhìn đến nơi giai nhân vừa đứng, Giang Vô Vân chợt khẽ mỉm cười.

Giang Di mặt vẻ hiểu biết liếc hắn một cái. « Đại ca, huynh với vị Thanh Thanh cô nương kia cảm thấy thế nào ? » Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tâm tư của đại ca lẽ nào nàng không nhìn ra.

Giang Vô Vân mỉm cười, nhìn tiểu muội nói. « Nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu, bị sét đánh, tùy cả nhà chọn :D), muội có tin không ? »

Giang Di gật đầu. « Muội tin, dù sao nàng ấy cũng thật đặc biệt. » Giang Di cũng thừa nhận, mình cũng rất thích vị cô nương kia.

« Đúng thế, nàng thực đặc biệt. » Giang Vô Vân đã gặp không ít cô nương, nhân gia khuê tú (dạng tiểu thư đại gia), tiểu gia bích ngọc (dạng thiếu nữ nhà lành), giang hồ nữ tử đủ các dạng người, những cô nương đó đẹp thì thực đẹp, nhưng lại mất đi sự đặc biệt, ai cũng như ai. Trên người Thanh Thanh lại có một loại khí chất không nói nên lời, loại khí chất này nữ nhân bình thường không ai có hết. Thanh Thanh cô nương là cô gái đáng yêu nhất, có khí chất nhất mà hắn từng gặp, có lẽ bạn đời của Giang Vô Vân hắn nên là nữ tử như thế này. Từ sau khi hiểu hết về lãnh đạm yếu đuối của mẫu thân, hắn rất trân trọng những cô gái như vậy. Hắn không muốn lấy một con búp bê vải chỉ sống vì người khác, hắn muốn lấy một người có sinh lực, có chủ kiến, có tự tôn, có sinh khí. Đáng tiếc ở thời đại nam tôn nữ ti này, con gái như thế không có nhiều lắm. Nhưng hiện tại, hắn đã gặp một cô gái mà theo lòng hắn, theo mắt hắn, thật sự là hoàn mỹ.

« Đại ca, huynh đừng quên, huynh với Độc Cô cô nương đã có hôn ước. » Giang Di bắt đầu cảm thông với Độc Cô cô nương, chưa cưới vào nhà, trượng phu đã đổi lòng.

Giang Vô Vân cười lạnh. « Muội cũng biết huynh không muốn cưới nàng ta mà. »

Giang Di thở dài. « Đại ca, huynh đừng vậy mà, muội biết huynh hận Mộ Dung tiên bối, nhưng nàng đâu có tội tình gì. Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, cha thích nàng ấy cũng chẳng thể có biện pháp gì. Hơn nữa, ân oán đời trước nên để đời trước tự xử lý, đừng đem oán hận trút lên người Độc Cô cô nương. » Cuốn ‘Minh Nguyệt tiên tử truyện’ về Mộ Dung Ý Vân nàng đã xem qua không biết bao nhiêu lần. Ân oán giữa cha và Mộ Dung Ý Vân nàng hiểu rất rõ, việc này không thể trách bất kỳ ai, chỉ có thể nói thiên ý trêu người thôi.

Giang Vô Vân trầm mặt. « Tiểu Di, ta biết muội tôn trọng Mộ Dung Ý Vân, nhưng muội đừng quên, chính nàng ta đã phá hỏng cả đời của mẹ đó. »

Giang Di không phục. « Có trách thì phải trách cha kia, sao lại trách Mộ Dung tiên bối ? Huynh cũng biết rõ, là cha không muốn thương yêu mẹ, có lỗi với mẹ. Nam nhân các huynh đều thế, thứ không có được mới là tốt nhất ! » (theo ngôn ngữ hiện đại hại điện : con cá xổng mất là con cá to, hề hề.)

« Các người đều trúng độc của nàng ta sao ? » (cũng theo ngôn ngữ hiện đại : ăn phải bả :D) Thật buồn cười, tại sao nữ nhân khắp giang hồ đều sùng bái Mộ Dung Ý Vân, lấy nàng làm mẫu mực, tranh nhau bắt chước, nàng ta có thật sự tốt đến thế sao ?

Giang Di lắc đầu. « Không phải, Mộ Dung tiên bối đâu có làm gì khiến chúng muội đều trúng độc chứ, là những thể hiện của nàng đã khiến bọn muội kính phục. »

« Người đàn bà đó có cái gì hay ho chứ ? Vì một gã đàn ông đâu đó mà đào hôn, còn không biết liêm sỉ trước mặt đồng đạo mọi người liếc mắt đưa tình. »

Giang Di cười khẩy. « Nam nhi các huynh quyền rũ đàn bà con gái nhà người ta thì gọi là phong lưu, còn nàng ấy chẳng qua thân mật cùng trượng phu một chút lại gọi là không biết liêm sỉ. Huynh có biết vì sao có nhiều người sùng bái nàng như vậy không ? Chính là bọn muội bội phục dũng khí của nàng, đánh vỡ lễ giáo thế tục này nọ, dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, vì chính mình mà sống. Sự thông minh tài trí của nàng, võ công của nàng, so ra còn hơn ổi kẻ nam nhi chỉ chí ngoài kia. Huynh có dám khẳng định không đọc ‘Giang hồ nguyệt báo’ (Báo phát hành định kỳ hàng tháng về giới giang hồ = =), không xem ‘Vô lâm tuần san’ (tạp chí hàng tuần về vô lâm ‘_’), không thấy ‘Kỳ nhân truyện ký’ (những câu chuyện ghi chép về kỳ nhân) không ? Nếu không có Mộ Dung tiên bối, huynh làm gì có chúng mà đọc ? Hai trăm năm trước, nếu không có Mộ Dung tiên bối đại nghĩa diệt thân, bắt được phần tử Mộ Dung Nghĩa mang dã tâm có ý đồ độc bá vô lâm, liệu có vô lâm của hôm nay yên yên ổn ổn, để cha lên làm Vô lâm minh chủ không ? Huynh có biết cha thích nhất là đọc bài từ (một loại văn, có vần điệu và có thể phổ nhạc) nào không ? Là bài ‘Giang hồ tiểu’, là của Mộ Dung tiên bối viết. Huynh hẳn đã nghe qua bài từ ấy, một bài kinh điển như thế huynh có thể viết được không ? Muội không nói mẹ chúng ta không tốt, mà là Mộ Dung tiên bối quá tốt đẹp thôi, tâm khí của nàng, võ công của nàng, sự bất thường của nàng thật sự có sức hấp dẫn lớn. Cha đã gặp Mộ Dung tiên bối phong hoa tuyệt đại như thế, trong mắt người đương nhiên mẹ không thể bằng. »

« Muội điên rồi ! » Giang Vô Vân giận dữ không tìm được tát cho muội muội một cái. Mộ Dung Ý Vân thật tốt quá mà, tốt tới mức khiến muội muội của hắn tự hạ thấp chính mẫu thân của mình.

Giang Di liếm liếm khóe môi. « Đại ca, muội chính là lời nói thật lòng, huynh trong lòng cũng biết rõ như thế, chỉ là không dám đối diện với sự thật mà thôi. » Giang Di vỗ vỗ bả vai hắn. « Muội nói nhiều như vậy, chỉ để muốn nói với huynh một điều, Thanh Thanh cô nương tất nhiên rất tốt đẹp, nhưng xin huynh đừng phụ rẫy Độc Cô cô nương. Năm đó cha thật ra yêu thích một thân phận khác của Mộ Dung tiên bối, nên mới có thể không muốn nàng. (đoạn này không hiểu lắm vì chưa đọc Cực phẩm khí phụ, haizzz, bị drop rồi còn đâu...) Độc Cô cô nương là con gái của Mộ Dung tiên bối, hẳn sẽ không giống nữ giới thông thường, có lẽ huynh sẽ có thể tiếp nhận nàng. »

« Bảo ta tiếp nhận con gái người đàn bà kia, đừng nói đùa ! »

« Đại ca, muội cũng thích Thanh Thanh cô nương, nhưng không hẳn muốn nàng ấy thành đại tẩu của muội. Huynh cũng hiểu mà, đừng phạm vào sai lầm như cha năm đó, có lẽ Độc Cô cô nương kia còn tốt hơn Thanh Thanh cô nương. Đừng đem trái tim mình đặt vào Thanh Thanh cô nương làm gì, huynh đã có hôn ước rồi. » Giang Di bắt đầu dĩ lắc đầu, bước ra ngoài để lại một Giang Vô Vân ngẩn người.

Giang Vô Vân thật không cam tâm, Mộ Dung Ý Vân rốt cuộc có gì tốt đẹp ? Có thể khiến cha lưu luyến một đời, có thể làm vô số người sùng bái ? Mẹ hắn dường dường là thiên kim tiểu thư của tuần phủ Giang Nam, gả cho một kẻ giang hồ như cha đã đủ ỷ khuất rồi. Lại thêm cha đối với mẹ căn bản không hề có chút tình cảm nào, trong lòng chỉ có Mộ Dung Ý Vân. Ông ấy sở dĩ cưới mẹ hắn, chính là vì mẹ có vài nét dung mạo tương tự Mộ Dung Ý Vân mà thôi. Hắn ra đời, mẹ kiên trì muốn đặt tên hắn là Giang Vô Vân, vô là không có, chính là để nhắc nhở cha, cả đời ông ta không bao giờ có Mộ Dung Ý Vân cả. Bà mới là thê tử của ông, mới là nữ nhân sẽ làm bạn cả đời với ông. Vậy mà cha vẫn không thương mẹ, thủy chung vẫn không quên được Mộ Dung Ý Vân. Mỗi lần nhớ tới lai lịch tên của mình, Giang Vô Vân cảm giận đến mờ mắt. Hai mẹ con hắn luôn sống dưới cái bóng của nữ nhân kia, hắn phải báo thù, muốn cho con gái bà ta nếm thử tư vị bị bỏ rơi, lạnh lùng. Nhưng nếu hắn thật sự cưới Độc Cô Khuynh Thành, Thanh Thanh phải làm sao ? Giang Vô Vân một cơn giận dữ không có chỗ phát tiết, liền đập xuống bàn một cái, nát bét. (Vừa thương vừa giận anh này ! = =)

Độc Cô Khuynh Thành đã hoàn toàn bị bỏ lại.

Khuynh Thành trở lại khách điểm ban đầu tìm Hàn Ngự Tuyết, phát hiện hắn đã sớm rời đi. Theo lời của chủ quán, đêm nàng bị bắt đó, hẳn một mình đi rồi. Nguyên lai hắn thật sự chán ghét nàng như vậy, không muốn gặp nàng. Dù biết nàng bị bắt cóc cũng chẳng thêm đi cứu nàng. Nàng đã hoàn toàn hiểu, trong lòng hẳn nàng một chút địa vị cũng không có. Khuynh Thành không biết bản thân nên làm gì đi đâu, đột nhiên cuộc sống của nàng mất hết mục tiêu. Nàng yêu Hàn Ngự Tuyết, nên mới đào hôn. Hàn Ngự Tuyết không cần nàng, nàng đi đâu bây giờ ? Tuân theo quyết định của cha mẹ đi thực hiện cái hôn ước buồn cười kia sao ? Không, nàng không muốn lấy chồng. Gặp Giang Vô Vân xong, nàng hoàn toàn xác định mình không hợp với hắn. Giang Vô Vân quả là rồng trong biển người (nhân trung long phượng : chỉ người

xuất sắc so với người khác), nhưng không thích hợp với nàng, Khuynh Thành nhìn hần, một chút cảm giác cũng không có, làm sao có thể sống chung cả đời cơ chứ ? Sáng sớm hôm sau, Khuynh Thành nắm cương con ngựa của ca ca, đứng ở ngã tư đường mắt mê man nhìn về phía trước, tùy tiện chọn một đường, tới đâu hay tới đó chẳng ? Đúng thế, cứ vậy mà làm. Khuynh Thành quyết định xong liền nhảy lên ngựa, chọn một đường có vẻ thuận mắt. Ngựa vừa tung vó, bóng người liền biến mất trong làn bụi bốc lên trên đường.

« Nha đầu này, tức chết đi được. » Vừa xem xong bồ câu đưa thư của Giang Tử Ngang, Độc Cô Hàn tức tới râu vểnh mắt trừng.

« Lại sao thế ? » Mộ Dung Ý Vân vẫn vẻ mặt nhàn nhã ngồi uống trà.

« Nha đầu kia đào hôn rồi. » Độc Cô Hàn đưa thư cho ái thê nhìn.

« Thế à ? » Mộ Dung Ý Vân không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, quả nhiên mẹ nào sinh con nấy. Từ lúc nha đầu kia xuống núi nàng đã đoán ra rồi.

« Nha đầu kia xuống núi đã hơn ba tháng, căn bản không đến Giang gia. Giang Tử Ngang thư viết, lúc hần phải người tìm kiếm, tìm hiểu ra nha đầu kia đang ở cùng với một nam tử xa lạ. » Nha đầu kia tám chín phần là thích người khác nên không muốn đi thực hiện hôn ước.

« Vậy sao ? » Mộ Dung Ý Vân hưng phấn kêu lên, quả nhiên là lợi hại.

Độc Cô Hàn nhìn thấy vẻ mặt ái thê liền hồ nghi. « Vân nhi, lần này nàng vẫn muốn dung túng con bé sao ? »

Mộ Dung Ý Vân cười hắc hắc. « Không phải là dung túng, mà hi vọng nó được hạnh phúc. Nếu nó có người trong lòng, có gì không tốt đâu ? Chàng hỏi Giang đại ca xem thằng bé kia là ai ? Nhân phẩm thế nào ? Có xứng với Khuynh Thành nhà chúng ta hay không ? »

Độc Cô Hàn hết nói nổi với thê tử, liền trầm mặt xuống. « Vân nhi, là do nàng dung túng nó, nó mới có thể phóng túng (tự do, theo nghĩa xấu) như thế. Việc cưới xin này là chúng ta thay nó nhận lời, nó không thể trốn thế được. »

Mộ Dung Ý Vân lại khê hớp một ngụm trà. « Thiếp lúc đó là bị bắt phải đáp ứng đấy chứ, căn bản thiếp vốn không muốn gả nó tới Giang gia. Nó tìm được tình yêu của mình thiếp mừng còn không hết. » Con bé đào hôn chính hợp ý nàng.

Độc Cô Hàn bắt đắc dĩ lắc đầu. « Nàng nha... »

Mộ Dung Ý Vân nhanh chân chạy lại cười cười. « Được rồi được rồi, đi tìm nó là được. » Chỉ cần nàng đề nghị, Bách Hiểu Đường bồi dưỡng nhiều mật thám đến thế, chính là công phu tìm người giỏi nhất thiên hạ rồi.

« Đương nhiên phải đi tìm nó rồi, hiện tại giang hồ đều đi tìm bảo tàng của nàng, nếu làm cho đám người bất lương biết nó là con gái chúng ta, hậu quả thật khó lường. » Điều hần thật sự lo là điều này.

« Đều do thằng con mình vô dụng, đánh mất mọi mọi. » Nàng đột nhiên nhớ ra cái gì. « Hắc hắc, thiếp nghe Lục đại ca nói, con trai chúng ta mang một cô gái đến Bách Hiểu Đường nhĩ. Thằng bé với người ta âu yếm bảo hộ, mà cô nương ấy với thằng bé nhà mình cũng có ý có tứ. Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ vừa có con dâu vừa có con rể. Lại thêm cháu nội cháu ngoại chơi cùng, tới ngày đó thật là tốt đẹp. »

« Chơi cùng ? » Độc Cô Hàn thật muốn té xỉu, đều đã có tuổi như vậy, tính trẻ con của nàng vẫn không có giảm, lại càng thêm mạnh mẽ sao ? Đều là hần sai lầm mà, lại đem nàng sủng lên tận trời. (Người qua đường: cháu cũng muốn té xỉu theo bác Hàn mất =)))

12. Chương 12 : Chân Tình

(Đoạn cuối nhạt màu chỉ dành cho 18+, ai chưa đủ tuổi xin đừng đọc, có thể bỏ qua mà không ảnh hưởng tới mạch truyện. LV đã cảnh báo, còn đọc hay không là quyền/trách nhiệm của bạn!)

Không để ý bản thân đi tới đâu, Độc Cô Khuynh Thành cứ một đường dạo chơi, trải qua hai tháng với không ít chuyện, nàng đặt chân đến Hoàng Sơn. Lý do nàng tới đó rất đơn giản, chẳng qua vì có một hôm đang ngồi ở quán trà uống trà, nàng nghe có người nói Hoàng Sơn rất đẹp. Từ nhỏ nàng sống ở Điểm Thương sơn, đối với cảnh núi lẫn trong mây mây lẫn núi, mù sương mờ ảo sớm đã nhìn quen mắt. Nhưng tới lúc nàng nhìn đến cảnh sắc ở Hoàng Sơn vẫn lập tức bị hấp dẫn. So với Điểm Thương sơn, mỗi nơi có một nét đẹp riêng. Về sau nếu có chán ghét thế giới hào hoa bên ngoài, tới nơi này ẩn cư cũng tốt.

« Các người là ai ? » Đang ở giữa phong cảnh núi non Hoàng Sơn xinh đẹp, Khuynh Thành bị bốn nam tử không biết là ai chặn đường. Bốn gã kia đã sớm đi theo nàng từ lâu, nhưng nàng không hề ra mặt, chính là để xem mục đích bọn họ là gì.

« Cô nương chính là Độc Cô Khuynh Thành ? » Một gã cung kính vòng tay hỏi.

Khuynh Thành nhú nhú mày. « Đúng thế, ta chính là Độc Cô Khuynh Thành, các người nhận ra ta ? »

« Bọn thuộc hạ là mật thám của Bách Hiểu Đường, phụng mệnh Đường chủ đi tìm tiểu thư. Mời tiểu thư theo thuộc hạ về Tổng đường phục mệnh. » Rốt cục cũng tìm thấy nàng, còn tìm không thấy, bọn họ chỉ lo bị Đường chủ trách mắng.

« À, té ra các vị đại ca là mật thám của Bách Hiểu Đường. Các vị xin hãy trở về nói với Lục thúc thúc, chờ ta đi chơi ngắm cảnh cho chán cái đã, rồi tự nhiên sẽ về gặp ông ấy. » Thôi rồi thôi rồi, nhất định là cha mẹ đã biết chuyện nàng đào hôn. Nếu bị tóm trở về thế nào nàng cũng bị đem gả cho Giang Vô Vân.

« Tiểu thư, Đường chủ có lệnh, bọn thuộc hạ không thể không mang tiểu thư về. »

« Các vị đại ca, ta... ta chỉ là muốn đi ngắm cảnh thôi, không có việc gì mà. » Nàng nhanh nhẹn nở nụ cười.

« Tiểu thư, nếu không thể đưa tiểu thư về, thuộc hạ không cách nào nói với Đường chủ được. »

« Các người mau nhìn kìa ? » Khuynh Thành cả kinh chỉ vào phía sau bọn họ. Cả bốn người đồng thời quay đầu lại, nhưng nào thấy cái gì, chờ quay lại nhìn nàng, vị giai nhân áo trắng lúc này đã biến mất tăm hơi. Không xong, mắc mưu nàng rồi. Đường đường đại danh Thiên Tự mật thám của Bách Hiểu Đường, ấy vậy lại bị một nha đầu đánh lừa. Độc Cô Khuynh Thành thì triển khinh công, một đường chạy trốn. Chỉ vào võ công của nàng, hẳn hoàn toàn có thể chế phục bốn người bọn họ, nhưng nàng không muốn làm thế. Bốn người bọn họ đều là mật thám Bách Hiểu Đường, là người của Lục thúc thúc, bọn họ sẽ không dễ thương nàng, nàng cũng không muốn động thủ cùng bọn họ. Khinh công nàng vốn giỏi, trực tiếp chạy là tiện nhất.

Độc Cô Khuynh Thành nhất định kiếp trước gây họa gì rồi, hướng nàng cảm cổ chạy, lại là một vực núi đen ngòm.

« Ôi vực núi ! » Nàng lập tức dừng cước bộ lại, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, khóc không thành lệ. Làm sao bây giờ ? Chạy hướng khác vậy. Nàng vừa quay đầu lại, bốn cái bóng đã xuất hiện. Người ta là mật thám kìa mà, võ công dù có bình thường, khinh công lại không phải chuyện đùa. Nếu khinh công không tốt, ai dám cho họ làm mật thám ?

« Tiểu thư, xin ngài đừng làm khó thuộc hạ. » Bốn người ngăn lại đường chạy của Khuynh Thành.

Khuynh Thành xoa xoa mặt rồi bĩu môi. « Ta thật sự không muốn làm khó các người, mà là các người làm khó ta ! » Là bọn hắn muốn bắt nàng đấy chứ.

« Tiểu thư, thuộc hạ phụng mệnh Đường chủ đưa tiểu thư về, nào dám làm khó tiểu thư. »

« Lục thúc thúc tìm ta làm gì ? Không lẽ Ánh Nguyệt nhớ ta sao ? » Lục Ánh Nguyệt là viên ngọc minh châu trên tay Lục thúc thúc cùng Phượng cô cô, từ nhỏ đã là bạn tốt của Khuynh Thành. Thực ra nàng thừa biết là cha mẹ tìm nàng thì có.

« Thuộc hạ không rõ lắm. » Hẳn chỉ là một mật thám nho nhỏ, phụng mệnh làm việc thôi.

« Ta không muốn về, ta phải đi du ngoạn đã. » Khuynh Thành lắc đầu quây quây muốn rút cái cổ.

Bốn người nhìn nhau. « Tiểu thư, mong thứ lỗi thuộc hạ mạo phạm người. » Vừa dứt lời, bốn người cùng nhau đi tới chỗ nàng.

Khuynh Thành lùi từng bước về phía sau. « Các người định làm gì ? » Còn hỏi nữa, đương nhiên là định bắt nàng chứ sao ?

« Tiểu thư, mạo phạm người. » Bốn người đồng thời ra tay định bắt lấy Khuynh Thành, Khuynh Thành một bước hụt vào khoảng không, thân hình nghiêng về phía sau.

« Cứu ta với... » Khuynh Thành ngã về phía sau thật, thân thể như một con bướm, nhẹ nhàng phiêu dật bay xuống vực sâu.

« Tiểu thư... » Bốn người đồng thời vươn tay ra, nhưng không ai bắt lấy nàng được. Thế là xong rồi, Đường chủ nhất định sẽ tức giận, lột da bọn họ. Bị Đường chủ giận còn đỡ, nếu Độc Cô Hàn biết con gái bảo bối của hắn bị bọn họ ép rơi xuống vực núi...vừa nghĩ đến ánh mắt rét lạnh của Độc Cô Hàn, cả bốn người lập tức run cầm cập lạnh toát trong lòng.

Khuynh Thành hẳn là nên lo lắng mua vài cuốn lịch âm mang theo người thì hơn. Có vẻ mỗi lần nàng ra khỏi cửa đều không nhìn lịch xem ngày, nên đều gặp chuyện không hay. Bình thường mà nói, lúc một người bị rơi xuống vực hẳn là ngất xỉu rồi, để dù rơi xuống nát bét cũng sẽ chẳng cảm thấy gì. Thật đáng tiếc, Khuynh Thành vẫn tỉnh táo như thường. May mà khinh công nàng không tệ, ngay lúc rơi xuống đã nhiều lần giãy dụa bám víu. Vất vả lắm mới bám được vào một vách đá, tảng đá lại rơi ra khiến cả người lại rơi tiếp. Chụp được một cành cây leo, dây leo lại không để ý mặt mũi nàng mà đứt đoạn. Mắt thấy mình chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi tan xương nát thịt, gửi thân nơi hoang dã, nàng liền mạnh tay rút kiếm bên hông cắm phập vào vách đá, giống i chạng cục lạp xườn treo lủng lẳng trên cao (thề có Chúa, nguyên văn nó thế, Lãnh Vân không dám tự động so sánh chị í với cục lạp xườn đâu ạ... = =') Nàng nhẹ nhõm thở dài một hơi, may mắn có bảo kiếm của cha, nếu không hẳn giờ này nàng đã đi gặp Diêm Vương rồi. Kiếm cha cho nàng tới giờ chưa phải mang ra dùng lần nào, lần đầu tiên lôi ra lại ở tình huống này.

Mắt thấy mặt đất cách không còn xa lắm, nàng liền bám vào một khối đá, chậm rãi rút kiếm lại, đặt chân vào vách đá lấy đà rồi thoải mái rơi xuống đáy vực.

« Thật đáng chết, ta làm sao quay lại trên đó bây giờ ? » Khuynh Thành mang kiếm đeo lại bên hông, vừa sửa sang lại quần áo vừa mắng. May mà từ nhỏ nàng sống trong núi, sống vài ngày nơi núi non hoang dã cũng không vấn đề gì, cũng chẳng sợ chết đói.

Nàng xoa xoa cái đầu vốn bị dọa tới choáng váng, hơi nheo mắt lại nhìn xung quanh. Đây là một sơn cốc, ba mặt là núi, nơi không có núi lại là một cánh rừng đào thật lớn, ánh nắng chan hòa, kỳ hoa dị thảo, ngẫu nhiên còn có ít loài chim bay thú chạy. Mấy thứ đó cũng không có gì lạ lùng, mà lạ lùng nhất là ở đồng hoa đào kia. Hiện tại là đã vào thu, sao vẫn còn có hoa đào nở ? Không lẽ đây là đào nguyên thế ngoại trong truyền thuyết ? Hay là bồng lai tiên đảo ? Vận khí của nàng tốt quá đi, rơi xuống vách núi lại tới một nơi như vậy. Nơi nàng so với nhà nàng cảnh còn đẹp hơn, nàng bắt đầu nghĩ chuyện về nói cha mẹ chuyển nhà tới đây. (Lãnh Vân : không còn gì để nói về lòng tham của chị... = =')

Nàng cứ bước tới trước, vào một con đường nhỏ rồi dụi mắt liên tục. Nàng có nhìn nhầm không, nơi này cũng có người ở. Khuynh Thành bước tới căn phòng nhỏ phía trước, ló đầu vào bên trong thăm dò. Là một căn nhà gỗ nhỏ có ba gian phòng. Khuynh Thành lặng lẽ bước vào, nhón chân rón rén như trộm vào nhà (chỗ này cũng là nguyên bản, Lãnh Vân gan chưa to để tự so sánh chị nhà với trộm cướp ạ !). Nàng đang chuẩn bị đẩy một cánh cửa sang gian bên cạnh, chợt trên cổ lạnh toát, nếu nàng đoán không nhầm hẳn là có ai để binh khí lên cổ nàng rồi. Nàng chỉ là tò mò về chủ nhân của gian nhà này nên mới muốn truy đến tận cùng, tuyệt đối không có lòng bất lương. (tò mò là xấu xa, tò mò là xấu xa, là lá la !)

« Người là ai ? » Người sau lưng ép mạnh lực trên tay xuống kiếm.

« Ta... chỉ tò mò thôi, không có ác ý. Người làm ơn bỏ thanh kiếm ra được không ? » Khuynh Thành nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng đáng thương hề hề lên tiếng.

« Sao người vào được cốc ? » Nơi này ba mặt là núi, cửa vào duy nhất lại bày trận pháp, nàng ta rốt cuộc làm sao vào được ?

« Ta rơi trên núi xuống. » Nàng càng nói giọng càng đáng thương. « Ta đào hôn, cha mẹ phái người tới bắt ta, khiến ta không cẩn thận từ trên núi ngã xuống. »

« Ngã trên núi xuống đây hẳn phải chết không ngờ gì chứ. » Hấn hoàn toàn cho là cô nàng trước mắt đang nói dối.

« Khinh công ta vốn tốt mà, ta bám vách đá rơi xuống đấy. » Kỳ lạ, sao nàng lại cun cút nói thật với hấn chứ, nói thật làm gì có kẻo ăn.

Kể sau lưng nàng hừ một tiếng rút kiếm lại. « Người đi đi, đừng nói cho ai biết người đã tới đây. »

« Được. » Khuynh Thành như được đại xá liền cười hì hì xoay người. Vừa quay lại, vẻ tươi cười trên mặt lập tức đông cứng lại.

« Sao lại là người (sao lại là huynh) ? » Hai người đồng thanh hỏi đối phương.

Hàn Ngự Tuyết quả thật muốn điên cái đầu. Nữ nhân này thật sự là âm hồn không tán mà. Hấn vì muốn quên nàng, vì không muốn gặp lại nàng nên mới cố ý trốn về núi sâu, nha đầu kia thế nào lại mò được tới đây ? Duyên phận bọn hấn không lẽ khắc sâu tới vậy sao ?

Hàn Ngự Tuyết giận dữ trừng mắt nhìn nàng. « Đừng để ta gặp lại người, lập tức rút cho ta. » Hấn sợ nàng, sợ bản thân sẽ không buông nàng ra được, càng sợ nàng cũng như người kia. Hấn thật không có dũng khí đối mặt nàng.

Khuynh Thành âm thầm cười. « Thực xin lỗi, tiểu nữ đã quấy rầy. » Nguyên lai hấn thật sự chán ghét nàng nhiều như vậy, không phải chỉ là chán ghét bình thường.

« Người... » Nha đầu kia lần quần bên chân hấn không biết bao nhiêu ngày, hấn còn nghĩ nàng lập tức sẽ giận dữ hay mạnh miệng, nào hay nàng rất biết tử tế mà rời đi. Tuy đây là kết quả hấn muốn, sự xa cách của nàng lại làm cho hấn cảm thấy đau lòng một cách kỳ lạ. Hấn để nàng đi không phải là tốt nhất sao ?

Khuynh Thành cố nén nỗi đau trong lòng, môi khẽ mỉm cười. « Hàn đại ca, huynh yên tâm, muội chỉ là không cẩn thận bị rơi xuống đây, sẽ không quần quít lấy huynh đâu. » A, làm người phải biết tốt xấu phải không ? Nàng đã buông toàn bộ tôn nghiêm của mình mà tỏ ý cho hấn hiểu, hấn vẫn không tiếp nhận nàng, vậy nàng còn phải khổ sở dây dưa làm gì.

Hàn Ngự Tuyết nhất thời tắc họng, mặt đỏ ra không biết nói gì.

Khoảnh khắc nàng vừa kiên định bước qua người hấn, lòng hai người đều trống rỗng, đều cảm thấy như đã mất một điều gì. Khuynh Thành đột nhiên quay đầu lại. « Hẹn gặp lại. » Ẩn sau nụ cười tưởng như bình thản đó, là một trái tim đang tan vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Khuynh Thành thông thả bước đi, cắn môi cố không quay đầu. Không được quay lại, không thể quay lại, ngàn vạn lần không thể quay đầu lại. Nếu phải đi, vậy nên vững lòng ra đi, tuyệt đối không thể quay đầu lại. Nếu hấn vô tình, nàng làm sao có thể còn quần quít bên hấn được.

Bụi đường bay loạn trên không trung, mênh mông mờ mịt, cũng như lòng nàng vậy. Hay đúng hơn, nàng không biết lòng mình đang có dạng gì. Tim nàng đã mất đi, rốt cuộc tìm không thấy đâu nữa rồi.

Ông trời dường như cố ý làm khó nàng phải không ? Nàng còn chưa ra khỏi tầm mắt Hàn Ngự Tuyết, một tia chớp xẹt ngang qua chân trời, tiếng sấm đi đoàn rùng lên, ngay sau đó mưa như trút nước. Mưa lớn vô tình trút lên người nàng, mưa lớn vô tâm khiến mắt nàng mờ mịt. Khuynh Thành không thèm đi tìm nơi tránh mưa, cứ ở giữa màn mưa, vòng tay ôm người. Tóc mai ướt sũng nước chảy xuống, một thứ chất lỏng lạnh lạnh trôi xuống miệng nàng, không biết là nước mưa hay là nước mắt. (hic hic, thương quá đi...)

Sinh mệnh của nàng dường như tại thời điểm này dừng lại, cả trời đất dường như chỉ còn một mình nàng. Không ai lo cho nàng, không ai thương tiếc nàng, càng không ai yêu nàng. Nàng thật là thất bại, lại đi yêu một kẻ không nên yêu.

« Mưa ngừng muội sẽ đi. » Khuynh Thành ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, thanh âm cực kỳ lãnh đạm. Nội lực nàng thâm hậu đương nhiên nghe thấy có người đến. Hấn không phải muốn mặc kệ nàng sao ? Vì cái gì còn ra mặt ? Đến đuổi nàng đi mau hơn ư ?

Sự lãnh đạm của nàng khiến hấn ngàn lần không thoải mái. Nàng vốn không bao giờ kiềm chế tình cảm của mình, giờ lại trở nên lãnh đạm, thế nghĩa là sao ? Lòng nàng đã chết ư ?

Khuynh Thành toàn thân đã ướt sũng, tóc bết lại dính chặt sau lưng, môi dính nước mưa run run nhìn chặt vật không chịu nổi. Một thân áo trắng cũng dính sát vào người nàng, ôm chặt lấy những đường cong xinh đẹp.

Nhìn thấy giai nhân bình thường tràn ngập sự sống giờ chặt vật bi thương, một cỗ lửa giận không hiểu từ đâu liền bùng lên trong người hắn. Cô nàng ngốc này, không lẽ chung quanh không có chỗ tránh mưa ? (Dạ báo cáo anh, đang ở đây cốc nha anh, ngoài nhà anh còn chỗ nào tránh ? = '=') Cho dù không tìm thấy chỗ tránh mưa, nàng không thể quay lại chỗ hắn mà tránh sao ? Vì cái gì phải tự hành hạ mình như vậy ? (Anh đuổi người ta đi còn hỏi ???)

Nàng không biết lửa giận trong mắt hắn có ý gì nên thản nhiên nói. « Thật xin lỗi, muội vốn không nên xuất hiện nơi này, giờ muội đi đây. » Hai tay vuốt nước trên mặt, thuận tiện gạt luôn những giọt nước mắt vô tình rơi ra, nàng chớp mắt rồi từng bước nặng nề tiến sâu hơn vào màn mưa.

Hàn Ngự Tuyết bắt lấy cổ tay của nàng, không nói nhiều lời lồi lõm nàng về phía căn nhà nhỏ. Cô nàng này thật là ngốc mà, còn như thế nhớ sinh bệnh thì sao ? (thì anh chăm chứ sao ? hỏi thế cũng hỏi :D)

« Buông muội ra. » Cỗ tự tôn trong lòng nàng vẫn còn đó chưa đi.

Hàn Ngự Tuyết xoay người vận sức kéo nàng ôm vào lồng ngực, dùng môi mình che cái miệng nhỏ của nàng lại. Thật lâu sau hắn mới buông ra. (Ồi ôi...)

Hàn Ngự Tuyết lôi Khuynh Thành trở lại căn nhà nhỏ, nước mưa trên người vẫn long tong chảy xuống làm ướt một mảng lớn trên mặt đất.

« Cởi quần áo ra. » Thanh âm của hắn trở nên ôn nhu chưa từng có.

Khuynh Thành lắc đầu, cảnh giác nhìn hắn.

« Người sẽ ốm mất. »

Nàng lạnh lùng quay mặt đi. « Huynh yên tâm, mưa ngừng muội sẽ đi, dù sinh bệnh cũng không dám phiền tới huynh. »

Nàng lại hiểu nhầm, hắn là quan tâm nàng, nào phải như nàng nghĩ phức tạp như thế chứ.

« Cởi ra. » Hắn bắt đầu dĩ nặng lời hơn một chút.

Khuynh Thành lạnh lùng hừ một tiếng rồi cởi áo ngoài ra vắt lên bình phong, rồi không nói câu nào tháo dây lưng đeo trên hông bỏ ra. (Nhuyễn kiếm : kiếm mềm, thường là một thanh kiếm mỏng như lá lúa, có thể quấn quanh hông như thắt lưng). Hàn Ngự Tuyết thấy nàng bỏ vũ khí trên người xuống liền kinh ngạc nhìn thanh kiếm kia. Hắn vẫn nghĩ nàng không có võ công, vẫn không nghĩ trên người nàng có thể có binh khí. Nhuyễn kiếm trong tay nàng tuyệt đối là một bảo vật ít có, hắn là kiếm báu của Thần Binh sơn trang.

« Ở đây hắn không chỉ có một căn phòng chứ ? » Nàng ám chỉ hắn nên rời đi.

Hàn Ngự Tuyết không nói gì, xoay người bước ra ngoài. « Đây là phòng ta. »

« Muội đi phòng khác vậy. » Khuynh Thành nắm áo ngoài muốn bước ra.

« Không cần. » Hàn Ngự Tuyết đi ra trước, nhanh tay đóng cửa lại.

Khuynh Thành đem quần áo trên người cởi hết, chỉ còn mặc yếm cùng quần mỏng bên trong. Vốn toàn thân còn ướt, nàng lại không có quần áo thay, chỉ có thể cố mặc vậy.

Khuynh Thành vuốt hết nước trên người, vắt kiệt tóc, ngồi trên giường run cầm cập. Thời tiết thế này mà không có quần áo mặc thật là không ổn.

Hàn Ngự Tuyết đột nhiên bước vào, Khuynh Thành giật bắn mình đứng lên ngơ ngác nhìn hắn. « Huynh... sao huynh lại vào đây ? »

Hàn Ngự Tuyết không để ý tới nàng, nhanh chân tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ cho nàng. Nha đầu kia nghĩ hẳn có ý đồ làm gì ? Hắn chỉ là nhớ ra nàng không có quần áo thay mà thôi, có ý đồ bắt lương đâu cơ chứ.

« Đa tạ. » Hai từ này nàng thật gian nan mới thốt ra được.

Hàn Ngự Tuyết khẽ liếc mắt một cái về bộ đồ mỏng còn đang dán trên người nàng, liền nhú mào. « Cởi hết ra đi, nếu không người sẽ sinh bệnh. » Vô tình khẽ liếc mắt một cái, hắn lại không dời mắt đi nổi. Cái yếm màu trắng đã ướt đầm, da thịt bên trong như ẩn như hiện, hai cái núm nhỏ hồng hồng dựng thẳng như hoa nở rộ, thêm bông hoa mẫu đơn thêu trên yếm phụ trợ càng thêm kiều diễm, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một cái.

Hàn Ngự Tuyết ráng áp chế dục vọng quay mặt đi. Đối diện với cảnh xuân sinh động như thế, hắn đã dần dần mất đi sự kiềm chế.

Khuynh Thành nghĩ hẳn đang xem kiêu của nàng, liền không hề dấu giếm. « Đừng hoài nghi, đây là bình khí của muối. »

« Ta có hỏi người đâu. »

Nàng cười khổ. « Đúng vậy, muối có thể nào cũng không liên quan tới việc của huynh. Dù sao huynh cũng không cần muối, chán ghét muối, là muối tự gánh đa tình mà thôi. » Khuynh Thành đi tới mở cửa phòng, đưa tay làm thế mời. « Mời đi cho. » Nàng tựa hồ đã quên đây không phải phòng nàng, lại là địa bàn của hắn. Nàng đang làm gì thế ? Hắn đã cố tránh tầm mắt đi, nàng còn cố ý xuất hiện trước mặt sao ?

Hàn Ngự Tuyết đi đến bên người nàng, mũi ngửi thấy hương thơm tự nhiên trên người nàng, mùi hương thiếu nữ vừa tiến vào mũi hắn, lại thành mê hồn hương trí mạng không ngờ. Thân dưới chợt có một ngọn lửa bùng lên. Mắt nhìn thấy bộ dáng mị hoặc lòng người của nàng, hắn thật muốn đem nàng cắn nuốt vào bụng.

Thấy hắn đứng lại, Khuynh Thành tới gần hắn, nghiêm trang đứng trước mặt. « Đúng rồi, đây là phòng của huynh, là muối đi mới đúng. » Nha đầu quên luôn việc mặc thêm quần áo, cứ thế xoay người đi. Hàn Ngự Tuyết bất đắc dĩ liền nắm lấy cổ tay nàng, nhẹ kéo một cái khiến nàng cả người ngã vào lòng hắn.

Nàng thật mềm mại, thật là thơm mà, hắn ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, không muốn buông ra chút nào. Nàng hơi ngẩng đầu lên, hơi thở thơm mùi đàn hương vừa toát ra, đôi môi hơi hé lộ ra chiếc lưỡi thơm mát, đôi môi đỏ mọng kiều diễm. Yêu tình mà, rõ ràng cố tình hấp dẫn hắn. Hắn hiện tại đã muốn điên lên được, nàng còn không biết hay dở lộ ra phong thái mị hoặc này. Mùi thơm của nàng không ngừng tiến vào mũi hắn, khiến lý trí ngày càng bay xa. (Đây gọi là mỡ dăng miệng mèo !)

(Đoạn sau có cảnh không phù hợp với trẻ vị thành niên, dưới 18 tuổi xin dừng vào đọc, bấm phím Back giúp Lân Vãn. Lân Vãn đã cảnh báo, nếu bạn cố tình đọc, Lân Vãn không chịu trách nhiệm !)

Hàn Ngự Tuyết cúi đầu hôn lên môi nàng, không phải nhẹ nhàng hôn, mà là trực tiếp tách môi nàng, đem đầu lưỡi tiến nhập thẳng vào miệng ôm trọn lấy cái lưỡi của nàng. Hắn từng hôn nàng một lần, lần này cũng như lần trước. Nàng toàn thân cảm thấy tê dại, theo nhịp xâm chiếm của môi hắn mà cả người nóng bừng lên. Hôn càng ngày càng kịch liệt, thân mình hai người cũng càng thêm nóng bỏng.

Đây là hôn thật sao ? Có phải nàng đã ốm rồi mà sao người nóng thế này ? Sao đầu óc nàng mê man thế này ? Tay nàng bất giác ôm lấy cổ hắn, nồng nhiệt đáp lại.

Lý trí của Hàn Ngự Tuyết đã rơi rụng không còn một mảnh, chỉ muốn cho nhiệt tình trong người được phát tiết. Tới khi hôn cũng không đủ thỏa mãn hắn, hắn liền một tay ôm eo nàng, một tay lần lên bụng ôm lấy cái bầu tròn căng không ngừng xoa bóp.

Khuynh Thành không nhịn được khẽ rên một tiếng, cả người càng thêm nóng rẫy. Nhờ sự giáo dục hiện đại của mẹ, nàng thừa biết kế tiếp sẽ xảy ra điều gì. Nàng không muốn cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt. Không có được tim hắn, được người của hắn đành vậy.

Tiếng rên khẽ của nàng không thể ngờ gì chính là đòn hấp dẫn trí mạng, Hàn Ngự Tuyết cấp tốc đem nàng đặt lên giường, cởi nốt lớp ngăn cách cuối cùng của nàng. Hắn nhẹ nhàng cắn chiếc cổ thanh tú trắng như

tuyệt, lưu lại một dấu răng đầy tình thâm. Hắn lại cắn nhẹ chiếc núm nhỏ hồng trên ngực nàng, khiến nàng càng rên rỉ. Một nỗi khao khát không biết là gì liền lan tràn trong cơ thể nàng, cơ hồ đem nàng chìm xuống.

« Khuynh Thành, nàng có hối hận chẳng ? » Hàn Ngự Tuyết đã đem nàng đặt lên giường, vẫn cố khống chế lý trí của mình, hờn hển hỏi. Hối cũng như không, cho dù nàng hối hận, hắn có thể khống chế bản thân sao ?

« Không hối hận. » Khuynh Thành vươn hai cánh tay ngọc ôm lấy cổ hắn, ánh mắt chan chứa thâm tình nhìn lên hắn.

Hắn xé bỏ quần áo, phủ lên thân thể mềm mại của nàng, để hai cơ thể dính vào với nhau không còn khe hở.

Đột nhiên giữa hai chân nàng truyền lên một cơn đau như xé đôi người. Khuynh Thành nắm chặt đệm giường, cắn môi, lệ long lanh trong mắt.

Thấy cơ thể dưới người mình đột nhiên không có tiếng động, Hàn Ngự Tuyết cúi đầu nhìn liền thấy bộ dạng đau đớn ẩn nhẫn của nàng, liền trừu mến hôn nàng. « Đừng im lìm chịu đựng như thế, có đau thì cứ kêu lên. »

« Thật đau quá. » Nàng khó khăn phun ra ba chữ, nước mắt cũng theo đó chảy ra. Hắn dừng người lại, cúi xuống hôn lên lệ của nàng, cố gắng chịu đựng bất động trong cơ thể nàng, chờ cho cơn đau qua đi.

« Ta yêu nàng. » Hắn nhìn khuôn mặt nàng, phun lộ nỗi lòng mình. Hắn ôm chặt lấy nàng, lặp đi lặp lại lời bày tỏ một tình cảm đã ẩn nhẫn từ lâu. Bóng dáng mơ hồ trong lòng kia dần dần biến mất, chỉ còn hình ảnh của Khuynh Thành. Quá khứ hãy ở yên trong quá khứ. Giờ hắn muốn có Khuynh Thành, Khuynh Thành là của hắn...

13. Chương 13 : Nùng Tình Mật Ý

Hắn là lúc nàng rơi xuống khe núi không túm được dây leo, không bám được vào nham thạch, bảo kiếm của cha cũng không cắm được vào vách đá, nên bị đập thật mạnh xuống đất rồi. Mà không phải, nàng nhớ rõ chính mình có đem bảo kiếm cắm vào nham thạch, có thì triển khinh công rơi xuống đất kia mà. Sao cơ thể nàng lại khó chịu như vậy chứ ? Ê ẩm, đau nhức, hai từ đó không đủ hình dung lấy một phần vạn những gì nàng đang cảm thấy. Hắn là nàng bị trúng gió chướng, không những cả người đều đau, mà đầu cũng vô cùng đau, như muốn nổ tung ra vậy.

Khuynh Thành khẽ cử động thân mình đau nhức, chậm rãi mở mắt. Gì thế này ? Hắn sao lại ở trên giường nàng ? Thế là một loạt những gì phát sinh hôm qua liền từ từ hiện lại trong óc nàng, khiến nàng cả kinh, tối hôm qua rốt cuộc nàng đã làm gì ? Làm sao nàng có thể hồ đồ như thế chứ ? Nàng hơi hé miệng cười khổ. Nam nhân nằm trước mặt nàng nhắm chặt hai mắt hiển nhiên còn đang ngủ. Loại chuyện này, khổ nhất chỉ có nữ nhân, hắn chẳng qua coi nàng như kỹ nữ làm ấm giường mà thôi.

Khuynh Thành khẽ bỏ chăn ra ngồi dậy, trèo qua người hắn xuống giường, khó khăn nhấc lên quần áo, từng cái từng cái mặc vào trên người. Hôm qua bọn hắn thực phóng túng quá đổi, hắn ‘ăn’ nàng rất nhiều lần, trách không được cả người nàng đều đau. Cố gắng chịu đựng sự khó chịu, nàng khó khăn rón rén bước từng bước ra khỏi căn nhà. Không phải Hàn Ngự Tuyết sức đề phòng kém, mà là Khuynh Thành rất đặc biệt. Tuy nàng hơi ngốc nghếch, nội công tu vi lại vô cùng cao. Năm đó Giang Thu Nhan khi đã thông kinh mạch nàng, cũng vô tình đem toàn bộ công lực bản thân truyền vào cơ thể nàng. Nếu so đấu nội công, hắn nàng không có địch thủ, cũng chính bởi như thế, nàng hoàn toàn có thể hành động tự nhiên ở cạnh Hàn Ngự Tuyết mà không bị phát hiện.

Nàng lưu luyến hắn, nhưng không muốn lưu lại bên hắn. Nàng đã tặng sự trong sạch của mình cho hắn, nếu nàng đoán không nhầm, gã nam nhân gốc kia sẽ muốn chịu trách nhiệm mà lưu nàng ở lại. Chuyện xảy ra tối qua không thể trách ai trong số họ, nàng không muốn dùng lý do vô sỉ này để đầu hắn. Nàng yêu hắn, nhưng nàng cũng cần có tôn nghiêm của mình.

Hàn Ngự Tuyết tỉnh lại, bên người đã trống trơn. Hắn đưa tay sờ nơi nàng vừa nằm ngủ, vẫn còn hơi ẩm, chứng tỏ nàng vừa rời đi không lâu. Quần áo nàng cũng không còn nằm trên đất, rõ ràng nàng muốn bỏ đi rồi.

Hàn Ngự Tuyết vừa tức vừa hoảng, nhanh chóng nhảy xuống giường mặc quần áo. Rốt cuộc nàng nghĩ cái gì ? Đã phát triển tới mức như vậy, nàng nói đi là đi, không lẽ không có chút lưu luyến nào sao ?

Đường đường đệ nhất sát thủ võ lâm, người ngủ bên cạnh đột nhiên biến mất, nếu chuyện này loan ra, dễ gây cười mà chết mất không ít người. Không lẽ vì lâu lắm không chạm qua nữ nhân, nên tối qua vận động quá sức kịch liệt, khiến hần ngủ như chết sao ?

« Ai da... » Cứ bước từng bước, giữa hai chân lại truyền đến một cơn đau nhức, nàng không nhịn được khẽ thốt lên tiếng rên.

Đứng trước rừng hoa đào, nàng đã phát hiện cánh rừng này được bày trí theo trận Ngũ hành Bát quái, hơn nữa trận pháp vô cùng tinh diệu, người bình thường vốn không phá nổi. Nhưng nàng thì khác, ba người ông nội, cha nàng, mẹ nàng đều là cao thủ. Vốn gia học uyên nguyên (ý nói gia đình có truyền thống tri thức sâu xa về vấn đề gì đó), hơn nữa nàng vốn rất hứng thú học, nên những thứ này so với nàng chẳng có gì là khó hết.

Nàng hơi vầng đầu hoa mắt, hai chân như nhũn ra, chỉ có thể cúi người, hai tay chống đầu gối nghỉ ngơi. Nàng vốn ít sinh bệnh, không biết bị ốm lại có thể khó chịu thế này.

Nàng đứng lên muốn tiếp tục đi, đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã về phía sau, ngay lập tức rơi vào một vòng tay ôm cực kỳ ấm áp.

« Nàng làm sao thế ? » Hàn Ngự Tuyết chỉ nghĩ còn chưa đi xa, nào biết vừa bắt kịp nàng đã thấy tình cảnh đau lòng như thế.

Đôi mắt đẹp của Khuynh Thành nhắm hờ một nửa, yếu ớt nói. « Huynh yên tâm, muội không chết được đâu. Muội chỉ là bị cảm lạnh một chút, còn đi được, sẽ không phải ở lý trong này không đi đâu. »

« Ta sẽ không đuổi nàng đi nữa. » Nàng có lẽ không chú ý thấy, giọng điệu của hần hoàn toàn khác so với bình thường.

Nàng tự cười giễu. « Là vì muội đã hiến thân cho huynh sao ? » Hiến thân cho hần rồi, mới có thể ở lại trong thế giới của hần.

Hần không hề có biểu hiện nổi giận dưng dưng như bình thường, mà chỉ đưa tay khẽ vuốt tóc nàng. « Vì sao cứ phải nghĩ không tốt về ta như thế ? » Cho tới giờ chưa ai dám dùng giọng như thế nói với hần.

« Huynh chán ghét muội, trong lòng huynh, muội cả kỹ nữ cũng không bằng. » Thanh âm nàng cực kỳ lãnh đạm.

« Nàng đang không khỏe, về nhà nằm nghỉ đã. » Hần không muốn tiếp tục tranh cãi với nàng, vèo một cái ôm choàng nàng lên bước đi. Rốt cuộc hần đã hiểu nàng cố chấp chừng nào, rốt cuộc hần đã biết hần khiến nàng tổn thương chừng nào.

« Đó là nhà huynh, không phải nhà muội. » Tối vậy mà mặt nàng vẫn lạnh lùng. (người ta gọi đây là làm mặt dỗi...)

Hần không hề để ý nàng phản đối, cứ tự nhiên ôm nàng mang vào nhà, ôn nhu như chưa bao giờ ôn nhu thế đem nàng đặt lên giường.

« Cởi quần áo ra đi. » Quần áo nàng còn đang ẩm ướt, nàng không nên mặc.

Khuynh Thành trừng mắt gầm ghe nhìn hần. « Người là dã thú tới kỳ động đực đấy à ? » Thật đúng coi nàng là kỹ nữ mà, lúc nào cũng chỉ nhằm nhe bắt nàng cởi quần áo là sao. (thua đầu óc chị rồi ! =')

Vì sao nàng cứ nhất định phải hiểu lầm hần thế nhỉ ? Còn dám mắng hần là cầm thú, hần thật hết chỗ nói mà. (em cũng hết chỗ nói anh ạ !)

Hần không dám phát hỏa với nàng, chỉ biết bất đắc dĩ thốt. « Quần áo nàng còn ẩm ướt, nàng mặc sẽ ốm mất. »

Khuynh Thành cũng biết quần áo trên người mình còn ướt thật, liền quay lưng về phía hần bắt đầu cởi đồ. Cởi tới lúc chỉ còn quần áo lót, nàng liền chui vào chăn.

« Lạnh quá. » Nàng trùm chăn kín mít, hai chữ Lạnh quá vẫn không nén nổi thốt ra.

Hàn Ngự Tuyết bất đắc dĩ thở dài, vì sao cứ trước mặt nàng, Diêm La mặt lạnh là hấn luôn biến thành một con thỏ trắng nhỏ xinh hiền lành, một chút biện pháp cứng rắn cũng không dùng tới nổi. (con thỏ... con thỏ a... con thỏ Diêm La a... =)))

Hấn lại tự cởi quần áo, cả người trần trụi bò vào chăn ôm nàng vào lòng, lấy cơ thể ấm áp của mình để sưởi ấm cho nàng. Quần áo lót trên người nàng dĩ nhiên là còn lạnh, Hàn Ngự Tuyết thăm mắng trong lòng, vươn tay cởi nốt ra. Đã từng thân mật ân ái, nàng còn kiêng dè vậy làm gì. (aaaaa, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn...)

Cả người trần trụi nằm trong lòng ngực Hàn Ngự Tuyết, khiến nàng thật không thoải mái chút nào, không ngừng ngo ngoáy. Không thoát nổi vòng ôm, nàng liền mạnh mẽ trở mình xoay qua đưa lưng về phía hấn.

Hàn Ngự Tuyết cương quyết túm vai bắt nàng nằm xoay lại, môi ấn lên trán nàng một nụ hôn.

Trong phút chốc thời gian hết thấy như ngừng lại. Hấn hôn nàng, hơn nữa là thật lòng hôn nàng, không giống như giả vờ.

« Hàn đại ca. » Nàng ngược lên nhìn hấn.

« Ta không phải đại ca của nàng, về sau không được gọi ta thế nữa. » (*fangirl mắt bắt đầu sáng lên*)

« Ở ? » Nàng thật thất vọng, giữa bọn họ đến cả tình bằng hữu cũng không thể có sao.

Nàng thật ngốc mà, vì sao vẫn không chịu hiểu hàm nghĩa trong lời hấn.

« Gọi tên ta. »

« Vì sao ? »

Hấn trêu mếu vuốt tóc nàng. « Cô bé ngốc của ta, ta không phải đại ca của nàng, mà là phu quân của nàng. » Hấn dám thề, cả đời này chưa từng bao giờ ôn nhu với ai như thế. (*fangirl chảy nước miếng*)

Khuynh Thành nhỏ giọng. « Là vì tối qua chúng ta đã ân ái sao ? Nên huynh mới... » Hấn vốn chán ghét nàng, vì sao vừa tỉnh lại lại không phải như trước nữa ?

Hấn lắc đầu. « Không phải, vì ta yêu nàng. » Nếu còn cứ cố ép tình cảm của mình xuống nữa, hấn sẽ bị nàng bức cho điên mất.

« Huynh yêu muội ? » Trên trán nàng vẫn rõ hai chữ ‘không tin’.

« Đúng, là ta yêu nàng, muốn đem nàng trói chặt bên người. Tối hôm qua ta đã hỏi nàng rồi, nàng nói nàng sẽ không hối hận. »

« Chính là... chính là... nhìn qua trông huynh đâu có giống yêu muội đâu. Huynh không mắng thì cũng quát muội, không đối xử tốt với muội chút nào. » Bọn hấn ở cùng nhau giống kẻ thù chứ tình nhân cái gì.

« Nàng là một thiên kim tiểu thư, ta là một công cụ giết người, ta không xứng với nàng, nàng có hiểu không ? » Lần đầu tiên hấn thổ lộ nỗi lòng.

« Nên huynh cố ý chọc giận muội, đuổi muội đi sao ? »

« Ừh. »

Nước mắt Khuynh Thành từng giọt từng giọt rơi ra. « Huynh làm muội thương tâm ! »

Hấn hôn đi nước mắt của nàng. « Về sau sẽ không thế nữa, vĩnh viễn sẽ không thế nữa. Ta làm nàng thương tâm, nàng hãy cho ta một cơ hội bồi thường. Ta thề về sau sẽ hết sức đối tốt với nàng. »

« Huynh thật đáng ghét. » Khuynh Thành đưa tay lên ôm lấy mặt, khóc tới mức hồ đồ. Những lời này nàng chờ đợi đã lâu. Nàng còn tưởng đời này sẽ không bao giờ nghe thấy.

Hấn gỡ tay nàng ra, hôn lên môi nàng, tận tình hưởng thụ mật ngọt trong miệng nàng. Nàng thật sự rất ngọt, ngọt tới mức làm người ta điên lên. Không được, tối qua hấn đã muốn điên rồi, nàng mới qua lần đầu tiên, sao có thể phóng túng như vậy được.

Hắn cố gắng khắc chế dục vọng của mình, quyến luyến nhưng dứt khoát buông nàng ra, ngón tay chặn lên môi anh đào của nàng. « Nàng thật ngọt. »

Khuynh Thành cười mê hoặc kiều diễm, răng khê cắn ngón tay hắn.

« Nàng cứ như thế, ta sẽ ăn thịt nàng mất. » Bằng giá trên mặt hắn bắt đầu tan, vẻ mặt dịu dàng rất nhiều, thậm chí mang một nét cười tà khí, tuy không đậm lắm, nhưng là một nét cười rất thật tình.

Nàng vội vã lắc đầu, sợ hắn nói thật. « Thịt muối không ngon đâu. »

« Sao thế được ? Ta tưởng tượng thấy ngọt lắm mà. » (hic, anh chị sến quá đi. Anh Ngự : *lườm*. À không không, em xin lỗi, không sến tí nào, hic)

« Tưởng tượng ư ? Huynh thật muốn ăn sao ? »

« Nàng có biết lần đầu tiên nhìn thấy nàng đang tắm bên bờ hồ, vì sao ta đứng bất động bên kia không ? »

« Không biết. » Nàng có phải thần đâu.

« Bởi vì ta lo mình sẽ nhào tới tóm nàng lên, hoàn toàn chiếm giữ nàng. » Hắn lại hôn nàng thật sâu. « Lần đầu tiên gặp nàng, đã bị nàng bắt mất hồn rồi. » Tuyệt đối là như thế, nếu không đường đường Lãnh Diện Diêm La sao có thể mang theo một cô nhóc phiền toái như nàng bên người ?

Khuynh Thành dịu dàng áp mặt vào ngực hắn. « Hừ, huynh còn trách muối sao. Nếu không phải muối bị rơi từ trên núi xuống, có lẽ cả đời này sẽ không được gặp lại nhau. » Nàng đúng là trong họa có phúc.

« Thật sự xin lỗi, ta đứng ra không nên thương tổn nàng. » Trời mới biết lần đầu tiên hắn xin lỗi người khác.

Nàng sớm đã quên cơ thể đang đau nhức, cười hì hì. « Có thể được Lãnh Diện Diêm La huynh giải thích xin lỗi, muối thật cảm thấy vinh hạnh quá. »

« Nàng đang ốm, nghỉ ngơi cho tốt đã. » Hắn buông nàng ra.

« Huynh đi đâu ? » Nàng không muốn hắn rời đi.

« Từ tối qua tới giờ nàng không ăn gì, đói quá bụng không tốt. » Thân thể nàng đang suy yếu, một đêm tình nồng cháy, lại thêm bị cảm lạnh, không ăn cơm làm sao có sức.

« Hàn đại... »

Hắn đem ngón trỏ chặn môi nàng lại. « Hàn Ngự, tên ta. »

Gì, rốt cuộc hắn tên gì ?

Hắn nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt nàng, cười ôn nhu. « Tên ta gọi là Hàn Ngự, hiểu chưa, nàng có thể gọi ta Ngự. » Trời ơi, hắn đang cười, không lẽ nàng bị hoa mắt sao ?

Khuynh Thành kinh ngạc nhìn hắn. « Ngự, chàng đang cười... » Hắn cười thật mê đắm lòng người mà. (Từ giờ đổi cách xưng hô chàng thiếp cho thân mật nhé, huynh muội chỉ dành cho bằng hữu hoặc anh em thôi :D)

Hắn ôm má nàng, ghé nửa người trên trần trụi của mình sát vào nàng. « Ngày nào ta cũng sẽ cười cho nàng xem. » Từ khi nghĩa phụ nghĩa mẫu chết thảm, hắn trở thành công cụ giết người của sư phụ, vẻ mặt hắn chỉ biết lạnh lùng. Tới khi gặp được nàng, nàng khiến hắn động lòng, khiến toàn bộ buồn vui giận hờn của hắn toàn bộ kích thích ủa ra. Nàng thật sự đáng giá nụ cười của hắn.

Khuôn mặt Khuynh Thành bừng sáng lên một nụ cười. « Được. »

Hắn khê hôn lên đôi môi đang mím cười của nàng. « Nàng ngủ tiếp thêm một lúc. » Hắn nghi là nàng không phải bị ốm, chỉ là đói mềm người thôi. Đêm tình vừa qua quả thật rất tiêu hao sức lực, nàng cần phải tắm bổ cho tốt.

Nàng nhu thuận gật đầu, cười hì hì đẩy hắn ra. « Nhanh lên, thiếp hơi choáng váng đầu, chắc là vì đói đấy. » Cũng có thể lắm chứ !

14. Chương 14 : Cô Nàng Kỳ Quái

Tắm rửa xong xuôi, Khuynh Thành mặc chút quần áo này nọ, rồi thần thanh khí爽 ngồi trước bàn ăn cơm, mũi hít hít mùi cháo ăn sáng thơm nức phát ra. Ngủ dậy xong, tắm qua nước ấm, tâm tình lại tốt, thân thể coi như khỏe hơn nữa.

« Thật đói a. » Nàng cơ hồ muốn dùng tay bốc thức ăn trước cho nhanh.

« Uống chút cháo trước đã cho ấm bụng. » Hàn Ngự múc một chén cháo nhỏ đưa cho nàng.

Nàng hạnh phúc mỉm cười. « Phu quân không những vô công lợi hại, nấu ăn thật cũng không tồi. » Thậm chí những chuyện khác càng đáng sợ hơn, đun nước nóng cho nàng tắm, đã thế lại còn thản nhiên đem quần áo bẩn của nàng đi giặt sạch sẽ. Hẳn đường đường Lãnh Diện Diêm La sát thủ không ghê tay, giờ lại thành bảo mẫu đầu bếp cho nàng.

« Mau ăn đi, nàng đói cả ngày rồi. » Nếu hẳn nhớ không nhầm, từ tối qua tới giờ nàng không có ăn gì.

« Ngự, sao chàng lại ở chốn này ? Không phải chàng định đi Hoa Sơn sao ? Mà nữa, rốt cuộc tên chàng là gì ? » Vấn đề nàng thắc mắc còn nhiều lắm, từ từ hỏi tiếp.

« Bốn năm trước ta bị người đuổi giết, rơi từ trên núi xuống rồi phát hiện ra nơi này. Từ đó mỗi lúc không có nhiệm vụ, ta lại tới đây luyện võ. » Nơi này hẳn là nơi ẩn cư của một cao nhân nào đó, hẳn vô tình phát hiện ra. Ở đây không khác gì thế ngoại đào nguyên, thật là một nơi thật tốt. Hẳn vốn là sát thủ đệ nhất giang hồ, giá cả đi giết người cũng rất cao, ba vạn lượng một mạng người là ít nhất. Trừ phi nhân vật khó giải quyết, còn đâu rất ít cơ hội cho hắn ra tay. (Kỳ thật làm sát thủ cũng là nghề tốt lắm, hơn nữa làm sát thủ cao cấp như hắn, một năm chỉ phải giết tầm vài ba người, thời gian còn lại có thể trốn đi rong chơi giang hồ.) (hic hic)

« Chàng còn chưa nói tại sao lại ở đây lúc này. Chàng vốn đang tìm bảo tàng kia mà ? »

« Vì... ta không muốn xem náo nhiệt. » Sự thật cũng không hẳn thế, mà là hắn sợ nhìn thấy Khuynh Thành, hắn vốn chưa dám đối diện tình cảm của chính mình. Hắn từng nghĩ nhà đầu kia biết hắn đi Hoa Sơn hẳn sẽ mò đi theo. Thế là hắn tới nơi này ẩn cư vài tháng, chờ nàng mất kiên nhẫn rồi mới đi Hoa Sơn. Bảo tàng đâu phải dễ kiếm tới như thế, hắn hoàn toàn không lo bị người khác nhanh chân giành trước. Truyền thuyết nói Độc Cô Hàn tinh thông kỳ môn thuật giáp, Mộ Dung Ý Vân cũng không phải hạng người bình thường, muốn lấy bảo tàng của họ sợ là không dễ dàng như thế. Hơn nữa hắn vẫn nghi ngờ bảo tàng có thật ở Hoa Sơn hay không.

« Thật không ? » Khuynh Thành vẻ mặt nghi ngờ. « Chàng vốn rất vội vã tìm bảo tàng, sao lại không đi luôn ? » Kỳ thật có đi tới đó cũng làm gì có gì.

« Ta vẫn là nghi bảo tàng ở Điểm Thương Sơn. »

« Sao chàng biết ? » Khuynh Thành nhin không được kêu lên.

Hàn Ngự dừng lại nhìn nàng. « Thật ở Điểm Thương Sơn sao ? »

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu. « Chàng muốn lấy bảo tàng làm gì ? »

« Chuộc thân. »

« Chuộc thân ? »

« Sát thủ cao nhất của Tuyệt Mệnh Môn, trong tên mỗi người đều có chữ Tuyệt, đó là quy củ của đường nhiệm môn chủ, người cũng là sư phụ của ta. Trong tên mang chữ Tuyệt, chính là sát thủ có địa vị cao nhất, có thể tự do lựa chọn người thuê giết người. Tên ta vốn là Hàn Ngự, năm ta mười lăm tuổi, trong tên có thêm một chữ Tuyệt. Ta vốn là một đứa trẻ mồ côi được nghĩa phụ nghĩa mẫu nuôi lớn. Năm ta lên sáu, Hàn gia gặp nạn lớn, nghĩa phụ nghĩa mẫu cùng nhau rời khỏi cõi đời, từ đó ta được sư phụ nuôi dưỡng. Kể từ ngày sư phụ thu dưỡng ta, cuộc sống của ta cũng rất nhiều đứa trẻ khác đua tranh, đánh nhau với dã thú, rồi trải qua không biết nhiều loại khảo nghiệm khác. Năm ta mười lăm tuổi, đã có thể đánh bại tất cả các đối thủ, chính thức trở thành người kế thừa của Tuyệt Mệnh Môn. Một khi bước vào Tuyệt Mệnh Môn, cả đời không được ly khai. Nếu là tự động bỏ đi, Tuyệt Mệnh Môn sẽ không ngừng đuổi giết. Bốn

năm trước ta tìm được hung thủ sát hại nghĩa phụ nghĩa mẫu, muốn báo thù cho họ. Ta nói muốn rời khỏi Tuyệt Mệnh Môn, xin sư phụ cho biết điều kiện. Sư phụ ta nói phải có một ngàn vạn lượng bạc trắng để chuộc tự do của ta. Trước khi ta dù có tiếp nhận nhiệm vụ, cũng là ngẫu nhiên cất tay làm. Ta luôn lấy chuyện giúp đỡ sư phụ xử lý việc trong Môn là chính, thời gian còn lại để luyện võ công. Ta là Môn chủ tương lai đương nhiên không cần nhận việc giết thuê. Nhưng từ khi có lời nói của sư phụ, ta mới trở thành một sát thủ chân chính. Ta tìm bảo tàng, chính là để đổi lấy tự do. » Và để báo thù cho nghĩa phụ nghĩa mẫu, rồi có cuộc sống của chính mình. Hắn làm gì không biết sư phụ đề ra mức một ngàn vạn lượng bạc là mức hắn vĩnh viễn không thể làm được, hơn nữa sẽ khiến hắn thành một sát thủ biến thái. Chỉ cần là vụ nào có thù lao từ ba vạn lượng vàng trở lên, sư phụ liền hạ lệnh không ai được nhận, để lại cho hắn. Hàn Ngự biết sư phụ hắn không tốt bụng giúp đỡ hắn chút nào, mà chỉ muốn thanh danh Lãnh Diện Diêm La của hắn lớn hơn nữa, tương lai có thể làm rạng danh của Tuyệt Mệnh Môn. Nhưng hắn lại không cam lòng, không cam lòng cả đời làm một công cụ giết người, không cam lòng thành nô lệ của tiền bạc. Rõ ràng biết làm không được, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần. Tới lúc không duy trì được nữa, hắn thà lựa chọn phản bội sư môn. Võ công của hắn cao nhất trong số sát thủ, bọn họ muốn giết hắn không có dễ như vậy. Cũng chính bởi chuyện này, hắn mới không dám tiếp nhận Khuynh Thành. Hắn không muốn Khuynh Thành bỏ mạng nơi chân trời, cả đời bị người ta đuổi giết.

Khuynh Thành không nhịn được, nước mắt rơi lã chã, cầm tay hắn lên. « Sư phụ chàng thật xấu. »

Hắn lau nước mắt cho nàng. « Đừng khóc, một ngày nào đó, ta sẽ có thể cho nàng một cuộc sống bình an. » Cả đời ẩn cư ở đây cũng không tệ.

« Sư phụ của chàng thật sự rất rất xấu mà ! »

Hàn Ngự đưa hai tay ôm chặt mặt nàng. « Thành nhi, nàng sợ hãi sao ? »

Khuynh Thành khẽ sụt sịt cái mũi. « Thiếp sợ gì lão. Sư phụ chàng mà dám động tới một sợi tóc của thiếp, hắn tuyệt đối sẽ không có kết cục gì hay ho. Các thúc thúc a di cô cô của thiếp sẽ không tha cho hắn, cha mẹ thiếp cũng sẽ không buông tha cho hắn. »

Hàn Ngự sắc mặt biến đổi, nhìn nàng chăm chú. « Thành nhi, nàng tin ta không ? »

« Tin chứ. »

« Vậy nàng nói cho ta, cha mẹ nàng là ai ? Nói cho ta rốt cuộc nàng là ai ? Nói cho ta mọi thứ về nàng. » Hắn đã sớm biết nha đầu kia lừa hắn, lời nàng nói đều là giả hết.

Nàng nói nàng là con gái nuôi của Độc Cô Huỳnh, nhưng hắn hoàn toàn không tìm ra tư liệu về nàng. Độc Cô Cô Huỳnh chỉ có một con gái, vốn không hề có con gái nuôi. Nàng xem ra hoàn toàn không có võ công, nhưng lúc đối mặt với nguy hiểm lại toát ra một khí phách phi thường. Vách núi cao như vậy, nàng rơi xuống hoàn toàn không có chút thương tích nào, chứng tỏ khinh công nàng thuộc hạng tuyệt đỉnh. Nàng luôn nói mình không có cha mẹ, lúc hắn để kiểm trên cổ nàng, nàng lại nói là người do cha mẹ nàng phái tới bức nàng ngã xuống núi.

Hắn vốn biết Độc Cô Huỳnh không có con nuôi, lúc nàng nói ra hắn vậy mà lại không có chút hoài nghi nào. Tiềm thức của hắn tin tưởng nàng, không muốn suy nghĩ sâu xa. Thậm chí hắn còn khờ khạo nghĩ, Khuynh Thành bị bảo hộ rất tốt, hoặc không có địa vị gì cao trong nhà nên mới không tra được gì về nàng. Mãi tới khi nàng nói bị người của cha mẹ ép xuống vách núi, hắn mới bắt đầu nghi ngờ nàng. Tình báo của Tuyệt Mệnh Môn dù không sánh được với Bách Hiểu Đường, nhưng cũng không tới mức vô dụng, sao lại không tra ra được gì về nàng hết ?

« Thiếp... » Nàng không phải không muốn nói mà là không biết nói thế nào.

« Sao thế ? »

« Ngự, thiếp tạm thời chưa muốn nói. »

« Được, ta không miễn cưỡng nàng. » Hắn nắm chặt tay nàng, đầu ngón tay khẽ mơn trớn bàn tay trắng trẻo. « Nàng là một thiên kim tiểu thư ? » Ngón tay trắng mịn của nàng, hắn chỉ có một thiên kim tiểu thư mới có được.

Khuynh Thành nhanh chóng lắc đầu. « Không, thiếp không phải thiên kim tiểu thư gì hết. Từ nhỏ mẹ dạy cho thiếp phải học tự lập, học sống một cuộc sống không dựa vào nam nhân. Ngoài việc dạy thiếp võ công, thi từ, đàn ca hát xướng, ngũ hành bát quái, nhân tình thế thái, mẹ còn dạy thiếp giặt đồ nấu cơm, tự lo cuộc sống của bản thân. Cha mẹ cho tới giờ chưa bao giờ muốn thiếp thành một tiểu thư khuê các như người khác, thêu hoa bắt bướm tới giờ mẹ chưa bao giờ bắt thiếp làm. Nàng muốn thiếp làm gì cũng phải là việc có ích, không phải một đài các tiểu thư. » Mộ Dung Ý Vân vì không muốn con gái cũng dốt như mình, nấu cơm thôi cũng làm cháy bếp, nên từ nhỏ đã dạy nàng độc lập tự lực sống.

« Lệnh tôn lệnh đường (cách gọi tôn trọng cha mẹ người khác) hẳn là kỳ nhân một đời rồi. » Có thể dạy dỗ nên được một thiếu nữ xuất sắc như nàng, tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

« Cha thiếp đúng là một kỳ nhân, cầm kỳ thi họa, ngũ hành bát quái cái gì cũng tinh thông, võ công cao không thể nói được. Mẹ thiếp lúc nào cũng như một người hậu đậu, nhưng nàng đánh đàn không tệ, võ công cũng cho là tạm được (cũng mới chỉ là đệ nhất thiên hạ mà thôi). Nhưng cái chính, nàng là một quái nhân, ý tưởng không giống người khác chút nào (dĩ nhiên, từ thế kỷ 21 xuyên qua mà, làm sao giống được). » Khuynh Thành chép miệng. « Nói chắc

Chàng không tin, mẹ ấy vậy mà lại mang thiếp tới thanh lâu, còn nói rất mạnh mẽ rằng các nữ tử chốn thanh lâu đều thật là đáng thương, to chuyện hơn nữa là nàng một hôm cao hứng liền lên đài đánh đàn góp vui. » Rình coi còn đỡ, lại còn biểu diễn trước mặt khách lầu xanh, khó trách cha nàng giận dữ.

Hàn Ngự kinh ngạc nhìn nàng. « Mẹ nàng mang nàng tới thanh lâu sao ? » Có người mẹ nào như vậy sao ?

« Đúng thế, mẹ thiếp mang thiếp tới thanh lâu nhìn người ta ân ái, lại mua Xuân cung đồ cho thiếp xem, thậm chí tự mình dạy thiếp chuyện đó thế nào. » Mẹ luôn nói, vốn không hi vọng nàng gây thơ một cách ngu ngốc.

Hàn Ngự dở khóc dở cười, mẹ vợ hẳn thật quá cởi mở đi. Con gái nhà khác lên tới thanh lâu, nhất định sẽ bị cha mẹ đánh mắng, còn bà thì tự mình mang con gái đến thanh lâu. « Còn cha nàng thì sao ? »

« Cha thiếp cả ngày không cười, vô cùng nghiêm khắc với thiếp. Tri thức của thiếp hơn nữa là do ông ấy dạy. Mẹ mang thiếp tới thanh lâu ông ấy cũng có giận dữ chút chút, nhưng mà mẹ luôn có biện pháp nói cho ông phục. » Cha bị mẹ áp bức hơn hai mươi năm qua, lời của mẹ chính là thánh chỉ đó nha.

« Mẹ nàng... thật sự kỳ quái. » Hẳn không tìm nổi từ nào khác để hình dung mẹ vợ mình.

« Ngự, hôm nay chàng nói thật nhiều nha. » Hôm nay hẳn nói chắc phải nhiều từ hơn cả số từ hẳn nói trong một năm, thậm chí trong một năm hẳn cũng không nói nhiều như thế. Gặp được Khuynh Thành, khiến quy luật của hẳn hoàn toàn đảo lộn.

« Bởi vì có nàng mà. »

Khuynh Thành cười. « Thiếp thật hạnh phúc. »

« Nàng ăn canh đi. » Hẳn thật ôn nhu dịu dàng giúp nàng múc canh, trước mặt người con gái hẳn yêu, hẳn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Khuynh Thành ngử ngử một chút liền nhú mày. « Thiếp không muốn uống canh cá, tanh lắm. »

« Tối qua khiến nàng mệt mỏi, nàng nên tắm rửa một chút. Nơi núi non hoang dã này chẳng có gì cả, đành khiến nàng ủy khuất ăn những thứ này. »

Nhắc tới tối qua, mặt nàng lập tức đỏ bừng. « Thiếp không muốn uống. » Hẳn vì nàng đi bắt cá nấu canh, nàng không chịu uống ư ? Đùng có hòng.

Hàn Ngự khẽ nhếch khóe môi gợn thành một nét tươi cười trăm năm khó thấy, mang canh uống vào miệng rồi nắm lấy gáy nàng hôn mạnh, bắt nàng phải đem canh cá hẳn đã tỉ mỉ chế biến bằng tình yêu của mình uống vào bụng. (ối ối, em cũng muốn ăn canh anh Ngự ơi *mắt long lanh)

Khuynh Thành bị bắt uống canh, mặt càng đỏ hơn. « Chàng bắt nạt thiếp. »

« Không thích sao ? » Đôi mắt vốn lạnh như băng trong quá khứ giờ nồng nàn một ý cười.

Nàng cúi đầu ngượng ngùng. « Thích. » Té ra cũng không tanh tới vậy, ngược lại rất ngọt ngào. (dĩ nhiên, không ngọt mới lạ :D)

Một từ Thích thốt ra, Hàn Ngự càng thêm trợ trên, dùng miệng giúp nàng ăn hết cả bát canh. Khuynh Thành trên mặt đỏ bừng thật say lòng người, hờn dỗi ngẫu mặt quay đi không thèm nhìn hắn.

Nàng vừa tắm xong, trên người man mác hương thơm tinh khiết, dáng vẻ kiều diễm tươi mát thật nhiếp hồn người khác.

Hàn Ngự ôm chặt lấy nàng, nóng rực hôn lên môi nàng, khàn giọng hỏi. « Thành nhi, nàng... còn đau không ? »

Nàng bên lên nói nhỏ xịu. « Không đau. » Đau nữa mới là lạ.

« Cho ta yêu nàng được không ? »

Nàng đỏ bừng mặt cúi đầu. « Được. »

Trong màn độ ẩm tăng nhanh, xuân tình phơi phới, thân người nhấp nhô. Trận yêu tối hôm qua là do không kìm hãm được mà nóng nảy, còn ân ái hiện tại lại là tràn ngập nhu tình.

Mây vần mưa vũ qua đi, trong phòng lại yên ắng trở lại.

Khuynh Thành hờn hển thở, nằm tựa vào người Hàn Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn thấp thoáng màu hồng, như quả đào tơ non vừa chín, đôi mắt long lanh nhìn người triu mến.

Hàn Ngự hít một hơi hương thơm con gái của nàng, môi không ngừng hôn lên bờ vai trắng.

« Thành nhi, nàng chịu ở bên ta mãi mãi sao ? » Hắn thật đã không xa nổi nàng rồi.

« Trừ phi chàng bỏ thiếp đi. »

Có những lời này của nàng là đủ, hắn ôm thân thể mềm mại yếu đuối của nàng, lòng thấy vô cùng thỏa mãn.

Nàng bắt đầu riu mắt lại. « Thiếp mệt rồi, muốn ngủ. » Đã biết không thể truy hoan quá độ, nhưng nàng vẫn không thể kìm chế bản thân. May mà hắn biết nàng mệt mỏi, nên rất ôn nhu với nàng.

« Ngủ ngoan. » Hắn biết Thành nhi của hắn thật mệt mỏi, mai sẽ phải tắm bổ nàng cho tốt.

Hắn cúi đầu, mỹ nhân trong lòng đã sớm đi gặp Chu công (ngủ say). Trên khuôn mặt tuần mĩ của hắn hiện ra ý cười. Mười mấy năm qua hắn chưa từng cười, hắn vốn nghĩ mình sẽ không bao giờ cười nổi. Gặp được nàng mới biết điều đó không đúng chút nào.

Lục Tây Lâm (chính là Lục thúc thúc, Đường chủ Bách Hiểu Đường) nhận được tin Khuynh Thành rơi xuống núi xong lập tức phát tin tức khắp nơi, tạo nên một chuyến tìm người một cách cấp tốc. Tam đại thế gia, Bách Hiểu Đường, Anh Hoa Cung, Thiên Ma Giáo, tất cả đều đưa không ít nhân mã kéo tới Hoàng Sơn, ngay cả Đường môn cũng cho người chạy tới. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Trong một quán trà, một đám người giang hồ chậm rãi trò chuyện.

« Không biết có chuyện lớn gì rồi ? Nghe nói rất nhiều nhân sĩ võ lâm chạy tới Hoàng Sơn. »

« Không phải đại ma đầu nào đang ẩn cư ở Hoàng Sơn chứ ? »

« Nếu thế, là kẻ nào có thể khiến đông đảo nhân sĩ tụ tập thế ? »

« Chắc không phải Mộ Dung Nghĩa lão bại hoại của hai năm trước chứ ? »

« Thôi thôi không biết thì đừng nói linh tinh. Nghe đâu bọn họ đều là muốn tìm một gã nào đó. »

« Gã nào, là một thiếu nữ, tên gọi là Độc Cô Khuynh Thành. Nghe nói nàng vô ý rơi xuống vực núi. Tất cả bọn họ đều là đang đi tìm nàng. »

« Sao ngươi biết ? »

« Biểu đệ của ta là mật thám ở phân đường An Huy của Bách Hiểu Đường, là chính miệng hắn nói cho ta biết. Nghe nói vài hôm trước Lục Tây Lâm ra lệnh phải tìm tiểu nha đầu kia, mật thám của Bách Hiểu Đường tìm thấy nàng trong núi đó, bọn họ phát sinh tranh cãi đánh nhau, khiến nàng ta rơi xuống núi. »

« Nha đầu kia là ai thế nhỉ ? »

« Ta không biết, biểu đệ ta cũng không biết. Hắn là một nhân vật rất trọng yếu. Nàng mang họ Độc Cô, ta đoán hắn là người của Thần Binh sơn trang rồi. »

« Hay là con riêng của Độc Cô Huỳnh nhỉ ? »

« Đừng nói nhảm, hiện giờ tam đại thế gia cùng Bách Hiểu Đường giao tình rất tốt, nói chuyện phải cẩn thận. Mật thám Bách Hiểu Đường ẩn thân khắp nơi, không có chỗ nào không vào được, không có chỗ nào không có mặt. »

Một cô gái áo xanh ngồi bên cửa sổ nghe thấy mọi người trò chuyện, sắc mặt không khỏi nghiêm trọng nặng nề, cái chén trong tay cũng bị xiết tới sắp vỡ.

« Tính tiền. » Nàng mạnh mẽ đứng lên, đặt bạc trên bàn rồi vội vã chạy ra ngoài.

« Ai da... » Cô gái kia chạy nhanh quá, đi ra thế nào chạm phải một kẻ không may mắn. Đương nhiên, kẻ đau chính là nàng, cái gã không tốt lành kia người thật cứng quá đi.

« Thật cứng mà, ta đoán người người không phải đúc bằng thép chứ ? » Cô gái xoa xoa cái mũi.

« Cô nương, cô không sao chứ ? » Một thanh âm thật dễ nghe vang lên.

Cô gái ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt người trước mắt, nhất thời ngơ ngẩn. Hắn thật sự rất tuấn mỹ, khuôn mặt đầy nét nam tính cương nghị, mang theo một khí chất tiêu sái phiêu dật, nàng gặp qua không ít nam nhân đẹp trai, nhưng chưa có ai hấp dẫn ánh mắt nàng như vậy.

« Cô nương. » Giang Vô Vân không khỏi sững sờ, cô gái này thật là đáng yêu. Một đôi mắt trong suốt, đôi môi nhỏ hồng hào diễm lệ, cái mũi xinh xinh, da thịt trắng như tuyết, toàn thân tỏa ra một phong thái thật mê lòng người.

Cô gái hồi phục tinh thần liền mỉm cười ngượng ngùng. « Thực xin lỗi, ta đang vội nên đụng vào huynh. »

« Cô nương khách sáo rồi. » Giang Vô Vân ảm đạm cười.

« Cáo từ. » Nàng không dám nhìn hắn thêm, liền vội vàng bỏ đi.

« Chơi xích đu ? » Nhìn thứ trước mắt, Khuynh Thành thích thú kêu lên, quay đầu lại nhìn Hàn Ngự.

Hàn Ngự cười mà như không cười nhìn nàng gật gật. « Nàng ngồi lên đi. »

Khuynh Thành nghe theo, liền tới ngồi trên xích đu, tay nắm lấy dây thừng, miệng cười tươi như hoa sớm.

« Thiếp ngồi đu, chàng đẩy thiếp nhé. »

« Được. » Hàn Ngự bước tới sau lưng nàng, mạnh mẽ đẩy một cái.

« Á... » Khuynh Thành không ngờ hắn đột nhiên lại đẩy mạnh thế, sợ tới mức hét chói cả tai.

« Ngồi vững. » Hàn Ngự tiếp tục đẩy, càng đẩy càng bay cao.

« Thiếp sợ a.... » Khuynh Thành nắm chặt dây thừng, nhả hết cả mặt.

« Nếu thế thì nhắm mắt lại. »

Khuynh Thành không phản đối, ngoan ngoãn nhắm mắt. Nàng cảm thấy thân mình bay cao lên, phiêu phiêu trong gió. Xích đu không ngừng bay lên, Khuynh Thành ngồi trong gió hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này.

Hàn Ngự thi triển khinh công nhảy lên ngồi cạnh nàng, kéo một bàn tay của nàng choàng qua lưng hắn.

Khuynh Thành mở mắt. « Sao chàng lại lên đây ? »

« Ngồi cùng nàng. »

Nàng dựa đầu vào vai hắn, khẽ khàng nói. « Không biết đu có chứa được sức nặng của hai người không. » Cái đu này vốn là buộc trên một cành cây, cành cây kia nhìn qua không mập mạp cho lắm.

Bảo miệng nàng nói gỡ cũng không sai chút nào, nàng vừa dứt lời, rắc một cái, cành cây gãy đôi, hai thân mình văng ra cùng lúc. Hàn Ngự ôm chặt lưng Khuynh Thành, cùng lăn tròn trên cỏ.

Hàn Ngự nằm trên người Khuynh Thành, âu yếm hỏi. « Có bị đau chỗ nào không ? »

« Không có không có, là chàng chạm đất trước mà. » Đúng lúc sắp rơi xuống đất, Hàn Ngự xoay người một cái đem bản thân làm đệm thịt. Hắn có thể để bản thân bị ngã, chứ không nỡ nào để cô vợ bé nhỏ xinh đẹp của mình ngã đau được.

« Đừng có cong môi lên thế trước mặt ta. » Tay hắn khe khẽ vuốt ve cánh môi đỏ mọng của nàng.

« Tại sao ? »

« Nàng cứ cong môi lên thế khiến môi nàng thật là xinh đẹp, làm ta muốn hôn nàng. »

« Vậy hôn đi. »

« Ta sợ ngừng không được. »

« Vậy đừng ngừng. »

« Tiểu yêu tinh, nàng cứ thế sẽ bị ta ăn sạch sẽ đấy. »

« Không vấn đề, thiếp bị chàng ăn, mới có thể có tiểu yêu tinh tiểu Hàn Ngự được. »

« Là nàng gợi ý đó nha. »

« Theo chàng thì sao ? »

Cuối cùng hắn cũng bịt lại cái miệng của nàng, dĩ nhiên là bằng môi mình.

15. Chương 15 : Cảm Tình Hỗn Loạn

« Đám các người, ngoan ngoãn quỳ xuống không động đậy cho ta, chờ lúc nào lão nương vui vẻ tinh thần thì sẽ thả các người. » Một cô gái mặc quần áo màu cam ngồi vắt vẻo trên cao, ngạo nghễ nhìn một đám người quần áo lam lũ.

Giang Vô Vân vắt dây cương ngựa lên chạc cây, tiến vào miếu đồ, chính là nhìn thấy tình cảnh như thế. Hắn là một đại hiệp có tấm lòng chính nghĩa cao cả, làm sao có thể để yên cho một nha đầu làm việc xấu chứ.

« Cô nương, xin hãy dừng tay. »

Cô nàng kia quay đầu lại tức giận nhìn hắn. « Không phải việc của người. »

Là nàng ta, là tiểu cô nương hai ngày trước đụng phải hắn trên đường. Tuy nàng vội vã bỏ đi, dung mạo nàng hắn vẫn nhớ rất rõ.

Một lúc sau cô gái quay đi. « Là người. »

Giang Vô Vân cười cười. « Là ta, mong cô nương thả những người đáng thương này đi. »

« Bọn chúng đâu có đáng thương, chúng đều là... » Cường đạo (cướp đường).

Một trong số những kẻ đang quỳ thấy có cơ hội được tha liền ngắt lời nàng. « Đại hiệp, cứu chúng tôi với, chúng tôi đều là ăn mày rất đáng thương, chẳng qua xin cô nương này chút tiền cơm, nàng không cho thì thôi lại còn khi dễ chúng tôi. »

Cô gái vừa định nói, Giang Vô Vân liền giở giọng chính nghĩa nghiêm cẩn nói. « Cô nương, bọn họ đã đủ đáng thương rồi, cô không nên khi dễ bọn họ. » Khi dễ ăn mày, thú vui này cũng hơi quá đáng đi.

« Ta có khi dễ bọn họ đâu ? Người nhìn vào đâu mà bảo thế ? » Cô gái lửa giận trong lòng bốc cao, chẳng qua giáo huấn bọn cường đạo một chút, hấn nhúng tay vào làm gì ?

« Đại hiệp, ngài cứu chúng tôi với. » Một tên ăn mày đang quỳ lê gối tới chân Giang Vô Vân, vẻ mặt đáng thương giựt giựt áo hấn.

« Người còn dám nói nhảm sao ? » Cô gái giận không chịu được, giơ chân ra cho hấn một cước.

« Cô nương. » Giang Vô Vân chắn trước mặt tên ăn mày ngăn nàng đá tiếp. « Cô thật quá đáng. »

« Ta quá đáng đấy, thì sao nào ? » Nam nhân này từ đâu chui ra, nhiều chuyện quá đi.

« Đại hiệp, tiểu nhân van ngài cứu chúng tiểu nhân đi. » Thêm một tên ăn mày nữa lê gối tới ôm đùi Giang Vô Vân, rơi lệ như mưa cầu khẩn.

« Người... » Cô gái vừa định động thủ, Giang Vô Vân liền chuyển người đứng trước mặt tên khát cái kia. « Cô nương à, cô có lòng thương người không thể hả ? »

« Người quả thật chẳng biết đạo lý gì cả, tránh ra. » Cô gái tức giận hét lớn.

« Đại hiệp, thả chúng tôi đi mà. »

« Đại hiệp, còn ở trong tay nàng, chúng tôi sẽ chết mất không ngờ gì nữa. »

« Đại hiệp, van vì ngài mà. »

Bao nhiêu lời cầu khẩn vang trong tai Giang Vô Vân, khiến lòng hấn thật là khó chịu. Hấn liếc nhìn khuôn mặt tức giận của cô gái kia một cái rồi lấy ra một thỏi vàng cho một trong số đó, ôn tồn nói với hấn. « Các người mau đi thôi. »

Vàng ? Tên ăn mày kia mắt sáng rực, vội vàng nhận lấy, đứng thẳng lên không quỳ nữa. « Đa tạ đại hiệp. » Hấn ta hấn là thủ lĩnh của đám này, nên chỉ cần đá mất một cái, tất cả đám ăn mày liền chạy ra cửa.

« Không được đi. » Cô gái chuẩn bị đuổi theo.

« Cô nương. » Giang Vô Vân đảo người chặn trước mặt nàng.

« Đồ ngốc, bọn chúng không phải người tốt mà. » Cô gái đã vội tới mức muốn nhảy dựng lên.

Giang Vô Vân tuyệt không có chút áy náy nào. « Cô nương, bọn họ chỉ là một đám ăn mày đáng thương, cho dù bọn họ có đắc tội cô chỗ nào, cô cũng không nên thấy khổ còn ức hiếp. » Hấn bình sinh rất không thích nhìn người khác cậy mạnh hiếp yếu.

Cô gái nghiêng răng nghiêng lợi. « Ngốc ơi, nhìn bộ dạng nhà người thông minh sáng sủa là thế, không ngờ dễ bị lừa như vậy. Bọn chúng là một đám cướp đường, vừa rồi có ý bắt cóc ta để cướp. Vừa định dạy dỗ bọn chúng một chút thì người nhào vào phá đám. Bọn chúng là cướp mà, người thả bọn chúng khác gì thả hổ về rừng ? »

Giang Vô Vân có chút ngỡ ngàng. « Bọn họ là cướp đường thật sao ? » Cướp đường sao có thể nhìn đáng thương thế chứ ?

« Đương nhiên là thật, bọn chúng đóng giả làm ăn mày cướp bóc người đi đường. Lần trước qua đây ta đã bị bọn hấn cướp một lần, lần này bọn chúng lại tái phạm. Đám người kia còn không trừng trị, người đã lại... » Lửa giận dữ của cô gái này không phải lớn bình thường, quả thật muốn thiêu chết Giang Vô Vân rồi.

« Cô nương, cho bọn chúng thêm một cơ hội sửa chữa vậy. » Giang Vô Vân mơ hồ nhận ra mình vừa làm một việc vô cùng ngốc nghếch.

Nàng hừ lạnh một tiếng. « Hừ, cái loại thế gia đệ tử nhà người thật quá ngu ngốc mà. »

« Tại sao người đi theo ta ? » Tối hôm qua hai người đụng vào nhau, đi thêm hai mươi dặm đường, hai người lại cũng gặp được nhau.

Giang Vô Vân cười khỏ. « Cô nương, ta không đi theo cô. »

« Thế tại sao người vẫn đi cùng đường với ta ? » Từ tối hôm qua nàng đã không có cảm tình gì với hấn rồi.

« Ta vốn định đi đường này. »

« Người định đi đâu ? » Nàng cũng định đi đường này.

« Hoàng Sơn. »

« Ta cũng đi Hoàng Sơn. » Đi tìm Khuynh Thành tỷ tỷ.

« Vậy chúng ta cùng đường. » Giang Vô Vân cười cười. « Vậy cùng nhau đi nhé, trên đường còn có người hỗ trợ. Xin hỏi phương danh * của cô nương là gì ? »

« Mục Tuyết Đường. » Kỳ cục, sao lại phải nói cho hẳn chữ, nói xong được cái gì. (Tên chị này có chữ tuyết trong chữ sương tuyết, đường là tên một loại cây, gỗ rất dẻo có thể uốn thành cung tên, đặt tên cho chị í tức là muốn chị í trong trắng như tuyết và dẻo dai như gỗ cây đường)

« Giang Vô Vân. »

« Á, trách sao ta thấy huynh nhìn quen quen, té ra chính là Tân Tuấn Thanh Niên nổi tiếng Giang Vô Vân. » (Là cái bảng Thanh niên mới đẹp giai đã nhắc đến ở vài chương trước) Nàng cười khẩy một tiếng, nhìn hẳn một cách đánh giá. « Có điều huynh ngốc thế, ta còn tưởng huynh có chút lợi hại kìa. »

« Tại hạ vốn không cho rằng mình lợi hại. »

« Có vẻ là không lợi hại chút nào, mắt nhìn thật kém, thật khó tin làm sao sau này huynh có thể làm Võ lâm minh chủ đây. » Người trên giang hồ ánh mắt rất lợi hại, không ngờ lại có một gã ngu ngốc như vậy lên làm Võ lâm minh chủ.

« Mục cô nương, cô có ý với tại hạ sao ? »

« Vô nghĩa, không thêm nói với huynh. » Mục Tuyết Đường ra roi quất ngựa, cả người lẫn ngựa lập tức chạy xa, bỏ Giang Vô Vân lại đằng sau.

Giang Vô Vân cười, đuổi theo sau nàng. Cô gái này rất có cá tính, đi chung đường tất sẽ không cảm thấy buồn. Muội muội đã trốn bỏ đi, có Mục Tuyết Đường làm bạn hẳn cũng không tệ. Có lẽ ông trời thấy hẳn tịch mịch nên cho hẳn một người bạn đường chăng.

*

Khuynh Thành hoàn toàn không biết mình đã thành người nổi tiếng, toàn thế giới đều biết đến tên nàng. Nàng làm sao lại nổi danh thế ? Đương nhiên không phải được lên TV, chẳng qua là toàn bộ các bang phái lớn mạnh trên giang hồ đều vì nàng chạy tới Hoàng Sơn mà thôi, ai không biết còn tưởng nàng là một kẻ có dã tâm trốn ở Hoàng Sơn cần bị tiêu diệt chứ.

Trong lúc mọi người vội vã tìm nàng, nàng lại đang cùng Hàn Ngự hưởng thụ thế giới riêng của hai người ở thế ngoại đào nguyên.

Đào nguyên của bọn hắn tổng cộng có ba gian phòng, một phòng ngủ, một phòng bếp kiêm làm kho, một phòng đọc sách. Hàn Ngự thường tới nơi này tu tâm dưỡng tính, nên thư phòng cũng rất đa dạng các loại sách khác nhau, có rất nhiều cuốn nàng còn chưa đọc qua. Kỳ thật phần lớn chúng là do chủ nhân trước đây của căn nhà để lại, Hàn Ngự cũng có bổ sung thêm một chút.

« Chàng thật nghĩ là phải vào từ vị trí Thanh Long trước ? » Khuynh Thành ngồi trên đùi Hàn Ngự, trong tay cầm một cuốn sách cổ.

« Đúng thế. » Tiểu thê tử nhà hắn không những xinh đẹp, lại còn bác học đa tài, từ lúc tìm thấy một cuốn sách cổ về kỳ môn thuật giáp trong thư phòng hắn, liền mê mẩn với ngũ hành bát quái, cả ngày đều muốn cùng hắn nghiên cứu. Kiến thức của Hàn Ngự đều do sư phụ dạy dỗ, cũng là một cao thủ trong nghề, nhưng cũng mới miễn cưỡng có thể nghiên cứu cùng cô vợ nhỏ. Đúng là phải cảm tạ sư phụ, nếu không hắn sẽ rất mất mặt trước mặt lão bà.

Nàng gãi gãi tóc. « Thật không ? » Nàng mắt kiên nhẫn vuốt sách trên bàn. « Ai da, không nghĩ nữa. » Trận pháp này nghiên cứu đã nhiều ngày, họ vẫn không tìm ra cách giải trận.

« Khuynh Thành, nàng cảm thấy nhàm chán không ? » Nơi này yên tĩnh phát sợ, cái gì xem qua được đều đã được xem qua, đương nhiên nàng sẽ nhàm chán.

Khuynh Thành lắc đầu. « Không. » Ngón tay nàng bắt đầu vẽ linh tinh trên ngực hấn. « Có chàng ở bên, thiếp sao có thể nhàm chán được ? » (Sến quá đi...)

« Muốn xuống núi không ? » Tiểu thê tử của hấn không có đồ dùng hàng ngày vẫn dùng, phụ nữ nhà người ta có gì, nàng đều không có, cả ngày chỉ tổ diện triều thiên.**

« Không cần, thiếp muốn cùng chàng hưởng thụ thế giới riêng của chúng ta. » Nàng không cần xuống núi, để bị cha mẹ tóm được. Chỉ cần cha mẹ phát lệnh truy tìm nàng, nàng tuyệt đối chạy không thoát, nơi này vẫn là an toàn nhất.

« Nàng thật sự nguyện ý theo ta trải qua những ngày thế này sao ? Lâu ngày sẽ không thấy buồn sao ? » Tuy nàng kiên trì nói mình không phải Đại tiểu thư gì hết, nhưng tuyệt đối nàng là được nuôi dưỡng tốt, liệu nàng nguyện ý theo hấn sống những ngày bình thản như thế sao ?

« Đương nhiên, thiếp cái gì cũng có thể tự mình làm, nhưng thiếp thích những ngày bình lặng như thế này. » Hai mươi năm qua nàng đều sống như vậy mà. Tuy nhà nàng không khác gì lầu cao gác lớn nhà tiêu chuẩn đại phú hộ, tuy cả nhà nàng thường xuyên xuống núi, tuy nàng vẫn đeo vàng bạc làm trang sức, nhưng rốt cuộc nàng vẫn là lớn lên trong núi mà.

Nghe mẹ nói, thật ra nhà nàng vốn chỉ là một căn nhà gỗ nhỏ. Lúc nàng sinh ra, tất cả các thúc thúc a di bọn họ đều nhào tới nhà nàng thăm nom khiến họ không có chỗ nào ở. Lục thúc thúc liền làm chủ, giúp nhà nàng xây một toà phủ đệ trong núi, còn tặng hết cả đồ dùng nội thất trong nhà. Nàng vốn cũng không thích mang vàng bạc trang sức, nhưng hàng năm lúc bọn họ tới thăm nhà nàng, đều mang theo rất nhiều lễ vật, vô cùng lãng phí, thành một đồng lộn xộn to đùng. Khủng bố nhất là có một lần họ mang tới tận mười xe quà tặng. Nhà nàng bảo là ẩn cư, thật ra chẳng giống ẩn cư chút nào. Cuộc sống của ẩn sĩ không phải rất nhẹ nhàng thanh bạch sao ? Nhưng nàng nhìn gia đình nàng, thật không nghĩ nổi làm sao họ sống nhẹ nhàng thanh bạch cho nổi. Trừ bỏ sống trên núi, còn nhà nàng sống không khác gì nhà đại phú hộ trong thành hết.

Hấn hôn khẽ lên cái má hồng hồng của nàng. « Thành nhi, nàng thật vô dục vô cầu ***. » Có một thê tử như vậy, hấn thật sự quá may mắn.

« Có, thiếp chỉ cần chàng. » Bàn tay nàng áp lên ngực hấn. « Cần nơi này của chàng chỉ có duy nhất một người là thiếp. »

« Nàng đã lấp đầy nó rồi, không chứa được người thứ hai đâu. »

Nàng vươn tay ôm lấy cổ hấn, cười như cáo. « Tốt, vậy chúng ta đi săn thú kiếm đồ ăn đi. »

« Được. » Truy hồn kiếm của hấn, gần đây đều biến thành dao phay, bị cô vợ nhỏ của hấn mang đi săn thú hoang kiếm quả đại. Truy hồn dù quan trọng, nhưng nụ cười của giai nhân còn quan trọng hơn. Hấn không thể đốt lửa gọi chư hầu khiến giai nhân cười ****, đành phải ủy khuất Truy hồn vậy. Giết người rất nhiều rồi, giờ Truy hồn đem ra làm dao giết thú cũng không sao.

« Thiếp thật hạnh phúc. » Ở bên hấn, nàng cảm thấy một niềm vui rất là nữ tính, được hấn âu yếm trong lòng bàn tay, che chở, trân ái. Nàng rất cục có thể hiểu mẹ nàng vì sao cái gì cũng không thiết, chỉ cần có cha. Như mẹ nàng hay nói, đó chính là ma lực của tình yêu.

*

« Đều tại ngươi đều tại ngươi. Nếu không phải tại ngươi vội vã đi đầu thai, ta cũng sẽ không bỏ qua nhà trọ a. » Mục Tuyết Đường giận dữ mắng mỏ, tay đem củi kiếm được vứt loạn trên đất, ai oán nhìn gã nam nhi đang nhóm lửa bên kia. Hấn vội đi đầu thai hay sao ? Lúc còn trong trần hấn nói chỗ nào trọ cũng không hợp ý hấn, phải cố đi thêm một chút, nào biết bọn họ đi đã hơn mười dặm, vẫn không thấy một bóng người.

Giang Vô Vân buồn cười nhìn nàng. « Mục cô nương, cô đừng mắng thế, cẩn thận khiến bản thân tức thêm. » Sau vài ngày ở chung, hấn phát hiện ra nha đầu kia thật là thú vị, khá giống Thanh Thanh cô nương mới

gặp một lần.

Mục Tuyết Đường sờ sợ bụng, giận dữ đá đá mấy hòn đá trên đất. « Hừ, đều tại người cả. »

« Mục cô nương, ta vội đi Hoàng Sơn, đành phải ủy khuất cô vậy. » Hắc vốn không có ý tách nàng ra đi riêng mà.

Mục Tuyết Đường đứng dựa vào cây cầu bần nói. « Vội đi đâu thai chắc ? »

Giang Vô Vân lắc đầu. « Cô nương, ta còn sống sờ sờ thế này, không cần đi đâu thai. »

Về mặt Mục Tuyết Đường chán nản. « Nói chuyện với người rõ phí lời. » Giang Vô Vân là tân tuần thanh niên rất nổi tiếng, vì sao nàng với hắc không có chút hảo cảm nào nhỉ ? Giang Vô Vân vẫn có lòng nghi ngại, Thanh Thanh chán ghét hắc, Mục Tuyết Đường cũng chán ghét hắc, không lẽ mị lực của hắc giảm sút ? Không phải chứ, lúc đi trên đường, vẫn có rất nhiều nữ nhân ném ánh mắt ngưỡng mộ tới hắc mà, chỉ có thể nói Thanh Thanh và Mục Tuyết Đường không có mắt thưởng thức sắc đẹp mà thôi. (Ack, anh này chanh hời quá !)

« Mục cô nương, cô nghỉ ngơi một chút đã. » Nàng mắng suốt này giờ, khiến lỗ tai hắc sắp ù đặc tới nơi.

« Hừ. » Mục Tuyết Đường lườm hắc một cái, tiến vào rừng sâu.

« Mục cô nương, gần đây nhờ có cường đạo, cô cẩn thận một chút. » Giang Vô Vân buông đá lửa, vội vàng gọi với theo nàng. Một cô nương xinh đẹp như thế, nhờ bị bắt sẽ bị ép làm áp trại phu nhân mất. (lo lắng quá cơ !)

« Không cần người lo, ta sợ quái gì ! » Mục Tuyết Đường luyện võ từ nhỏ, mấy kẻ cường đạo nho nhỏ đó làm gì được nàng. Vừa dứt lời, chợt một con thỏ chạy vụt qua trước mắt nàng. « Thỏ ? » Nàng không kịp nghĩ, vội thi triển khinh công chạy theo.

Giang Vô Vân thấy giai nhân chạy mất, trong lòng chợt bất an. Nhờ nàng gặp nguy hiểm thật thì biết làm sao ? Bị bắt làm áp trại phu nhân không phải rất thảm ư ?

« Ôi, thật khó bắt quá đi. » Hắc đã tìm thấy giai nhân, có điều nàng đang oán giận nhìn chằm chằm con thỏ trong bụi cỏ.

Giang Vô Vân khẽ vỗ nhẹ vai nàng, bịt miệng nàng lại lắc lắc đầu, không ngừng liếc mắt ra hiệu. Nàng hồ đồ rồi, hắc khiến nàng không nói ra tiếng.

Mục Tuyết Đường gỡ tay hắc ra nhỏ giọng nói. « Đó là bữa tối của chúng ta. »

« Mục cô nương, để ta bắt cho. » Nàng ngốc như thế, làm sao bắt được.

Mục Tuyết Đường lườm hắc một cái. « Tại sao ? Là ta phát hiện cơ mà. »

« Chúng ta đua vậy, ai bắt được là thắng. » Giang Vô Vân vẻ mặt giả vờ ngây thơ lừa gạt.

Mục Tuyết Đường không phục, hất cằm lên. « Đua thì đua. » Vừa dứt lời, thân hình bé nhỏ của nàng đã phóng ra, Giang Vô Vân cười khẽ đuổi theo lập tức.

Mắt thấy tay Mục Tuyết Đường chuẩn bị tóm được con thỏ, tay hắc liền quơ ra ngăn lại. Con thỏ đáng yêu của nàng đã nằm gọn trong tay một kẻ nào đó.

« Đồ đáng ghét. » Mục Tuyết Đường cả giận, thò tay qua chụp lại.

Giang Vô Vân vội vàng né tránh, miệng cười khê. « Cô nương, ta thắng rồi. »

« Kệ người, là ta phát hiện trước. » Mục Tuyết Đường vừa mắng vừa tiếp tục chồm tới.

Giang Vô Vân né tránh nàng tấn công một cách thoải mái. « Là ta bắt được mà. »

Nàng phóng ra một chưởng, Giang Vô Vân túm được cổ tay nàng, nụ cười vô cùng gian trá. Mục Tuyết Đường bĩu môi. « Đường đường một nam tử hán lại đi khi dễ một tiểu cô nương yếu đuối, người không biết xấu hổ sao ? »

« Cám ơn cô nương khen ngợi. » Kỳ thật Giang Vô Vân cũng không phải hạng dẻo mềm dẻo lười, cơ mà đối mặt với giai nhân, hấn vẫn không nhịn được trêu nàng. « Cô nương, cô là người yếu đuối thật sao ? »

« Hừ. » Mục Tuyết Đường giằng tay ra, lui lại vài bước giữ khoảng cách với hấn. Đột nhiên nàng trượt chân một cái, cả người ngã về phía sau. « A... » Xong rồi xong rồi, ngã đập lưng mất.

Giang Vô Vân theo bản năng vươn tay kéo nàng lại, nhưng nàng ngã quá nhanh, trọng tâm đã mất, khiến Giang Vô Vân cũng không may ngã cùng.

Hai đôi môi nhanh chóng dính lại, không lưu chút khe hở nào. Mục Tuyết Đường khẽ chớp chớp mắt không biết làm sao. Đẩy hấn ra cũng không xong, không đẩy ra cũng không xong. (Sao không xong nhỉ ? hị hị...)

Nàng thật mềm mại nha, nằm trên người nàng thật là thoải mái nha. Kể chính nhân quân tử Giang Vô Vân giờ phút này trong đầu lại tràn ngập những ý tưởng vô cùng xấu xa.

Nàng không thở nổi, rốt cuộc làm sao bây giờ ? Mặt nàng thật là nóng, tim đập cũng nhanh, là nàng bị bệnh rồi sao ? (Vâng, chị bị bệnh rồi, bệnh iu đó :D)

Chờ hôn đã đời, Giang Vô Vân mới xấu hổ tách môi ra. « Xin lỗi... » Thân mình hấn còn nằm đè lên người ta.

Hấn cứ nghĩ nàng sẽ ngoác miệng ra mắng, ai ngờ nàng chỉ đỏ mặt nhỏ giọng nói. « Không vấn đề gì. » Người này chiếm tiện nghi của nàng, sao nàng lại khách khí với hấn thế chứ ?

Con thỏ nằm giữa hai người bọn họ bị ép tới thở không nổi, liền ngo nguậy phản đối. Giang Vô Vân liền hồi phục ý thức vội vã đứng lên.

Mục Tuyết Đường phỉu phỉu quần áo, nhìn thấy con thỏ nhỏ đáng thương. « Chúng ta đừng ăn thịt nó được không ? »

Giang Vô Vân đem con thỏ đặt vào lòng nàng. « Nghe lời cô. »

Mục Tuyết Đường khẽ nói cảm ơn, rồi đặt con thỏ xuống đất mỉm cười nói. « Thỏ con, ta cứu ngươi một lần, không có lần thứ hai đâu. Mau về nhà đi. » Thỏ con như hiểu lời nàng, liền chạy đi, biến mất vào trong bóng đêm.

« Tuyết Đường, nàng thật sự thiện lương. » Hấn vô tình gọi tên nàng, cả hai đều không để ý tới chi tiết này.

Mục Tuyết Đường tim chợt động, vì sao bây giờ nàng nhìn hấn lại thấy thuận mắt hơn nhỉ ? Nàng nhất định sinh bệnh rồi.

Nàng cố gắng cười một cách thoải mái. « Ta không hề thiện lương, chỉ là không đói mà thôi. » Đúng lúc này, cái bụng phản chủ của nàng chợt réo một cái, rất không hợp lúc.

Giang Vô Vân thú vị nhìn nàng. « Thật không đói sao ? » Dám trêu nàng ? Mục Tuyết Đường liền lè lưỡi trêu hấn. « Đói thì sao nào ? »

« Ta có mang lương khô. »

« Thật không ? Ta muốn ăn. » Mục Tuyết Đường nhảy tới bên người hấn, nắm lấy tay hấn kéo đi. « Chúng ta mau về thôi. »

Giang Vô Vân cúi đầu, nhìn thấy bàn tay nàng đang nắm lấy bàn tay to của hấn, một dòng nước ấm chợt lan ra trong lòng. Khuôn mặt thanh tú của Thanh Thanh, bỗng ngày càng trở nên mơ hồ trong đầu hấn !

Chú thích :

* Phương danh : Phương là hương thơm, danh là tên, phương danh thường là một cách gọi tôn trọng với tên của một người con gái trẻ.

** Tổ diện triều thiên : mặt không trang điểm gặp quân vương, ý chỉ việc không trang phục đẹp cho người khác ngắm.

*** Vô dục vô cầu : chỉ một người không có tham vọng, không đòi hỏi gì nhiều.

**** Đây là một điển tích cổ, về một trong các mỹ nhân Trung Quốc là Bao Tự. Chu U Vương vì say mê nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười, liền ra lệnh ai có thể khiến nàng cười sẽ được thưởng ngàn lạng vàng. Quắc công Thạch Phủ liền tâu với vua, hiến kế đốt lửa trên các đài dầu vốn dùng để báo hiệu có giặc cho chư hầu đến cứu. U vương liền làm theo, quân chư hầu các nước thấy có lửa hiệu liền chạy tới, biết bị lừa liền ngơ ngác nhìn nhau. Bao Tự nhìn thấy vẻ mặt bọn họ liền cười lớn. U vương vô cùng hoan hỉ liền lặp lại vài lần. Cho tới khi có giặc tới thật, lửa hiệu không khiến được chư hầu tới nữa vì họ sợ lại bị lừa. U vương thua trận mang theo Bao Tự và con trai chạy trốn nhưng bị quân giặc đuổi giết chết. Bao tự bị vua giặc mang về cung mua vui. Sau này quân nhà Chu tự hợp giết được giặc, Bao Tự thất cổ tự vẫn.

16. Chương 16 : Hiểu Nhầm Cực Lớn

Khuynh Thành đang ngủ say, bỗng nhiên bị đánh thức bởi những lời lảm bảm vô nghĩa của một kẻ nào đó nằm bên cạnh. Bây giờ mới qua nửa đêm, hắn gọi nàng cái gì ?

Khuynh Thành cẩn thận lắng nghe, thì ra hắn gọi lại là. « Mi nhi, Mi nhi... Đừng bỏ ta đi... » Hàn Ngự không ngừng quơ hai tay trước mặt, tựa hồ muốn bắt lấy cái gì đó.

Khuynh Thành lập tức lòng lạnh toát, Mi nhi, nghe qua chính là tên một thiếu nữ a ! Là hồng nhan tri kỷ của hắn sao ?

Khuynh Thành nhượng mắt, lật chăn ngồi dậy, cẩn thận hỏi lại. « Người con gái chàng yêu nhất là ai ? »

Hàn Ngự vẫn tiếp tục nói một cách vô nghĩa. « Mi nhi... » Hắn vốn không nghe thấy câu hỏi của nàng, vẫn là đang gọi Mi nhi trong mộng mà thôi.

Hai chữ ngắn ngủi này như một thanh trường kiếm cắm phập thẳng vào ngực Khuynh Thành. Mi nhi là người quan trọng nhất, vậy Độc Cô Khuynh Thành nàng là người nào với hắn ?

Nàng trong lòng càng lúc càng lạnh, giọng nói cũng lạnh lùng theo. « Người quan trọng nhất với chàng là ai ? » Hắn đang ngủ a, làm sao biết nàng đang nói gì.

« Mi nhi... » Mi nhi Mi nhi, rốt cuộc trong lòng hắn chỉ có Mi nhi sao ?

« Khuynh Thành với Mi nhi ai quan trọng hơn ? » Rõ ràng nàng đã biết đáp án, nhưng vẫn không nhin được hỏi lại.

« Mi nhi... » Bàn tay Khuynh Thành đang đặt lên chăn chột mềm nhũn, Mi nhi, người quan trọng nhất với hắn vẫn là Mi nhi...

Hàn Ngự khê cửa quây, choàng tay ôm nàng vào trong lòng, tiếp tục nói mơ đầy dịu dàng. « Mi nhi đừng lo, cả đời này kiếp này ta sẽ bảo vệ nàng... » Động tác của hắn thật ôn nhu, giọng nói cũng thật ôn nhu. Khuynh Thành cho tới giờ chưa bao giờ thấy hắn ôn nhu như thế. Người con gái được ôm trong lòng hắn là nàng, nhưng ôn nhu của hắn không phải là dành cho nàng. Nhu tình của hắn, chính là dành cho một cô gái được gọi là Mi nhi. Tình địch là ai còn chưa biết, bản thân cũng đã bị đánh bại, nàng thật là một kẻ thất bại mà.

« Mi nhi... » Hắn ôm nàng càng chặt hơn.

Khuynh Thành quay đầu đi, quay lưng về phía hắn, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Thủy chung hắn vẫn là không yêu nàng, hắn đối tốt với nàng chẳng qua là để phụ trách việc đã phá thân nàng thôi sao ? Hay là đem nàng làm người thay thế cho một nữ nhân khác ? Mặc kệ lý do là gì, đều không phải thứ tình yêu nàng mong muốn.

Nàng thừa nhận nàng ích kỷ, nàng muốn trong lòng hắn chỉ có một mình nàng, nàng muốn toàn bộ ôn nhu của hắn đều phải dành cho nàng. Mãi tới giờ nàng mới phát hiện mình đang nằm mơ. Tim hắn đã trao hết cho một nữ nhân khác, nhu tình của hắn cũng đã dành cho nữ nhân kia. Bất kể nàng có cố gắng yêu hắn tới đâu cũng đều không thể đi vào lòng hắn. Có lẽ đối với hắn mà nói, nàng chỉ là một công cụ làm ấm giường tự động đưa tới cửa, là vật thay thế cho một người con gái khác. Mấy ngày nay Hàn Ngự rất tốt

với nàng, khiến nàng mơ mộng hấn thật lòng yêu nàng. Nhưng những lời vô nghĩa nói mơ của hấn vô tình đã để lộ sự thật. Hấn không yêu nàng, một chút cũng không. Độc Cô Khuynh Thành a, người nên tỉnh lại đi, không cần tiếp tục sống trong mộng như thế. Tình yêu của hấn không phải để cho người, ôn nhu của hấn cũng không phải để dành cho người, rốt cuộc người đã hiểu chưa ? Chuỗi ngày nùng tình mật ý (tình ý mặn nồng) này cũng đã kết thúc, người rời đi được rồi. Còn tiếp tục như vậy người sẽ càng lún càng sâu, càng khó tự kiểm chế.

Khuynh Thành lạnh lùng vươn tay điểm hôn huyết của hấn, nàng xuống tay rất nặng, hấn chắc phải ngủ hơn mười canh giờ mới có thể tỉnh dậy được. Khuynh Thành gạt chăn ra đứng dậy, nhìn hấn không muốn rời xa, một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt hấn.

Khi hấn thức giấc, người cùng giường đã không thấy đâu, bữa sáng trên bàn cũng đã sớm lạnh toát, chặn lên một phong thư ướt đầm nước mắt.

*

Dưới chân núi Hoàng Sơn, toàn bộ khách điểm đều đã bị thuê sạch bách, tràn ngập các thứ các loại người giang hồ.

« Cô nương à, thật xin lỗi, chúng tôi đã hết sạch phòng. » Ngàn lẻ một người, ngàn lẻ một câu nói y hệt nhau.

Khuynh Thành buồn bã ra khỏi khách điểm, vẻ mặt ảm đạm. Đã đi tới nhà thứ sáu, vẫn là hết sạch phòng. Tối nay nàng biết ngủ đâu bây giờ ? Làm sao có thể ăn ngủ đầu đường được ?

Hoàng Sơn rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Vì sao lại có nhiều người giang hồ như vậy chứ ? Hàn Ngự có phải đã bị đả thương không ?

« Muội xem người kia có giống Khuynh Thành không kia ? » Ánh Nguyệt chỉ vào bóng Khuynh Thành, tay kia giựt nhẹ tay áo Khinh Yên.

Thiên Khinh Yên vừa liếc mắt qua liền hét lớn. « Đúng là Khuynh Thành sao ? »

« Thật sự là muội ấy sao ? » Mục Thần Phi nói giọng hơi nghi hoặc. Khuynh Thành muội muội nào giờ luôn tràn ngập sức sống, cho tới bây giờ chưa bao giờ có vẻ mặt hồn mất vía như vậy, bóng dáng lạc mịch kia, thật sự là nàng sao ?

« Đi xem sao. » Lục Ánh Nguyệt đã nhanh chân chạy xuyên qua dòng người đuổi theo. Cha nói Khuynh Thành muội muội đã xảy ra chuyện, khiến nàng khóc tới mức hồ đồ, liền gạt cha mẹ lên chạy ra ngoài đi tìm Khuynh Thành. Chỉ cần còn chưa thấy thi thể muội muội, nàng vẫn còn ôm hi vọng.

« Tam ca ? » Thiên Khinh Yên hỏi ý kiến ca ca.

« Đi theo. » Bất kể có phải nàng hay không, cũng phải tới xem mới biết. Khuynh Thành phúc to mạng lớn, không dễ chết như thế, có lẽ nàng vừa được cứu sống cũng nên.

Tới một khách điểm nữa, Khuynh Thành hít một hơi nhấc váy đi vào, tay rút một cây trâm vàng ra. « Cho ta một phòng hảo hạng. »

Chưởng quầy nhìn thấy chiếc trâm vàng, ánh mắt cơ hồ muốn nuốt trọn, nhìn một lúc, rồi vẫn lắc đầu tiếc nuối. « Thật xin lỗi cô nương, nơi này đã hết phòng. »

Lại đã hết phòng, nàng muốn tìm một nơi để tự gặm nhấm nỗi buồn của mình cũng không thể được sao ?

« Gần đây đã có chuyện gì xảy ra sao ? Tại sao tất cả các khách điểm đều hết phòng vậy ? » Trên đường chỗ nào cũng thấy người trong giang hồ. Sự thật chính là Bách Hiểu Đường vì muốn tìm nàng, có bao nhiêu mật thám đều triệu tập hết về Hoàng Sơn.

« Ta cũng không biết nói tại sao hết, chỉ biết tất cả các khách điểm đều bị người của Tam đại thế gia cùng Bách Hiểu đường thuê sạch, nghe đâu là để tìm một cô gái. »

« Cô gái ? » Khuynh Thành trầm ngâm nhớ.

« Đúng thế, nghe nói vài hôm trước có một cô gái sảy chân ngã xuống vực núi, khiến tất cả các môn phái lớn đều cuống quýt đi tìm nàng. Sống phải thấy người, chết phải có xác. Nghe nói nơi nàng rơi xuống không có đường vào. Mấy hôm nay có rất nhiều người lên núi phát quang, thế phải tìm ra đường vào đáy vực. Haizzz, nghe nói, nếu không thấy lối vào, họ sẽ bạt núi mà vào. »

Tìm cả đời cũng đừng mong thấy lối vào. Lúc nàng ra khỏi vực mới phát hiện, nơi nàng ở một thung qua thực chất bốn phía đều là vách núi, ở cuối rừng đào cũng là vách núi nốt. Giữa cái vách núi đó có một sơn động, sơn động đó chính là con đường vào cốc duy nhất.

Chưởng quầy tiếp tục kể lể. « Cũng không biết nàng ấy là ai, chỉ biết những kỳ nhân giang hồ đã thoái ẩn hơn hai mươi năm qua cũng đều tới đây tìm kiếm. »

Thế ư ? Cha mẹ nàng liệu có tới đây không ? Cha mẹ mà biết nàng rơi xuống vực, nhất định sẽ đau lòng chết mất.

« Chưởng quầy, ở nhà của ông có người môn phái nào tới ở thế ? » Nàng cho tới giờ chưa từng nghĩ tới bản thân mình đã khiến giang hồ loạn thất bát tao như thế, may mà nàng đi ra, nếu không cha mẹ thật sự có thể phá nát Hoàng Sơn tìm nàng.

Nàng thật quá ích kỷ, trong lòng chỉ biết có Hàn Ngự mà lại quên đi những người thật lòng quan tâm nàng. Ngoài Hàn Ngự ra nàng còn có cha mẹ, ca ca, thúc thúc cô cô, đường ca đường tỷ muội * một đồng lớn. Nàng nếu có cô đơn một mình, sinh mệnh của nàng cũng không phải vô nghĩa đến thế.

« Khách điểm của chúng tôi là nơi tốt nhất dưới núi Hoàng Sơn này đó. » Chưởng quầy thấp giọng xuống nói. « Rất nhiều nhân vật lớn đều ở đây. Cô muốn gặp họ sao ? » Thật ra các nhân vật lớn đều ở khách điểm Tiểu Ngạo Giang Hồ. Ông ta quả thật nói láo không biết ngượng mồm.

Khuynh Thành đem trâm vàng đưa cho hắn. « Vậy cho ta gặp bọn họ đi. »

« Ách, cô nương, việc này... » Chưởng quầy bắt đầu khó xử, toát mồ hôi hột.

« Đường chủ Bách Hiểu Đường, hoặc người của Tam đại thế gia, ai cũng được. » Nàng còn không ra mặt, mẹ nàng dám dùng thuốc nổ phá nát Hoàng Sơn lắm.

Chưởng quầy còn đang phân vân do dự, đột nhiên mắt sáng rỡ chỉ vào một hàng người đang bước thấp bước cao đi tới. « Thấy mấy người kia không, cô nương mặc áo lam đi bên trái, chính là thiên kim tiểu thư Giang Di của Giang trang chủ Thiên Kiếm sơn trang. Đi bên phải là Bách Thảo sơn trang Đại tiểu thư Y Minh Hà, cạnh Y Minh Hà chính là Thiếu chủ nhà họ Y tên là Y Ngâm Phong. »

Khuynh Thành đã sớm nhận ra đó chính là đường ca đường muội của mình, liền không thèm để ý ánh mắt lạ lùng của chưởng quầy, tự mình đi ra chào hỏi. « Minh hà muội muội, Nhị ca. » Nàng thật không nghĩ tới Giang Di cũng ở đây.

« Khuynh Thành ? » Y Ngâm Phong trợn mắt như nhìn thấy quỷ.

« Đường tỷ ? » Y Minh Hà vẻ mặt cũng không khá hơn gì.

« Thanh Thanh cô nương ? » Thanh Thanh sao lại thành Khuynh Thành ? Nói vậy... nàng chính là tẩu tử (chị dâu) ** của mình sao ?

« Giang cô nương, đã lâu không gặp. »

« Khuynh Thành muội muội. » Lục Anh Nguyệt đột nhiên nhảy vọt tới, mừng mừng tủi tủi túm lấy vai Khuynh Thành lắc lắc. « Muội không chết, thật tốt quá, thật sự là tốt quá mà. »

« Tỷ tỷ. » Thiên Kinh Yên cũng chạy lại ôm chầm lấy nàng.

« Khuynh Thành, muội không chết, tốt rồi tốt rồi. » Mục Thần Phi cũng đã dậm chân nhảy tới ôm nàng.

Mọi người nhiệt tình là thế, Khuynh Thành lại vô cùng hồ hững. Nàng đẩy ra hết tay của Lục Ánh Nguyệt, Y Minh Hà, Thiên Kinh Yên, thản nhiên quay mặt đi. « Muội mệt rồi. »

« Khuynh Thành, muội bị ốm sao ? » Y Ngâm Phong thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, bệnh nghề nghiệp lập tức nổi lên.

« Không sao, chỉ mệt thôi. » Vì sao gặp người nhà xong, trong lòng nàng vẫn là nhớ tới hân cơ chứ ?

Giang Di cười hì hì chạy tới. « Thanh Thanh... à không, đại tẩu, thật cao hứng được gặp tẩu tẩu. » Giang Di vẫn thực sự rất sùng bái Mộ Dung Ý Vân, có con gái của bà ấy làm đại tẩu của mình, nàng còn cầu mong gì hơn nữa. Quả không hổ là nhi nữ của Mộ Dung tiên bối, nàng ấy thật không giống người thường. Thật ra trong số bạn bè cố giao của Mộ Dung Ý Vân và Độc Cô Hàn, người họ không muốn gặp lại nhất chính là Giang Tử Ngang. Cho nên Giang Di và Giang Vô Vân vẫn chưa hề gặp Khuynh Thành và Tiêu Diêu. Nàng thật sự vốn rất hâm mộ các thiếu niên khác có thể chơi với Khuynh Thành, có thể gặp được Mộ Dung tiên bối.

Khuynh Thành kín đáo đẩy nàng ra, cố giữ khoảng cách với nàng.

Lục Ánh Nguyệt lớn nhất, đã đi theo cha mẹ ra ngoài giang hồ không ít năm, không còn ngây thơ nữa, nàng vừa thấy Khuynh Thành có vẻ khác thường liền đánh trống lảng. « Khuynh Thành muội muội lắm sao ? Vậy đi nằm nghỉ đi đã. »

« Nhờ nói với mọi người muội rất tốt, không cần đi tìm muội nữa. » Nàng vẫn vô cùng thản nhiên, nhìn không thấy một chút xúc cảm nào.

Y Minh Hà bước tới cạnh Khuynh Thành. « Tỷ tỷ, mẹ muội cũng tới đây, tỷ muốn đi gặp mẹ muội không ? » Minh Hà từ nhỏ không có tỷ muội, nên thật sự rất thân với vị đường tỷ này của nàng. Trước đây tỷ tỷ luôn miệng cười nghịch ngợm, sao hôm nay vừa nhìn đã không thấy đúng lắm nhỉ ? Có thể nào tỷ bị bệnh không ?

« Tỷ muốn yên tĩnh một mình thôi. »

« Khuynh Thành tỷ tỷ, hôm nay tỷ lạ quá. » Y Minh Hà khờ khạo quay sang Nhị ca. « Nhị ca, huynh xem bệnh cho tỷ tỷ đi, tỷ ấy không thoải mái kìa. »

Khuynh Thành không để Y Ngâm Phong có cơ hội lên tiếng. « Có phòng nào rảnh không ? Tỷ muốn nghỉ ngơi. »

« Có có, tới phòng của muội đi. » Minh Hà thân mật kéo tay Khuynh Thành đi.

« Ủh. » Tới giờ nàng mới có thể nở một nụ cười.

« Tỷ tỷ, chúng ta đang ở Tiểu Ngạo Giang Hồ, muội đưa tỷ tới đó nhé. » Nếu không phải tìm Khuynh Thành, huynh muội bọn họ cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

« Được. »

« Đi nào. » Minh Hà kéo Khuynh Thành đi trước, Khuynh Thành đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn dâng lên, đầu hoa mắt váng, nàng gặp người xuống bịt miệng lại. Cổ áo nàng vốn rộng, vừa cúi xuống là bao nhiêu dấu vết bình thường nhìn không thấy hoàn toàn hiện ra hết. Lục Ánh Nguyệt, Y Ngâm Phong, Mục Thần Phi đồng loạt liếc nàng một cái, ai cũng có suy nghĩ riêng của mình.

« Tỷ tỷ, tỷ sao thế ? Muội nói tỷ bị ốm mà lại. » Minh Hà khê khê vỗ lưng nàng.

Khuynh Thành ngẩng lên cười cười nhìn nàng. « Ta không sao, đi thôi. »

Minh Hà Giang Di cùng nhau đỡ Khuynh Thành đi trước, những người khác cùng đi theo sau. Thiên Kinh Yên nhỏ giọng hỏi. « Lục tỷ tỷ, Khuynh Thành tỷ tỷ có phải bị thương không ? »

« Sao cơ ? » Ánh Nguyệt dịu dàng nhìn nàng.

Kính Yên ngây thơ nói. « Muội thấy trên cổ Khuynh Thành tỷ tỷ rất nhiều dấu vết, xanh có tím có, có phải đã bị con gì cắn bị thương không ? » Nếu bị con gì cắn bị thương, hẳn là phải mau chóng đắp thuốc đi thôi. (Hi, con này tên là Hàn Ngự á :D)

Mục Thần Phi vỗ vỗ đầu nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc lắc đầu. « Chờ muội lập gia đình xong sẽ biết. »

« Ngâm Phong, Khuynh Thành có phải đã... » Ánh Nguyệt ép giọng thật thấp hỏi. « Có thai ? » Y Ngâm Phong được chân truyền của cha hắn (Thần y), y thuật tất nhiên không tồi.

« Chưa chắc chắn. » Nhưng chuyện đó cũng có thể lắm. Rốt cuộc là gã hỗn đản chết dẫm nào dám to gan chiếm tiện nghi của muối muối hần chứ.

« Đệ thấy thế nào ? » Ánh Nguyệt lo lắng nhíu mày.

Y Ngâm Phong cười khổ. « Còn có thể thế nào ? Muối ấy chắc chắn sẽ không gả đến Giang gia rồi. Haizzz, tiểu muối muối của chúng ta đã động lòng xuân. »

Mục Thần Phi bất đắc dĩ nói. « Haizzz, không biết thăm thăm *** về sau sẽ nghĩ sao ? »

« Rốt cuộc là ai, ai đã chiếm được trái tim của Khuynh Thành ? »

Chú thích :

* Đường ca, đường tử, đường muối là anh em họ xa. Cần phân biệt với biểu ca biểu tử biểu muối là anh em họ gần. Họ gần là chung ông bà nội/ngoại, anh em con chú con bác con dì con già con cô con cậu. Họ xa là chung cụ kỵ hoặc có họ theo hôn nhân. Để giữ nguyên tính cổ trang Lân Vãn vẫn sẽ giữ nguyên cách gọi này.

** Tẩu tử, đại tẩu, tẩu tẩu đều là những từ chỉ chị dâu, cách gọi Hán Việt sẽ được giữ nguyên.

*** Thăm thăm, đại thăm : thím, vợ của chú, em vợ của cha. Ở đây chỉ Mộ Dung Ý Vân. Độc Cô Hàn và cha của Mục Thần Phi kết nghĩa anh em !

17. Chương 17 : Bùng Nổ

Đã tới thị trấn dưới chân núi Hoàng Sơn, Giang Vô Vân cuối cùng cũng hỏi Mục Tuyết Đường. « Nàng muốn đi đâu ? »

Mục Tuyết Đường thần nhiên nhún vai. « Tìm chỗ nghỉ chân, rồi đi tìm các ca ca tỷ tỷ tụ họp. »

« Tuyết Đường, ta vẫn chưa hỏi nàng, nàng tới Hoàng Sơn làm gì ? » Từ sau đêm đó, quan hệ giữa bọn họ trở nên vô cùng nhạy cảm. Mỗi lúc ở chung đi chung ai cũng thật cẩn trọng lời ăn tiếng nói, không nói gì nhiều. Do đó hần cũng ôm một bụng nghi vấn từ đó tới giờ.

Mục Tuyết Đường dáo dác nhìn chung quanh. « Tìm người. »

« Tìm ai ? » Sẽ không phải cùng người hần tìm chứ.

« Độc Cô Khuynh Thành. »

« Nàng đi tìm nàng ta ? » Giang Vô Vân ngăn cả người, sao lại đi tìm nàng ta chứ. « Nàng cùng nàng ta có quan hệ gì ? »

« Đó là đường tỷ của ta. »

« Nàng là người ở Tận Thiên cốc sao ? » Hần thật sự ngốc mà, sao lại không nghĩ ra chứ ? Nàng rõ ràng họ Mục.

Mục Tuyết Đường gật đầu. « Đúng, ta chính là người ở Tận Thiên cốc. »

Năm đó Độc Cô Hàn cùng Mộ Dung Ý Vân thoái ẩn giang hồ, đem chức giáo chủ Thiên Ma Giáo truyền lại cho Tật Phong, tứ đại hộ pháp Thiên Túy một đám người đều nối đuôi nhau lấy vợ, Thiên Ma giáo cũng coi như thoái ẩn giang hồ. Hiện giờ Tận Thiên cốc hoàn toàn không giống một bang phái giang hồ mà giống một thôn trang nhiều hơn. Tứ đại hộ pháp đều do Mục tiên sinh nuôi dưỡng, vốn không biết tên họ thật của mình. Để báo ân đức dưỡng dục của Mục tiên sinh, tứ đại hộ pháp sinh con đều cho con mình mang họ Mục.

« Nàng là nhi nữ của vị tiền bối nào thế ? »

Mục Tuyết Đường lườm hần một cái. « Huynh muốn gì ? Tra hộ tịch ta chắc, » Thật kỳ lạ, sao nàng lại muốn nói với hần cơ chứ ?

Giang Vô Vân khoe miệng có nét cười. « Ta muốn biết là vị tiền bối nào đã sinh dưỡng được một nữ nhi linh tú (1) như thế ấy mà. » (eo, miệng anh này dẻo quẹo !)

« Mẹ ta tên là Phượng Thanh Hà. » Uy danh mẹ nàng cũng không phải tầm thường nha. Tiền nhiệm phó Đường chủ Bách Hiếu Đường, phóng viên trưởng tổ Thiên, trên giang hồ ai chẳng biết tới.

« Té ra nàng là nữ nhi của Phượng tiền bối và Thiểm Điện hộ pháp. »

« Không nhiều lời với huynh nữa, nhà họ Giang các người hắc cũng tới đây rồi chứ ? Xin bái biệt từ đây ! » Nàng đang lo cho Khuynh Thành tỷ tỷ kia.

« Tuyết Đường ! » Đột nhiên có người đứng sau lưng nàng vỗ vai nàng một cái.

« Ai thế hả ? » Mục Tuyết Đường hung hăng quay lại, bỗng thấy trước mặt mình có một người con trai vô cùng tuấn mỹ tiêu sái, tay cầm bạch phiến (quạt màu trắng), bộ dạng thừa sức khiến không ít con gái nhà lành rú lên ngất xỉu. Hắn trông thật tuấn mỹ, cơ sao Giang Vô Vân bỗng cảm thấy gã này trông thật chướng mắt ?

Thấy rõ là ai, Mục Tuyết Đường nhanh chân nhảy tới ôm chầm lấy hắn. « Tiêu Diêu ca ca. »

« Tuyết Đường, muội ôm ta chết ngạt bây giờ ! » Độc Cô Tiêu Diêu vội vã lùi lại phía sau, tay giữ nàng lại.

« Tuyết Đường ! » Một ngọn lửa không tên chợt bùng lên trong lòng hắn, khiến hắn vội vã vươn tay kéo Tuyết Đường ra sau lưng che chở, rồi chấp tay (2) lại chào. « Huynh đài là bằng hữu của Tuyết Đường ư ? » Gã trai trước mặt hắn rất đẹp trai, bản năng của hắn gào thét không nên để Tuyết Đường thân cận với gã. (mùi dấm chua ở đâu kinh quá !)

Độc Cô Tiêu Diêu thấy bộ dạng giận dữ đầy vị dấm chua của hắn, liền cười phá lên, kéo cô gái đang đứng cạnh vào lòng. « Vị huynh đài này, đây mới là nữ nhân của ta, Tuyết Đường chỉ là muội muội của ta thôi. »

Cô gái trong lòng Độc Cô Tiêu Diêu trừng mắt lườm hắn một cái. « Độc Cô Tiêu Diêu, nhà người đừng có tự mình đa tình thế, ai là nữ nhân của chàng ? »

« Tiểu Thiên nhi, để ta giới thiệu, muội ấy là con gái của ngũ thúc của ta Mục Tuyết Đường, cũng là Tam muội của nàng. » Độc Cô Tiêu Diêu lại cười. « Còn về vị này, là Giang Vô Vân ở Thiên Kiếm sơn trang, vốn là chồng chưa cưới được chỉ phúc vi hôn (3) của muội muội Khuynh Thành nhà ta, rốt cục nên gọi hắn là đại muội phu hay tam muội phu (4) tạm thời còn chưa rõ. » Từ lúc mới thấy hắn, Độc Cô Tiêu Diêu đã nhận ra hắn chính là Giang Vô Vân.

Mục Tuyết Đường biến sắc mặt, nàng quay sang hắn không tin nổi. « Huynh là chồng chưa cưới của Khuynh Thành tỷ tỷ ? »

A, té ra hắn đã thuộc về Khuynh Thành tỷ tỷ rồi.

Giang Vô Vân nhìn thấy đôi mắt bi thương kia, thật sự không đành lòng đành nói thật. « Khuynh Thành sống chết ra sao còn chưa biết... »

Mục Tuyết Đường ngăn lời hắn lại. « Đủ rồi, Khuynh Thành tỷ tỷ hắn sẽ không có việc gì. »

Độc Cô Tiêu Diêu cũng xía vào. « Muội muội của ta khinh công không phải cao một cách tầm thường, sẽ không dễ dàng chết như thế. Cùng lớn lên từ nhỏ với muội ấy, ta là người hiểu rõ nhất. Ta dám đánh cược, muội ấy nhất định còn sống. » Chính vì kiên trì tin tưởng muội muội không có việc gì, Độc Cô Tiêu Diêu mới có thể thoải mái như thế.

Mục Tuyết Đường gượng tươi cười. « Chúc mừng huynh a, tỷ phu (5). » Nàng cười như muốn tự giễu mình, nước mắt bắt đầu tràn xuống hai má.

Lòng hắn thật sự mềm nhũn rồi, nước mắt của nàng chính là đòn tấn thương trí mạng với hắn. Tỷ phu ư ? Quả thật quá châm chọc lòng người.

« Tuyết Đường, ta... » Hôn sự này là do người khác đổ lên đầu hắn thôi mà.

Mục Tuyết Đường gạt nước mắt cười. « Tạm biệt, chúng ta chia tay nhau từ đây. » Mục Tuyết Đường nói xong, cứng rắn quay đi, chạy một mạch.

Độc Cô Tiêu Diêu vỗ vai Giang Vô Vân. « Đi đi, thứ gì cần buông tay thì nên buông, ngàn vạn lần không nên khiến mình hối hận về sau. Nếu người thật sự thích muội ấy, hẳn nên đi tìm nàng nói cho rõ. »

Không nên khiến mình hối hận ? Nếu quả thật hẳn phải ở với Khuynh Thành, vĩnh viễn hẳn sẽ không sống vui vẻ.

« Cám ơn. » Giang Vô Vân lập tức chạy theo. Người hẳn thích là Tuyết Đường, không phải Khuynh Thành, hẳn không thể để bản thân hối hận về sau được.

Độc Cô Tiêu Diêu cười gian. « Tiểu Thiên nhi, cùng qua đó xem sao nha ! »

Mục Tuyết Đường chạy loạn giữa đám đông, đau lòng muốn chết. Hóa ra hẳn là chồng chưa cưới của Khuynh Thành tỷ tỷ. Nàng thật ngốc, tại sao lại không biết điều đó chứ ? Hẳn là của tỷ tỷ, tỷ tỷ thương yêu nàng như vậy, nàng không thể cướp trượng phu của tỷ tỷ được.

Nàng cứ hoang mang hoảng hốt đi giữa đám người, bị một người quẹt phải liền chệnh choáng loạng choạng muốn ngã xuống đất. Mắt thấy người sắp hôn đất tới nơi, chợt nàng cảm thấy mình rơi vào một vòng tay vô cùng ấm áp. (phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a !)

Mục Tuyết Đường ngẩng đầu, đôi mắt quen thuộc kia chính là đang nhìn nàng. Nàng vội đẩy hẳn ra. « Tỷ phu, cám ơn huynh. »

Giang Vô Vân vội vã ôm chặt nàng vào lòng, ra lệnh. « Không được gọi ta là tỷ phu, nghe cho rõ, tên ta là Giang Vô Vân, nàng phải gọi ta là Vô Vân. »

Độc Cô Tiêu Diêu lắc đầu. « Thật cảm động nha ! »

Tiểu Thiên không khách khi đá cho hẳn một phát. « Chàng đừng có phá đám ! Thật vô duyên, không thấy người ta đang bày tỏ tình cảm sao ? »

Độc Cô Tiêu Diêu giả bộ kêu toáng lên. « Nàng âm mưu giết chồng à ? »

« Đừng quậy mà ! »

« Tiểu Thiên, Giang Vô Vân với Mục Tuyết Đường thành đôi, muội muội Khuynh Thành của ta biết làm sao bây giờ ? » Thật ra hẳn không lo cho muội muội hẳn chút nào. Hẳn đã sớm đoán được muội muội trong lòng đã có người khác, nên mới có thể tác hợp cho Tuyết Đường với Giang Vô Vân. Họ Độc Cô nhà hẳn có lỗi với nhà họ Giang, nên hẳn thật sự mong Giang Vô Vân sẽ được hạnh phúc.

« Có khi muội muội kia của chàng là một cô nương mặt xấu như quỷ, không dám gặp ai cũng nên, Tuyết Đường cô nương hẳn vẫn tốt hơn. » Kỳ thật nàng biết rõ ràng, xem vẻ anh tuấn của Độc Cô Tiêu Diêu thế này, muội muội của hẳn cũng không đến nỗi nào chứ.

Độc Cô Tiêu Diêu phản đối. « Muội muội ta đẹp như tiên nữ trên trời đó nha ! »

« Tiêu Diêu ca ca, muội... » Mục Tuyết Đường không dám nhìn Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu nhìn nàng cười dịu dàng, khiến nàng yên tâm hơn.

Giang Vô Vân vẫn một mực ôm Mục Tuyết Đường, không muốn buông nàng ra. Ôm nàng vào lòng rồi, hẳn thấy tim mình bình yên chưa hề có. Thật là muốn cứ ôm nàng như vậy hết cuộc đời...

Rốt cuộc nhớ ra còn có người ngoài, Giang Vô Vân vẫn phải buông nàng ra, quay sang xin lỗi Độc Cô Tiêu Diêu. « Thật xin lỗi, ta không thể cưới lệnh muội (6). » Giai nhân hẳn ôm trong lòng đã khiến hẳn thỏa mãn lắm rồi. Muội muội hẳn nói đúng, ân oán đời trước hãy để cho qua đi.

Độc Cô Tiêu Diêu cười cười. « Được, vậy giải trừ hôn ước đi. »

Mục Tuyết Đường kinh ngạc nhìn Độc Cô Tiêu Diêu. « Đại ca... » Nàng không muốn tranh chồng chưa cưới với đại tỷ đâu.

« Tuyết Đường, cái gì của muội thì chính là của muội, người khác không tranh được. » Muội muội của hẳn vốn không thuộc về Giang Vô Vân.

« Nhưng mà... » Tuyết Đường vẫn lo cho tỷ tỷ của nàng.

« Tuyết Đường, đừng nói nhưng nhi gì cả. Cứ tìm được Khuynh Thành đã rồi muội tự đi mà hỏi muội ấy có đồng ý lấy hần hay không. » Tuyết đối một trăm phần trăm là không đồng ý rồi.

« Độc Cô huynh có phải đã biết điều gì không ? » Giang Vô Vân vốn thông minh, theo vẻ mặt bất cần đời của hần mà đoán, hần là biết tin gì đó về người nào đó rồi.

Độc Cô Tiêu Diêu cười cười. « Người nói xem ? »

*

Độc Cô Khuynh Thành lại chính là Thanh Thanh ư ? Giang Vô Vân toát hết cả mồ hôi. May mà cuộc đời hần lại xuất hiện Tuyết Đường, nếu không hậu quả thật khó mà lường hết được. Nếu không có Mục Tuyết Đường xuất hiện, hần rất dễ là lại đi theo vết xe đổ của cha hần mất.

« Độc Cô cô nương, ta thật sự xin lỗi cô, nhưng ta không thể lấy cô được, ta đã có người khác trong lòng rồi. » Giang Vô Vân đuổi hết những người xung quanh đang lằng xằng lo lắng ra ngoài, một mình ở lại cùng nàng, một phát vào thẳng chủ đề chính không cần rườm rà chi hết.

Miệng Khuynh Thành chợt hé ra một nụ cười tươi tắn lâu rồi mới có. « Là cô nương nào thế ? Chúc mừng hai người. » Hần vốn không có tình cảm với nàng, nàng có thể thờ phào nhẹ nhõm rồi. Nàng cũng có người trong lòng, nếu thật sự phải lấy hần, nàng không làm nổi.

Biểu hiện của Khuynh Thành khiến hần hơi nghi ngại, không lẽ nàng cũng vốn không muốn gả cho hần sao ? Hần là thế rồi.

« Nàng ấy tên là Mục Tuyết Đường. » Đúng thế, người trong lòng hần chỉ có Mục Tuyết Đường. Hần từng cảm thấy được sự đặc biệt của Khuynh Thành, nhưng đó không phải là tình yêu. Dù sao Khuynh Thành cũng là cô gái đầu tiên hần thấy không giống các thiếu nữ chung quanh. Nếu không có Tuyết Đường, hần Khuynh Thành là lựa chọn tốt nhất của hần. Nhưng hần lại đã gặp Tuyết Đường, tìm thấy một thứ tình yêu chân chính thuộc về mình. Từ lúc gặp được Tuyết Đường, hần mới biết được thế nào là tình cảm chân chính.

« Tuyết Đường sao ? Chúc mừng huynh, Tam muội phụ ! » Trách không được cô nhỏ Tuyết Đường vốn luôn riu rít lấy nàng vừa rồi lại rất tránh né, té ra là vì nguyên nhân này. Nha đầu ngốc nghếch kia hần không phải cảm thấy thẹn với nàng đâu chứ ?

Khuynh Thành phóng khoáng như thế, ngược lại lại khiến Giang Vô Vân cảm thấy hơi xấu hổ. « Độc Cô cô nương, Giang Vô Vân thật hổ thẹn với cô. »

Khuynh Thành khoát tay. « Huynh không cần xin lỗi ta, ta cũng có người ta thích cơ mà. » Nghĩ tới hần, lòng nàng lại đau nhói lên.

« Té ra là thế. » Nàng cũng có người trong lòng, Giang Vô Vân cũng thoải mái hơn nhiều. « Nếu Khuynh Thành không chê, vậy nhận ta làm huynh trưởng được không ? »

Nàng lại khẽ mỉm cười. « Được, đại ca. »

« Ta thật tốt số, có thêm một muội muội xinh đẹp nữa rồi. » Hần vẫn cảm thấy nàng rất kỳ lạ.

« Ấy ấy... nàng là muội muội của ta, đâu đã tới lượt huynh. » Độc Cô Tiêu Diêu phe phẩy chiếc quạt trắng, chậm rãi bước vào, sau lưng hần cả một đoàn người đi theo. Cái kẻ nào đó ấy mà, bốn sự giỏi nhất chính là đi đâm bị thóc chọc bị gạo, náo loạn người khác.

« Đúng nha, Khuynh Thành muội muội nhà chúng ta lúc nào thành muội muội của người ? » Y Ngâm Phong không kém cạnh, cũng tung hứng cùng.

« Tam muội phụ... ha ha... hần huynh phải gọi ta là Nhị tỷ rồi. » Thiên Kinh Yên cũng tham gia náo nhiệt.

« Nhớ chiếu cố Tuyết Đường nhà chúng ta cho tử tế, bằng không ta thề sẽ lột da huynh. » Mục Thần Phi quơ quơ nắm tay ra bộ định đánh nhau. (cái nhà này nháo quá đi !)

Giang Vô Vân vội đứng lên, vội vã đem Tuyết Đường mặt đỏ như gấc ôm vào lòng, gờ tay thề. « Tam ca yên tâm, đệ hứa sẽ đối xử với nàng thật tốt. »

Y Ngâm Phong cố ý bày ra vẻ mặt ghê tởm. « Ban ngày ban mặt trước mặt mọi người đó nha, rùng hết cả mình ! »

Giang Vô Vân cười cười nhìn liếc từ hắn sang Lục Ánh Nguyệt. « Lục cô nương với Ngâm Phong hẳn chuyện tốt cũng sắp rồi mà phải không ? »

Minh Hà nghịch ngợm trêu. « Hay là song hỉ lâm môn (7) đi thôi ! »

« Được đấy. » Lục Ánh Nguyệt tươi cười xinh xắn. Chuyện giữa Ngâm Phong và nàng vốn đã không còn là bí mật, đều đã sớm tới bước hai nhà bàn chuyện cưới gả rồi, hơn nữa tuổi tác bọn họ cũng đã không còn nhỏ, cũng nên nói chuyện hôn nhân thôi ; Nếu không phải nàng bận việc tiếp quản Bách Hiểu Đường, có lẽ giờ này con nàng đã biết đi rồi cũng nên.

Mọi người vui vẻ bàn tán trêu đùa ầm ĩ, không ai để ý thấy vẻ mặt âu sầu của Khuynh Thành. Các anh chị em của nàng đều đã có hạnh phúc của chính mình, có một mái ấm để về cả rồi. Tại sao nàng vẫn không có ? Nàng đã đem cả thân xác lẫn chân tâm ra trả giá, vậy mà cuối cùng cũng chẳng được gì.

« Muội muốn rời đi. » Khuynh Thành thốt ra một câu khiến mọi người ngưng bật.

« Tại sao ? » Tiêu Diêu khó hiểu.

« Muội muốn về nhà. » Để tránh việc bị hấn tìm thấy, tốt nhất nàng nên trốn về nhà trên núi Điểm Thương.

Khinh Yên khẽ vỗ vỗ lưng nàng. « Tuyết Đường muội muội cùng Ánh Nguyệt tỷ tỷ đều sắp lập gia đình, muội không định uống chén rượu mừng sao ? »

« Muội... » Khuynh Thành thở dài. « Thôi thì cho muội một nơi nào thanh tĩnh một chút, muội muốn yên tĩnh nghỉ ngơi. » Nàng cần yên tĩnh suy nghĩ một chút, nếu không nàng sẽ điên mất.

Ánh Nguyệt cười. « Minh Nguyệt tiểu trúc (8) vẫn luôn để không đấy. » Nếu muốn tĩnh dưỡng vậy đến nơi đó cũng được. »

« Ánh Nguyệt tỷ tỷ, cảm ơn. » Trốn vào Bách Hiểu Đường, hắn hắn sẽ tìm không thấy nàng chứ ? A, rốt cuộc hắn liệu có thêm đi tìm nàng hay không ? Hi vọng tất thấy không phải nàng tự mua dây buộc mình.

« Khuynh Thành... » Mục Thần Phi nhảy tới cạnh nàng.

« Các vị, muội giờ có thể đi rồi chứ ? Mọi sự thu xếp xin nhờ vào các ca ca tỷ tỷ vậy. » Nàng chỉ muốn càng nhanh rời đi càng tốt, nàng thật không muốn chưa ra khỏi Hoàng Sơn đã bị tóm lại.

Tuy không rõ chuyện gì, nhưng Ánh Nguyệt hiểu nàng đang muốn trốn tránh điều gì.

Nàng nhẹ thở dài. « Được thôi. »

« Mọi chuyện thu xếp ở đây cứ giao cho ta là được. » Giang Vô Vân hào hào hứng hứng anh dũng xung phong.

« Nhị ca, muội muốn đi theo Khuynh Thành tỷ tỷ. » Minh Hà làm nũng kéo kéo Y Ngâm Phong.

Y Ngâm Phong nắm chóp mũi muội muội đùa. « Được rồi. »

Khuynh Thành quay đầu đi, không muốn nhìn bất kỳ ai. Vẻ vui cười của bọn họ chỉ làm nàng càng thêm cô đơn.

Chú thích :

(1) Linh tú : chữ linh có bộ diểu là chim, vốn chỉ loài chim chia vôi, chữ tú có bộ hòa, chỉ vẻ đẹp lạ lùng. Từ Linh tú có nghĩa một vẻ đẹp kỳ lạ hoàn mỹ.

(2) Chắp tay ở đây không phải chắp tay như nhà sư bái Phật, mà tay trái nắm thành quyền (nắm đấm), tay phải mở rộng chạm vào tay trái, tư thế chào của nhà võ. Ai xem phim kiếm hiệp nhiều tất hiểu, nhĩ :D

(3) Chỉ phúc vi hôn : đánh hôn từ trong bụng mẹ

(4) Muội phu : muội là em gái, phu là chồng, hê hê, là em rể á ! Đại muội phu là em rể lớn nếu hấn lấy Khuynh Thành tỷ tỷ, còn Tam muội phu là em rể đứng hàng thứ ba nếu hấn lấy Tuyết Đường.

(5) Tỷ phu : như trên, tỷ là chị, phu là chồng, tỷ phu là anh rể !

(6) Lệnh muội : cách gọi tôn trọng em gái của người đang nói chuyện trước mặt, cũng như lệnh tôn là cha người đối diện, lệnh đường là mẹ của người đối diện, lệnh huynh là anh của người đối diện, lệnh lang là con trai của người đối diện, vân vân. Đối lập với cách gọi này là xá muội, xá đệ, ý gọi khiêm nhường em gái em trai của chính người đang nói.

(7) Song hỉ lâm môn : Hai việc tốt cùng vào tới cửa : ý ở đây là hai cặp cùng tổ chức đám cưới chung ấy mà. Ngoài ra còn có thể chỉ việc anh chồng đỗ đạt làm quan cùng lúc cưới vợ, hay là chị vợ cưới xong đúng đêm tân hôn lẫn đường ra... sinh em bé như truyện Thất thân làm thiếp í, hì hì !

(8) Tiểu trúc : căn gác nhỏ.

18. Chương 18 : Chân Thành Tương Kiến

Bao nhiêu bang phái rầm rập rộ rộ kéo đến tìm một người, kết quả tự nàng mò ra, lại còn vội vàng vàng rời đi, để lại một mớ bùng nhùng hỗn độn lớn, quả thật đây chính là chuyện cười lớn nhất từ trước tới giờ. Đương nhiên việc này hoàn toàn là ý của Mộ Dung Ý Vân mà ra hết. Nàng vừa nghe tin con gái bảo bối của mình rơi xuống núi, lập tức thả ra không biết bao nhiêu bồ câu đưa tin. Chỉ cần là người có quen biết bọn họ, tất thấy đều lên đường đi tìm Khuynh Thành. Tuy vợ chồng nàng hoàn toàn tin tưởng võ công của Khuynh Thành tuyệt đối có thể giúp con bé xuống đáy cốc an toàn, nhưng sống vẫn phải thấy người, chết phải tìm được xác vẫn hơn. Đương nhiên, Cố Mộng Tinh của Đường môn đi tìm Khuynh Thành hoàn toàn vì bản thân thích nàng nên mới tự mình ra tay.

Kể đầu trò gây ra xì căng đan này hiện giờ đang ngồi uống trà ở một quán trà ven đường cùng một đám người khác. Nàng ta vừa nhận được bồ câu đưa tin của Bách Hiểu Đường cùng Thiên Kiếm sơn trang cho biết con gái bảo bối của mình đã bình yên không có việc gì. Đương nhiên cũng có thêm một chuyện lớn nữa, hôn sự của Độc Cô Khuynh Thành và Giang Vô Vân ấy mà, cụ thể ra sao thì thư mời vợ chồng nàng tới Thiên Kiếm sơn trang để thương lượng.

Cả một đoàn người đang rong ruổi hưởng Hoàng Sơn, giờ lục tục thay đổi hành trình.

« Nhất định là Khuynh Thành lại gây ra họa gì rồi. » Vừa nghe tin giải trừ hôn ước, phản ứng đầu tiên của Độc Cô Hàn chính là nổi trận lôi đình. Nữ nhi bảo bối của hấn lại làm ra chuyện tốt gì đó cho coi.

Mộ Dung Ý Vân mỉm cười gian tà, nhận chén trà Mục Ngữ Tâm đưa qua. « Không phải thật đúng lúc rồi sao. »

Nhược Nhan (Mộ Dung Nhược Nhan, tỷ tỷ của Mộ Dung Ý Vân) cũng nhận lấy chén trà phu quân đưa. « Muội muội à, muội dạy con gái quả nhiên không giống ai. » Cách dạy con gái của Mộ Dung Ý Vân, Nhược Nhan thật không dám tán thành một cách mơ hồ.

Thiên Túy (hấn là cha của Thiên Khinh Yên, vợ chính là Mộ Dung Nhược Nhan) cười nhẹ. « Quả là đại tẩu vẫn là đại tẩu. »

« Đại bá mẫu, không bằng đem Khuynh Thành gả cho cháu đi được không ? » Kể tiểu bối duy nhất trong đám người Thiên Thần Ngạo rốt cục có cơ hội góp lời.

« Đại ca, huynh nói thử xem ? Thân càng thêm thân nha ! » Thiên Túy nhìn Độc Cô Hàn, thật sự có ý này. Con trai hấn vốn vẫn thương thầm Khuynh Thành, thân càng thêm thân cũng không tệ đi.

« Không được ! » Mộ Dung Ý Vân lập tức phản đối. « Cái gì mà thân càng thêm thân, anh em họ gần không được kết hôn, thật không hiểu nổi các người ! » Tuy nàng cùng Thiên phu nhân Mộ Dung Nhược Nhan không phải chị em ruột, nhưng trong tâm lý mà nói, nàng không thể chấp nhận chuyện này.

Tật Phong cười. « Đại tẩu, vậy Thần Phi, Thần Dương nhà bọn đệ thì sao ? » Không phải là cận hôn là được rồi.

Mục Ngữ Tâm mím miệng cười theo. « Đại tẩu, được không ? » Vợ chồng nàng quả thật rất thích nha đầu Khuynh Thành, cưới về nhà làm con dâu cũng không tệ đi.

Mộ Dung Ý Vân cười cười. « Hai đứa nhà các người đẹp trai quá, ta lo cho Khuynh Thành nhà ta lắm. » Hai đứa trẻ nhà Tật Phong và Mục Ngữ Tâm kia y chang Tiêu Diêu nhà nàng, vừa nhìn đã biết là hồng nhan họa thủy (1), con gái nàng không quá xinh đẹp, gả cho đại soái ca (2) như vậy thật không phải lựa chọn tốt lắm.

« Thần Lâm nhà Thiểm Điện huynh đã chuẩn bị cưới Phi Như nhà bọn đệ rồi nhỉ ? Thế là chỉ còn mỗi Thần Dật nhà Liệt Hỏa. Đại tẩu chọn ai nào ? » (Thiểm Điện, Liệt Hỏa đều nằm trong tứ đại hộ pháp của Thiên Ma giáo ngày xưa). Sư huynh sư đệ bọn họ chỉ có từng đó con trai, nếu còn không hài lòng, thì họ cũng đành chịu.

« Nếu Khuynh Thành thích bọn chúng thì đã không chờ tới bây giờ mới chọn. » Tuy vợ chồng nàng bốn năm rồi chưa xuống núi, nhưng dịp tết hàng năm tứ đại hộ pháp cùng Thiên Túy năm nào cũng vác bầu đoàn thể tới Điểm Thương sơn tụ tập, Khuynh Thành đã sớm quen thuộc với bọn trẻ của họ rồi. Theo nàng để ý, con gái nàng không có hảo cảm lắm với đám ca ca đệ đệ kia chút nào.

« Thì cũng vậy thôi. » Mục Ngữ Tâm cười, đại tẩu thật đúng là vui tính mà.

Mộ Dung Ý Vân lườm nàng một cái. « Ít nói linh tinh, dĩ nhiên là thế rồi. »

« Đại tẩu, nếu quả thật Khuynh Thành đã có tin tức, vậy không cần gấp gáp đi rồi ? » Vợ chồng Tật Phong, vợ chồng Thiên Túy và Thiên Thần Ngạo thật đúng là số xui tận mạng mà, vốn đang yên lành ở Tận Thiên cốc tiêu diêu qua ngày. Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân vì cả hai đứa con đều đã xuống núi nên thấy nhàm chán không biết làm gì, nên gửi thư mời bọn họ tới nhà làm khách. Vừa mới mò được tới nhà hai người đó, lại lập tức có tin Khuynh Thành bị rơi xuống núi, thế là một đoàn người lại lục tục chạy vội đến Hoàng Sơn.

Dọc đường đi cả đoàn người đều vội vã bất kể ngày đêm, ăn không ngon ngủ cũng không yên. Hiện giờ biết nha đầu kia bình yên khỏe mạnh, hẳn là có thể vừa đi vừa nghỉ cho đỡ mệt rồi.

« Không được. » Mộ Dung Ý Vân cười rất gian manh xảo trá. « Giang đại ca nói Tiêu Diêu mang theo một vị cô nương tên là Tiểu Thiên, tám phần là con dâu tương lai của nhà họ Độc Cô chúng ta rồi. » Hắc hắc, nàng là vội vã đi gặp con dâu, nàng còn muốn bồi cháu nội a.

*

Ngự,

Chúng ta ở chung có lẽ chỉ là xúc động nhất thời, cũng không phải thật lòng yêu mến đối phương. Chàng và thiếp đều nên bình tĩnh suy nghĩ lại, suy xét một cách kỹ lưỡng về tình cảm của mình. Thiếp không muốn thành gánh nặng của chàng. Thật xin lỗi, mấy ngày nay thiếp đã quấy nhiễu cuộc sống của chàng. Trước khi chàng hiểu rõ về tình cảm của mình xin đừng tìm đến thiếp !

Bảo trọng !

Độc Cô Khuynh Thành

Đáng chết, nàng lại làm cái gì thế này ? Hẳn là thật lòng yêu nàng, nàng sao có thể cứ nói đi là đi thế ? Hàn Ngự cảm thấy mình nên tìm hiểu cho rõ về cô vợ nhỏ của hắn, nàng trông vậy mà có thể điểm huyệt của hắn. Hắn biết rất rõ, nàng có thể làm như thế không phải bởi hắn không đề phòng nàng, mà là vì võ công của nàng thật sự rất cao, thậm chí còn cao hơn hắn ấy chứ.

Từ lúc hắn xuống núi, trên giang hồ đều truyền tin tức Tam đại thế gia cùng Bách Hiểu Đường, Đường môn, thêm một đám bang phái nữa đang tìm tin tức về tiểu thê tử của hắn, khiến hắn càng thêm nghi ngờ. Rất cuộc thân phận thật của cô vợ bé bỏng của hắn là gì ? Trên giang hồ, gia đình có thể lực lớn như vậy chỉ có hai người, nàng họ Độc Cô... Không lẽ... Tính nàng thật sự rất kỳ lạ, không hề giống nữ tử bình thường. Nàng lại có một vị mẫu thân kinh hãi thế tục, dám mang con gái mình tới thanh lâu. Phụ nữ có đảm lược lớn thế, thật không nhiều lắm, phong cách xem ra rất giống vị kỳ nhân kia.

Trời ạ, quan hệ bọn hắn đã muốn phát triển tới bước này rồi (Vân : *cười gian* bước gì anh ? Ngự : *lườm* Vân : *tắt bếp*), cả tổ tông mười tám đời nhà hắn cũng đều đã khai ra sạch bách với nàng, mà nàng lại

vẫn không nói với hắn. Tìm được nàng xong, hắn là hắn nên cứng rắn phạt nàng nặng một chút mới được.

*

Ở Bách Hiểu Đường đã hơn mười ngày, Giang Vô Vân cũng đã đưa Tuyết Đường về nhà bàn chuyện hôn nhân, Giang Di cũng đã bị bắt về cùng. Y Ngâm Phong vốn là Thiếu chủ Bách Thảo sơn trang, tất nhiên có rất nhiều việc phải chăm nom, nên không thể không bỏ lại người trong mộng mà rầu rĩ đi về. Độc Cô Tiêu Diêu mang theo Tiểu Thiên đi tìm Tiêu Diêu công tử trong truyền thuyết (gì, là anh mà ! ‘___’), nhân tiện đi du ngoạn sơn thủy kiêm tán tỉnh lấy lòng giai nhân. Còn lại bên cạnh Khuynh Thành, thế là chỉ còn có Khinh Yên, Minh Hà, Ánh Nguyệt mà thôi.

Sau khi dùng cơm trưa, bốn cô thiếu nữ liền ngồi chung một chỗ thưởng trà.

Ánh Nguyệt hít một hơi nhẹ hương trà. « Trà này các muội thấy sao ? »

Khuynh Thành cười cười. « Cũng được, nhưng hơi nhạt. Muội thích Bích Loa Xuân (3) phải đặc hơn một chút. »

Minh Hà hớp nhanh vài ngụm. « Trà này không tồi nha. »

Nha hoàn đột nhiên phá vỡ buổi thưởng thức trà của các nàng. « Đại tiểu thư. »

Khuynh Thành buông chén trà xuống. « Có chuyện gì. »

« Đại tiểu thư, Tuyết Mệnh môn Hàn Ngự Tuyết đến, hắn nói muốn gặp Đường chủ. »

Hắn tới đây sao ? Khuynh Thành biến sắc mặt, chén trà cầm trong tay chợt chao nghiêng, nước trà nóng rây tràn ra ngoài. Hắn có phải đã biết nàng đang ở đây ? Nên tới tìm nàng sao ? May không có ai chú ý tới sự khác thường của nàng.

Ánh Nguyệt hỏi. « Cha ta đâu ? » Thật muốn đem nàng làm Đường chủ mà.

« Bẩm Đại tiểu thư, Đường chủ và phu nhân đang ở ngoài tòa soạn báo. »

« Được. Tiếp đãi hắn cho tốt, ta thay quần áo rồi sẽ qua đó. » Từ lúc Tư Đồ thúc thúc bồi dưỡng ra một đám mật thám xong, liền mang theo vợ con chuồn đi tiêu dao giang hồ. Thần Lân con trai Phượng cô cô (Phượng Thanh Hà) cũng là một người thanh đậm, không muốn coi sóc việc của Bách Hiểu Đường. Thần là con gái duy nhất của Lục Tây Lâm và Phượng Thanh Trúc, nàng danh chính ngôn thuận trở thành người kế thừa Bách Hiểu Đường. Ai da, cứ lúc nào cha mẹ không có nhà, nàng liền thành chủ nhân. Bách Hiểu Đường trên dưới rất nhiều chuyện lớn nhỏ, đều do nàng ra tay xử lý tốt đẹp.

Ánh Nguyệt đứng lên, mỉm cười nhìn các muội muội. « Ta đi một chút sẽ quay lại. » Lục Ánh Nguyệt vừa rời đi, hai người còn lại lập tức để ý thấy vẻ bất thường của Khuynh Thành.

Mặt Khuynh Thành giờ vô cùng nhợt nhạt, tinh thần hoảng hốt. Tất cả suy nghĩ trong lòng, tất cả tình thần, đều hướng về phía kẻ đang ngồi ở phòng khách kia.

Minh Hà lạ lùng nhìn nàng. « Tỷ tỷ ? » Gần đây tỷ tỷ rất kỳ lạ nha.

Nàng mạnh mẽ áp chế sự bất an trong lòng, nhẹ lắc đầu. « Ta không sao. »

Khinh Yên vươn tay sờ thử trán nàng. « Khuynh Thành tỷ tỷ ? Tỷ bị ốm sao ? » Không bị sốt mà, tại sao sắc mặt lại xấu như vậy ? Nàng thật hối hận tại sao mình không chịu học y thuật.

Nàng hoảng hốt đứng lên. « Không có việc gì, ta về phòng trước đã. »

« Để muội đỡ tỷ. » Minh Hà thấy thân mình nàng loạng choạng, liền lo âu chạy tới đỡ lấy nàng.

« Muội cũng sẽ đỡ tỷ. » Khinh Yên đỡ bên kia vậy.

Mới đi được vài bước, mắt Khuynh Thành chợt tối sầm, thân mình lả lướt ngã về phía sau. Minh Hà vội giữ nàng lại. « Tỷ tỷ ? Tỷ làm sao thế này ? »

« Không sao đâu. » Khuynh Thành yếu ớt nhìn nàng cười.

« Tỷ tỷ, tỷ không khỏe sao ? Để muội đi tìm y sinh (bác sĩ). » Minh Hà, dù thân là con gái của Thần y Y Dục Thành, nhưng nàng lại là một kẻ không biết gì về y. Dù gia học uyên nguyên, nhưng cái gì nàng cũng không học vào.

Khinh Yên cũng xen lời. « Tỷ tỷ, sáng nào tỷ cũng khó ở, hiện tại còn vầng đầu muốn ngã, còn nói không có việc gì ư ? »

« Ta thật sự không sao mà, đỡ ta về phòng là được. »

Tỷ tỷ đúng là mạnh mẽ, người yếu ớt đến vậy, đúng là nàng nên đi tìm y sinh đến thăm bệnh đi thôi.

*

Phòng khách của Bách Hiểu Đường.

Lục Ánh Nguyệt vừa bước ra, liền thấy một gã nam nhân mặt đồ đen đứng ở giữa phòng, đầu lưng về phía nàng, mắt hướng ra ngoài nhìn xa xăm.

Ánh Nguyệt giữ vẻ mặt khách sáo tươi tỉnh. « Tôn giá chính là Hàn Ngự Tuyết ? Nghe danh đã lâu. » Lãnh Diện Diêm La tới Bách Hiểu Đường làm gì nhỉ ? Không phải là để tìm tin tức chứ ? Mạng lưới tình báo của Tuyết Mệnh môn cũng không tồi, hẳn là hẳn không phải tới Bách Hiểu Đường tìm tin tức rồi. Hay là... Bách Hiểu Đường ra số báo vừa rồi đã chọc giận tới hẳn ? Hẳn đòi công đạo ? Kỳ thật Bách Hiểu Đường vốn không muốn đắc tội với hẳn, bài báo đó cũng không nói quá nhiều kia mà ? Hẳn tới đây rồi cuộc để làm gì ?

« Cô nương là Lục tiểu thư ? » Hẳn xoay người nhìn nàng. Ánh Nguyệt không nhìn được sáng mắt một chút, nam nhân này thật có khí phách nha.

Ánh Nguyệt gật đầu, tay khẽ vươn ra làm thế mời một cách tao nhã. « Chính là tiểu nữ. Mời ngồi. »

Ngồi xuống xong, Ánh Nguyệt chậm rãi nói. « Hàn Thiếu chủ đại giá quang lâm (4), có việc gì vậy ? »

« Hai mươi vạn lượng. » Hàn Ngự lấy ra ngân phiếu trong người, đặt trên bàn.

A, phóng tay rộng rãi nha. Thiên hạ đệ nhất sát thủ quả là giàu. « Hàn Thiếu chủ muốn mua tin tức về ai ? »

« Độc Cô Khuynh Thành. »

Trong mắt Lục Ánh Nguyệt chợt ánh lên một tia nghi ngờ. « Gì ? Mật thám của Tuyết Mệnh môn cũng không phải bình thường, còn cần tới Bách Hiểu Đường tìm hiểu tin tức sao ? » Kỳ quái, hẳn muốn tìm Khuynh Thành làm gì ?

« Vụ giao dịch này có nhận không ? » Sát thủ không thể có tình cảm. Sự phụ hẳn tâm ngoan thủ lạt (5) như vậy, tất sẽ không cho phép hẳn có tình cảm. Nếu ông ta biết tình cảm của hẳn với Khuynh Thành, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Trước khi hẳn thoát khỏi Tuyết Mệnh môn, hẳn không muốn kẻ nào biết Khuynh Thành là người của hẳn.

« Nhận. » Ánh Nguyệt thu ngân phiếu lại. « Hai mươi vạn lượng mua tin tức về một nữ nhân, Hàn Thiếu chủ thật hào phóng a. » Tin tức về một người, thường chỉ trị giá khoảng một ngàn lượng bạc mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ ba ngàn lượng là cùng. Hẳn một phát ra tay chính là hai mươi vạn lượng, có thể thấy được người kia quan trọng với hẳn ra sao.

« Bất luận nàng đang ở đâu, phải đem được nàng về Bách Hiểu Đường, một sợi tóc cũng không suy chuyển. » Hẳn bình thần nói tiếp, không để ý lời Ánh Nguyệt.

Ánh Nguyệt hơi hơi nghi hoặc. « Ngài muốn Bách Hiểu Đường bảo vệ cho nàng ? » Bọn họ rốt cục là quan hệ gì chứ ?

« Đúng thế, trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra nàng, một tháng sau ta sẽ tới đón đi. » Xa nàng một tháng, với hẳn còn hơn là tra tấn.

« Độc Cô Khuynh Thành cô nương tới giờ còn chưa ra giang hồ, muốn tìm nàng sợ là khó khăn. »

« Bách Hiểu Đường, thêm Tam đại thế gia khoa trường ằm ỉ đi tìm nàng như thế, nàng còn thật sự là chưa ra giang hồ sao ? » Cô nương này rõ ràng muốn hấn tức chết mà.

Lục Ánh Nguyệt thật không nói nổi lời nào, nàng phải nói sao bây giờ ?

Đúng lúc đó, Minh Hà hấp tấp chạy vào. « Ánh Nguyệt tỷ tỷ, mau đi tìm y sinh. »

« Sao thế ? » Ánh Nguyệt đỡ lấy Minh Hà, giật mình thấy vẻ mặt lo lắng hoảng hốt của nàng.

« Khuynh Thành tỷ tỷ ngất xỉu, mau đi tìm y sinh. »

Vừa nghe thấy hai chữ Khuynh Thành, Hàn Ngự liền kinh ngạc, nàng đang ở Bách Hiểu Đường.

« Nàng làm sao thế ? » Vội thì vội, phải tìm hiểu rõ tình trạng đã.

« Muội cũng không biết làm sao, gần đây Khuynh Thành tỷ tỷ ăn uống không vào, vừa rồi còn đột nhiên ngất xỉu, muội đoán nàng hẳn là bị ốm. »

Ánh Nguyệt vội đẩy Minh Hà ngăn lại. « Đi tìm y sinh trước đã. »

Chờ Minh Hà rời đi xong, Ánh Nguyệt lập tức quay lại thái độ nghiêm túc làm việc công. « Hàn Thiếu chủ, xin lỗi ngài, có chút việc nhà. »

« Vậy giao dịch này nhận hay không nhận ? » Hấn đã sắp mất kiên nhẫn rồi.

Ánh Nguyệt để ngân phiếu lại trên bàn, lạnh lùng nói. « Không nhận. »

Hàn Ngự không ngờ tới việc Lục Ánh Nguyệt đột ngột trở mặt, liền hỏi lại. « Tại sao ? »

« Ta không bán muối muối của mình. » Bọn họ đều là người thông minh, nếu Hàn Ngự đã biết Khuynh Thành đang ở Bách Hiểu Đường, nàng không cần giả bộ nữa.

Hàn Ngự kinh ngạc. « Nàng là muối muối của cô nương ? »

« Cũng không hẳn. » Ánh Nguyệt thông thả nói. « Xin hỏi tiểu muội của ta đắc tội Hàn Thiếu chủ thế nào ? » Hai mươi vạn lạng bạc để mua tin tức, nàng có thể khẳng định quan hệ giữa hấn và Khuynh Thành thật không phải tầm thường. Nếu nàng đoán không nhầm, nam nhân trong lòng Khuynh Thành chính là hấn. Nàng không thể không thừa nhận, nam nhân này quả thật rất xuất sắc, khó trách Khuynh Thành xem trọng hấn.

« Nàng không đắc tội ta. »

« À, theo ta được biết, xá muối cùng Hàn Thiếu chủ không quen biết. Nếu tôn giá không có thù oán gì với nàng, vậy xin đi cho. » Để xem người có chịu nói thật hay không.

« Cáo từ. » Hàn Ngự không chút lưu luyến quay người bỏ đi. Đúng lúc quay người, khóe miệng chợt gợn lên nét cười. Tiểu nha đầu kia, rốt cuộc đã tìm thấy nàng.

Ồ, hấn cứ vậy mà bỏ đi là sao ?

*

« Vị phu nhân này không có chuyện gì. » Y sinh buông tay Khuynh Thành ra. « Ta kê vài thang thuốc, uống xong sẽ không sao hết. »

« Phu nhân ? » Minh Hà nghi hoặc.

Y sinh gật gật đầu. « Phu nhân này đang có thai mà. »

« Cái gì ? » Minh Hà kêu lên.

Khinh Yên cũng ôm miệng, không biết nói gì, nhìn chằm chằm Khuynh Thành.

Nàng có thai ? Là con của Hàn Ngự và nàng ? Tay Khuynh Thành chầm chậm lướt qua bụng, môi khẽ mỉm cười. Liệu một đứa bé vừa giống nàng vừa giống Hàn Ngự thì sẽ thế nào nhỉ ? Tốt nhất tính cách không nên quá nóng quá lạnh, qua mềm quá cứng, đủ để khiến người khác tức điên là được. (ack !)

« Y sinh, thai nhi có khỏe không ? » Nguyệt sự (6) của nàng đã muộn, hơn nữa lại có phản ứng kỳ lạ với thức ăn, nàng đã sớm nghĩ ra mình có thai, nhưng nàng không hề phản đối.

« Phu nhân yên tâm, thai nhi rất tốt, có điều thân thể phu nhân quá yếu, cần phải tắm bổ. »

« Cảm ơn ! »

Minh Hà trợn trừng mắt. « Tỷ tỷ, tỷ lập gia đình lúc nào thế ? Sao muội không biết ? »

Khinh Yên còn sợ chưa đủ loạn, mắt sáng trưng. « Tỷ phu là người thế nào ? »

« Tất cả đi ra ngoài cho ta. » Ánh Nguyệt tựa vào cười, lạnh lùng nói.

« Ô... » Minh Hà bĩu môi không vui.

Ánh Nguyệt đưa cho y sinh một thỏi vàng lớn. « Muội ấy không có thai, ông đoán bệnh sai phải không ? »

Thầy thuốc thông minh lập tức hiểu, liền gật đầu liên tục. « Đúng đúng, là lão phu nói sai rồi. » Làm thầy thuốc từng đó năm, chuyện nhỏ thế còn không hiểu sao ?

« Đoán sai rồi ? » Minh Hà Khinh Yên cùng tròn mắt.

Ánh Nguyệt lườm các nàng một cái. « Đúng, là sai rồi, nên việc này không đứa nào được nói cho ai. »

Ba người kia ra ngoài xong, Ánh Nguyệt tới ngồi bên mép giường. « Trong lòng muội có người rồi đúng không ? »

Khuynh Thành không nhịn được mỉm cười. « Một đứa bé vừa giống hần vừa giống muội thì ra cái dạng gì nhỉ ? »

« Hần có tốt với muội không ? » Sống cùng một kẻ lạnh như băng như vậy không buồn chán sao ?

« Tốt lắm. » Từ lúc bọn họ có quan hệ da thịt, hần thật rất tốt với nàng.

« Ta sẽ không hỏi muội hần là ai, chỉ muốn biết tại sao các người lại tách ra ? » Nàng đã biết hần là ai rồi, và cũng có thể thấy, gã kia thật sự yêu muội muội. Bọn họ có phải đã có hiểu lầm gì chăng ?

« Muội... » Không lẽ nói lòng hần có nữ nhân khác sao ? Lý do thật chán quá đi.

Khuynh Thành cắn môi. « Tỷ đừng hỏi được không ? »

Ánh Nguyệt thở dài. « Ta sẽ cho người đem thuốc tới. Muội nghỉ ngơi đi đã. » Muội ấy không tự nguyện nói ra, nàng còn biết làm sao ?

« Muội đói. » Hần là đói quá ngất xỉu rồi.

Ánh Nguyệt vỗ đầu nàng nhẹ nhẹ. « Muội rồi cuộc cũng muốn ăn rồi sao ? »

Khuynh Thành cười. « Muội không ăn, nhưng đứa nhỏ cần ăn. Muội khó ăn, nhưng cũng phải nghĩ cho đứa nhỏ chứ. »

Ánh Nguyệt hạ lệnh một tiếng, lập tức có ngay một bàn đầy thức ăn.

Khuynh Thành uống thuốc xong, tới ngồi trước bàn cơm, tay sờ sờ bụng. « Đói quá đi. »

Mới cầm hai cây đũa lên, nàng lại buông đũa xuống, nàng quả nuốt không trôi.

« Tại sao lại không ăn gì ? » Một tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Khuynh Thành giật bản mình, sao hần lại tìm được tới nơi này ?

Hàn Ngự lượn tới trước mặt nàng, cười nham hiểm. « Phải có ta mớm nàng mới ăn sao ? » (ack, ai bảo anh lạnh lùng nhỉ ?)

Khuynh Thành lạnh lùng quay mặt đi. « Sao chàng lại tới tìm ta ? »

Hàn Ngự ngồi xuống cạnh nàng, tay đặt lên bụng nàng dịu dàng nói. « Tìm thế nhi. » Cô vợ bé bỏng của hắn có thai, trong bụng nàng là kết tinh tình yêu của hai người. Cho tới giờ hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mong chờ đứa nhỏ như thế, có lẽ là nhờ có Khuynh Thành.

Khuynh Thành hừ lạnh. « Hừ, tìm vợ con sao ? Ta không quan tâm. »

Hắn quay người nàng lại bắt nàng nhìn hắn. « Tại sao lại bỏ ta mà đi ? » Nàng có biết hắn nhớ nàng tới thế nào không ?

Khuynh Thành thản nhiên nói. « Chàng không thương ta, ta ở lại bên chàng để làm gì ? » Trong lòng hắn chỉ có mỗi Mi nhi thôi.

« Ai bảo ta không thương nàng ? » Hắn chỉ thiếu mỗi tìm ra cho nàng nhìn nữa thôi, tại sao nàng vẫn nghi ngờ hắn cơ chứ.

Nàng cười tự giễu. « Chàng yêu người khác, nằm mơ cũng toàn kêu tên người ta. Độc Cô Khuynh Thành ta đây so làm sao được ? »

« Ý nàng là... » Rốt cục cũng tìm được điểm mấu chốt.

Khuynh Thành cười khẩy. « Chứ sao, ngủ mơ cũng hô tên người ta. Ta hỏi chàng người chàng yêu nhất là ai, chàng nói là nàng ta, ta hỏi chàng quan trọng nhất với chàng là ai, vẫn là nàng ta. Chúng ta dù đã là vợ chồng, trong lòng chàng chỉ có nữ nhân khác, về sau chúng ta làm sao ở chung ? »

Hàn Ngự lắc đầu bất đắc dĩ. « Ta sớm đã quên Dương Liễu rồi, đời này ta chỉ yêu có nàng thôi. » Sao mình lại gọi tên nàng ta cơ chứ ? Mình bị trúng tà sao ?

« Cái gì ? » Cơn tức của Khuynh Thành càng dâng lên một bậc. « Còn thêm Dương Liễu nào nữa. » Đã có một Mi nhi, lại thêm một Dương Liễu, rốt cuộc nàng ở vị trí nào cơ chứ ? (Hê hê, nào ai đã khảo mà mình lại xưng...)

Không phải Dương Liễu vậy là ai nhỉ. « Chứ ta kêu tên ai ? »

Nàng hừ lạnh, khóe bốc đầy đầu. « Mi nhi. »

« Mi nhi ? » Hàn Ngự cười khê. « Nàng biết đó là ai không ? »

« Không biết. » Không có hứng thú biết về tình địch.

Hàn Ngự nghiêm mặt nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nhìn mình. « Nàng ấy tên là Hàn Mi. »

Khuynh Thành càng tức tối. « Hàn Mi thì sao ? » Lời vừa dứt miệng, nàng lập tức hiểu ra cái gì liền nghi ngờ hỏi lại. « Ý chàng là đó là muội muội hoặc tỷ tỷ của chàng sao ? »

Hàn Ngự gật đầu. « Dương nhiên là muội muội của ta rồi. » À há ? Ra là ăn dấm chua (ghen) với tiểu cô tử (7) nên bỏ nhà ra đi ? Thật quá mất mặt mà.

Khuynh Thành mặt đỏ bừng. « Ai bảo chàng nói không rõ ràng. »

« Mi nhi là con gái độc nhất của nghĩa phụ nghĩa mẫu của ta, sinh cùng năm với ta. Mi nhi đối với ta rất tốt, nếu không có Mi nhi ta đã không sống được tới hôm nay. » Mặt hắn chợt trầm xuống. « Năm đó kẻ thù của Hàn gia tới báo thù, Mi nhân cũng chết. Ta vốn đáp ứng sẽ bảo vệ nàng cả đời nhưng ta không làm được. »

Khuynh Thành tựa vào ngực hắn. « Xin lỗi chàng. » Không những ăn dấm chua với tiểu cô tử, lại còn là với một người đã chết, nàng quả thật rất xấu hổ.

« Xét thấy nàng đang có thai, tạm tha cho nàng đó. » Nếu không hắn sẽ phạt nàng nặng một chút.

Khuynh Thành vỗ nhẹ vào bụng, nghịch ngợm liếc hắn một cái. « Con của chàng cũng có công lớn đó nhỉ. »

« Nàng có thể ăn cơm được chưa nào ? »

« Khoan đã, Dương Liễu là ai ? » Dương Liễu không phải là muội muội mà.

Hắn kéo nàng ngồi thẳng lên. « Dương Liễu là tỳ nữ ở Tuyệt Mệnh Môn, từ nhỏ đã hầu hạ ta. Hôm đó đột nhiên nàng nói thích ta, phải gả làm vợ ta mới chịu. Có vợ hay không với ta cũng không quan hệ lắm, nếu nàng thích gả thì ta cưới nàng thôi. (ack ack !) Chúng ta lớn lên cùng nhau, thật ra cũng có chút cảm tình. Tới hôm thành thân ta mới biết nàng vốn không thương ta, mà là Đại sư huynh của ta. Hai người bọn họ bày mưu tính kế, mượn hôn lễ để làm loạn. Do võ công của ta tốt nhất môn phái, nên bọn họ hạ độc trong chén rượu giao bôi (8). Ta uống phải rượu độc của họ, sư phụ ta mất ba năm mới có thể đem độc tính trong cơ thể bức ra hết. Từ đó về sau ta không còn tin vào nhu tình của nữ nhân nào nữa. » Nếu không phải Tiêu Diêu công tử trong truyền thuyết vô tình ghé qua, gấp rút ngăn chặn độc trong cơ thể hắn phát tác, chỉ sợ giờ này hắn đang ở âm phủ xếp hàng đầu thai rồi.

« Sau đó thì sao ? » Hắn thật là khổ mà.

« Ta giết chết Đại sư huynh, Dương Liễu tự sát. Ta vốn không yêu nàng ta, nhưng nàng ta vốn ở cạnh ta mười mấy năm, là người hiểu ta rõ nhất. Ta thật sự không nghĩ ra ta gọi trong mơ là Mi nhi, còn tưởng ta gọi tên nàng ấy cơ. Ta không hề yêu nàng ấy, mà chỉ có tình huynh muội, nhưng nàng ấy đã lừa ta. » Bị người mà bản thân coi như muội muội hãm hại, hắn vĩnh viễn không thể quên được cảm giác này. Hắn vốn không còn muốn tin tưởng ai, đặc biệt là nữ giới. Cũng chính vì thế hắn từng cố ép tình cảm của mình với Khuynh Thành xuống, vì hắn sợ sẽ có ngày Khuynh Thành cũng lại phản bội hắn.

« Thiếp sẽ vĩnh viễn yêu chàng. » Sẽ không phản bội chàng.

« Ta tin nàng. » Cô vợ nhỏ của hắn dám kiêu căng mạnh mẽ như thế, để xem lát nữa hắn xử lý nàng thế nào. Nàng cười duyên, làm nũng. « Thiếp đói. »

Hàn Ngự cười gian, bế thốc nàng lên đùi ngồi cho êm ái. « Muốn ăn gì ? »

Nàng nhìn lướt qua. « Bể đường yến oa (9). »

Hàn Ngự bưng bát uống một ngụm rồi vươn tay ôm gáy nàng, dùng miệng đem món yến sào trân quý đưa vào trong miệng nàng.

Khuynh Thành đỏ bừng mặt, xấu hổ rúc vào lòng hắn. « Ngọt ghê. »

« Rất ngọt sao ? » Hắn lại thêm một ngụm, rồi hôn lên môi nàng.

Ngoài khe cửa sổ, một đôi mắt nghịch ngợm đưa qua đưa lại, vẻ mặt cười gian ác. Nàng khe khẽ khép cửa lại, rón rén bước ra chỗ khác.

« Ánh Nguyệt tỷ tỷ, Khinh Yên tỷ tỷ... » Minh Hà vẻ mặt hưng phấn. Hắc hắc, nàng đã phát hiện bí mật của Khuynh Thành tỷ tỷ nha.

« Sao thế ? » Ánh Nguyệt đang giải quyết sự vụ liên buồng bút mỉm cười nhìn nàng.

« Mau đi cùng muội. » Minh Hà kéo tay Ánh Nguyệt. « Không phải tỷ tỷ kêu muội đi xem Khuynh Thành tỷ tỷ có chịu ăn cơm không sao ? Muội thấy có một nam nhân trong phòng tỷ ấy nha. »

Sớm đã đoán được, Ánh Nguyệt liền buông tay nàng ra. « Không có gì lạ hết. »

« Chính là... bọn họ thật bẩn ghê lắm, tỷ biết không, hắn ta muốn Khuynh Thành tỷ tỷ ăn cái gì đều là dùng miệng mới hết, eo ơi toàn nước miếng không... » Thật không hiểu tại sao Khuynh Thành tỷ tỷ còn kêu thật là ngọt nữa chứ.

« Về sau muội sẽ hiểu ! » Về sau có bạn trai thì sẽ hiểu thôi.

Minh Hà nghiêng đầu. « Nhưng mà... tỷ tỷ không tò mò sao ? »

Ánh Nguyệt đưa ngón trỏ lên chặn môi nàng lại. « Hự, đừng nói với ai khác nhé. » Nàng bắt đầu muốn xem Khuynh Thành cùng Hàn Ngự sẽ phát triển ra sao.

« Tại sao ? » Minh Hà không hiểu.

« Không tại sao gì hết, đừng nói ra là được. » Chỉ sợ là sẽ tam hỉ lâm môn chứ không phải song hỉ lâm môn.

Hàn Ngự vừa dỗ vừa dọa, khiến Khuynh Thành ăn được rất nhiều. Có người yêu trong lòng ở bên, lại tự tay, nhâm, tự môi mớm nàng, dĩ nhiên nàng ăn uống ngon miệng. Gần đây nàng vốn ăn không biết khẩu vị, hiện giờ cuối cùng cũng có rồi.

Ăn uống no say, Khuynh Thành thỏa mãn nằm dựa vào ngực hần cọt cọt làm nũng. « Sao chàng lại tìm đến Bách Hiểu Đường thế ? »

« Nàng còn hỏi sao ? » Nàng không biết tốt xấu bỏ nhà đi, hần muốn điên lên. (‘nhà’ ? nhà nào đời ???)

Khuynh Thành cười lấy lòng, dâng môi thơm lên hôn một cái bồi thường. « Ai biết Mi nhi là muối muối chàng đâu ? Thiếp từng nói muốn độc chiếm chàng mà, nên mới không chịu được trong lòng chàng có nữ nhân khác. »

« Thành nhi, nghe nói Tam đại thế gia cùng rất nhiều bang phái đều đi tìm nàng đúng không ? » Hần biết rõ còn cố tình hỏi, ý là muốn cô vợ bé nhỏ phải tự miệng khai ra.

Khuynh Thành thề lười trêu hần. « Chàng hần đoán được gia thế muối rồi phải không ? »

Hàn Ngự giả vờ nghiêm mặt gật đầu. « Nàng là viên minh châu trên tay Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân tiền bối phải không ? (10) »

Khuynh Thành không ngần ngại trả lời. « Đúng thế. » Hần thông minh là vậy, hần đã sớm đoán ra rồi.

Hàn Ngự nhếch môi cười tươi như hoa. « Quả nhiên là nữ nhi của Độc Cô tiền bối và Mộ Dung tiền bối, rất có phong thái năm đó của lệnh đường. » Mộ Dung Ý Vân kinh hãi thế tục, coi lễ giáo như cỏ rác. Độc Cô Khuynh Thành coi khinh mọi sự, không hổ là con gái của bà.

Khuynh Thành đắc ý cười. « Dĩ nhiên rồi, mẹ thiếp đời nào đem cách dạy con cái thông thường áp dụng với thiếp chứ. »

« Tiểu yêu tinh, nàng dám lừa ta, còn dám lén bỏ ta mà đi, phải bồi thường cho ta. » Hần xa cô vợ bé nhỏ của mình lâu như vậy, quả thật rất rất nhớ nàng.

« Chàng nói đi ? » Khuynh Thành cười y chang con mèo ngửi mùi cá rán, nàng đã nghĩ ra bồi thường hần thế nào rồi.

« Đại sắc lang ! »

Hàn Ngự không đáp, tay đã luồn vào bên trong vạt áo của nàng. Hần muốn kiểu bồi thường gì hần không cần nói rõ hơn.

Chú thích

(1) Hồng nhan họa thủy : chỉ những người con gái quá đẹp, thành mối tai họa lớn cho các đấng quân vương chọn mỹ nhân không chọn giang sơn, họa thủy chứ không phải hỏa vì sao ? Vì họa thủy chỉ tai họa lụt lội tàn khốc của thiên nhiên í mà ^^ Ở đây, chị Ý Vân bảo hai thằng bé kia đẹp zai quá, cũng sẽ gây họa thôi !

(2) Đại soái ca : Anh chàng vô cùng đẹp trai, quá đẹp trai, tóm lại là giai đẹp !

(3) Bích Loa Xuân : Bích Loa Xuân, cùng Long Tỉnh vùng Tây Hồ, Hàng Châu thay nhau giữ vị trí đứng đầu trong Thập đại danh trà (mười loại trà nổi tiếng). Trà có xuất xứ từ Động Đình Hồ, Tô Châu, tỉnh Giang Tô, thường được hái vào tiết Thanh Minh (đầu tháng tư dương lịch) và tiết Cốc Vũ (ngay sau tiết Thanh Minh, khoảng cuối tháng tư dương lịch) tức mùa xuân, nên trong tên trà có chữ Xuân. Còn Bích là chỉ màu xanh của lá trà, Loa nghĩa là con ốc, vì lá trà được cuộn lại khi sấy khô, trông như hình con ốc. (tổng hợp trên mạng)

Trà Bích Loa Xuân

(4) Đại giá quang lâm : tiếng Việt nôm na nó là Rồng đến nhà tôm, khách quý tới nhà.

(5) Tâm ngoan thủ lạt : lòng dạ độc ác, ra tay tàn độc.

(6) Nguyệt sự : cái sự mà xảy ra hàng tháng của con gái í mà, nhĩ !

(7) Tiểu cô tử : em chồng. Đại cô tử : chị chồng. Tiểu cữu tử : Em vợ. Đại cữu tử : Anh vợ. Gã Hàn Ngự này sẽ phải gọi Tiêu Diêu ca ca là Đại cữu tử á ! Lãnh Vân sẽ giữ nguyên cách gọi Hán Việt này.

(8) Giao bôi : Hợp cần giao bôi : Chén rượu cưới của cô dâu và chú rể (tân nương và tân lang), uống trước khi động phòng hoa chúc, hai người cầm chén lồng tay vào nhau để uống. Sự tích vốn là thế này, ‘cần’ là tên gọi vỏ quả hồ lô phơi khô được chẻ đôi. Quả hồ lô có hình dáng trên thon dưới phình, giữa có eo nhỏ, giống như hình ảnh phụ nữ có mang nên từ xưa quả hồ lô tượng trưng cho sự sinh sôi. Quả hồ lô phơi khô rỗng ruột được chẻ làm đôi, mỗi nửa được gọi là ‘cần’. Trong hôn nhân truyền thống, người ta rót rượu cưới vào hai nửa quả hồ lô đó đưa cho cô dâu và chú rể choàng tay nhau uống cạn, gọi là hợp cần giao bôi. Ý nghĩa là hai ‘cần’ hợp lại sẽ thành một chiếc hồ lô, cũng như cuộc hôn nhân chỉ có hạnh phúc và phồn sinh khi hai nửa của gia đình hòa thành một thể trọn vẹn. (tổng hợp trên mạng)

(9) Bểng đường yến oa : tổ yến chưng đường phèn : một món ăn rất trân quý ngày xưa, rất bổ và mát, chế biến khá cầu kỳ phức tạp. Tổ yến được con chim yến dùng nước dãi của mình xây nên, có nhiều loại khác nhau, loại tốt nhất là thứ tổ đầu tiên của một con yến, được xây cẩn thận, hoàn chỉnh và rất ít tạp chất, loại kém nhất là thứ tổ xây bằng hơi sức cuối cùng của chim yến, khi các tổ trước đã bị hái hết khiến chim yến không có chỗ nghỉ chân kiệt sức mà chết, loại này thường có lẫn đá sỏi và cả máu của chim yến. Bểng đường yến oa làm nhìn tưởng đơn giản nhưng lại rất cầu kỳ. Tổ yến phải là loại tốt, ngâm nước cho nở, không ngâm lâu kéo sợi yến hòa tan trong nước. Dùng nhíp hoặc cặp mảnh gỗ từng sợi ra rửa sạch bằng nước lạnh. Bày các sợi yến này vào bát đường phèn, cho thêm chút nước ngập, hấp cách thủy vừa chín tổ yến vừa đủ tan đường phèn. Lúc hấp có thể cho thêm hạt sen, gừng vào cho thơm Sau đó ăn nóng hoặc để nguội cho vào ngăn lạnh hoặc ướp đá chứ không được cho đá vào.

(10) Chưởng thượng minh châu : viên ngọc quý trên tay, thật ra đã gặp nhiều rồi nhưng vẫn muốn giải thích lại. Chưởng thượng minh châu, thiên kim, ... đều là những cách nói văn hoa về việc một cô gái là đứa con quý giá xinh đẹp bảo bối của ai đó, ví dụ nàng Khuynh Thành là viên ngọc quý trên tay của Độc Cô Hàn, hay là Giang Di là thiên kim của Giang Tử Ngang...

19. Chương 19 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Ánh mặt trời rực rỡ chói lọi giờ đã rơi thẳng vào trong phòng. Độc Cô Khuynh Thành chịu không nổi thứ ánh sáng đâm độc xiên ngang vào mắt đỏ, nàng nhúu chặt lông mày, chậm rãi mở to đôi mắt trong suốt, lập tức đập vào mắt là hai con người sâu thẳm nồng nàn của Hàn Ngự. Cọ cọ trong lồng ngực của người mình yêu, nàng cười nhẹ. « Chàng tỉnh khi nào thế ? »

Hắn hít một hơi thật sâu hương thơm của nàng. « Được một lúc rồi. »

« Giờ đã là giờ gì rồi ? » Nàng ngồi dậy, chấn lập tức tuột xuống ngang hông, xuân quang (1) lộ hẳn ra ngoài, cả mái tóc dài đen tuyền liền trùm hết lên mặt Hàn Ngự. (oa oa... *che mặt các bé lại*)

Hàn Ngự cười mà như không cười, vươn tay choàng qua người Khuynh Thành kéo xuống, tiếp tục dựa vào người hắn. « Hoàng hôn rồi. »

« Á... » Khuynh Thành thiếu chút nữa thì bật dậy, hai người đã nằm ngóc trên giường cả một ngày rồi sao ? Cả ngày đó nha, Ánh Nguyệt tỷ tỷ với Minh Hà có đến tìm nàng không nhỉ ?

« Sao thế ? » Trông lão bà của hắn hoảng hốt như thể trời sắp sụp xuống đầu tới nơi vậy.

« Nhỡ có người tới thì sao ? Nhỡ có nha hoàn vào dọn bàn thì sao ? » Cơm thừa canh cặn còn bữa trên bàn kia kia.

Hắn biết rồi còn hỏi tiếp. « Hử ? Nhìn thấy ta thì sao ? »

« Thì... mang chàng về gặp cha mẹ thiếp chứ sao. » Dù gì cũng đã giải trừ hôn ước với Giang Vô Vân rồi.

« Độc Cô tiên bối và Mộ Dung tiên bối liệu có chịu chấp nhận ta không ? » Dù gì hắn cũng là một sát thủ.

Khuynh Thành nhướng mắt. « Chàng quên cha thiếp trước kia thế nào ư ? Hơn hai mươi năm trước thanh danh người còn tệ hại hơn chàng nhiều lắm, giang hồ ai cũng gọi người là đại ma đầu nha. »

« Như vậy không sao chứ ? » Nếu so sánh độ tệ hại của thanh danh, hẳn đảm bảo thua xa ông nhạc tương lai rồi.

« Đương nhiên, cha mẹ thiếp là ai nào ? Nên sẽ không quản chàng là ai, chỉ cần thiếp thích là được. » Nếu Giang Vô Vân thích người con gái khác, cha sẽ không có lý do gì ngăn cản việc chung thân đại sự này của nàng.

Hàn Ngự cười không nói gì.

Khuynh Thành như nhớ ra cái gì liền thò tay lắc lắc hẳn. « À quên, thiếp nói với chàng một việc, không cần đi tìm bảo tàng nữa. »

« Gì ? » Hẳn nhướn mắt.

« Đám bảo tàng năm đó đều là Bạch thúc thúc (Bạch Hiểu, người sáng lập Bách Hiểu Đường, cũng là một kẻ xuyên không mà đến) của thiếp lưu lại. Lục thúc thúc cố ép mẹ thiếp nhận lấy. Những năm gần đây nhà thiếp đều phân phát tài sản chung quanh, có thiên tai đại nạn gì là lại quyên góp một số bạc lớn. Giờ trong bảo tàng ngoài các bức họa cha thiếp sưu tầm, trang sức hàng ngày của mẹ và thiếp, còn thì chẳng còn lại mấy. À có vài chục vạn lượng bạc làm của hồi môn cho thiếp. Không biết ca ca của thiếp có giấu thêm gì vào không, còn thiếp có giấu vào đó mấy thỏi vàng lớn. » Khuynh Thành nhún vai. « Người trong thiên hạ cấm đầu cấm cổ tìm, thật ra cũng chẳng để làm gì. »

« Vậy là ở Điểm Thương sơn thật. » Hẳn đã sớm đoán ra.

Khuynh Thành lại nói. « Đúng, chính là ở đó, thiếp đoán lời đồn đại bảo tàng ở Hoa Sơn là mẹ thiếp ra tay gỡ trò quỷ thôi. » Mẹ nàng bốn sự giỏi nhất chính là đi nháo loạn phá quấy người khác mà.

« Nói vậy, tìm được cũng vô dụng. »

« Đương nhiên. »

Hàn Ngự không nói gì, trong lòng bao nhiêu cảm xúc thật lộn xộn, không biết là cái vị gì. Hẳn cúi đầu nhìn kiểu thê lương nằm ngoan trong lòng, nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng cũng chọn một quyết định trọng đại.

Khuynh Thành thấy hẳn ngẩn người, liền vươn đầu hôn nhẹ hẳn một cái. « Sao thế ? »

Hàn Ngự vừa định trả lời thì có tiếng gõ cửa. « Khuynh Thành, cháu có đó không ? »

Là tiếng của Phượng cô cô Phượng Thanh Trúc, mẫu thân của Ánh Nguyệt tỷ tỷ. Nàng ấy mà thấy trên giường nàng có một gã đàn ông thì sẽ nghĩ sao ? (còn sao trăng gì ?)

« Có người ! » Khuynh Thành hoảng sợ vội buông màn trướng (2), đẩy hẳn vào trong trùm chăn qua.

Khuynh Thành vừa mới chuẩn bị xong, cửa đã bật mở, Phượng Thanh Trúc cùng hai nàng tỷ nữ đã đi vào.

« Thấm thắm. » Khuynh Thành tự trấn định, môi rắng nặn ra nụ cười.

« Nghe nói cháu bị ốm, giờ đã tốt chút nào chưa ? » Nha đầu kia nằm lỳ trong phòng cả một ngày khiến nàng thật lo lắng. Nếu con bé có gì không hay, nàng biết ăn nói với tỷ tỷ ra sao ?

« Đã tốt hơn nhiều rồi ạ. »

Phượng Thanh Trúc xốc màn lên, hai ả nha hoàn lập tức đỡ lấy màn treo sang hai bên. Khuynh Thành ngoan ngoãn nằm yên, để nàng đưa tay sờ trán xem thử. « Không thoải mái chỗ nào ? »

Khuynh Thành lắc đầu. « Không có đâu. »

Phượng Thanh Trúc liếc mắt thấy một khối chăn phồng phồng bên cạnh nàng liền nghi ngờ hỏi. « Cái gì thế ? »

« Ách... là... cháu bị ốm nên lấy thêm một cái chăn lên giường để ôm. » Lý do này nghe thật miễn cưỡng.

Phượng Thanh Trúc vươn tay sờ thử độ dày của chăn. « Chăn không đủ ấm sao ? »

« Không đâu không đâu. » Ấm lắm, ấm tới mức nàng muốn toát mồ hôi.

Phượng Thanh Trúc ngồi ở mép giường, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng để ngoài chăn. « Khuynh Thành, cháu cứ coi đây như nhà mình, có việc gì thì nói với ta, đừng có khách sáo. Lục thúc thúc của cháu và ta đều coi cháu như con gái của mình, đừng coi chúng ta như người ngoài đó biết chưa ? » Dĩ nhiên, đã dám yêu đương này nọ ở địa bàn của họ, nàng đâu có khách sáo chút nào.

« Vâng. » Đi nhanh đi chứ.

Phượng Thanh Trúc khẽ liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn. « Hôm nay cháu ăn được tốt đó chứ. »

« Vâng, cảm ơn thăm thăm, thăm thăm, cứ đi trước, cháu muốn ngủ thêm một lát. »

« Được rồi, cháu nghỉ ngơi đi. »

Phượng Thanh Trúc vừa đứng lên, chợt thấy cái khối chần bông kia... động đây ? Nàng nghi hoặc trong lòng, không khỏi chăm chăm nhìn vào đó.

Khuynh Thành thấy ánh mắt quái dị của nàng liền nhào ra khỏi chăn định buông màn trước xuống lại. « Thăm thăm ra ngoài đi, cháu mệt. »

Cả người Khuynh Thành vốn là không mặc gì, thế là bao nhiêu dấu vết trên người đều lộ hẳn ra. Phượng Thanh Trúc sững người nhìn Khuynh Thành, lại nhìn khối chần kia, cuối cùng cũng hiểu.

« Khuynh Thành... » Phượng Thanh Trúc ngập ngừng lúng túng. « Trên người cháu bị sao thế ? »

Khuynh Thành vừa cúi đầu nhìn, liền biến sắc sợ hãi, lại chui tọt vào chăn, lòi chăn thật cao lên che kín toàn thân không dám nói gì. Nàng thật đại quá, sao lại để thăm thăm nhìn thấy chứ ?

Phượng Thanh Trúc hít một hơi thật sâu, nhìn 'khối chần' thêm vài lần rồi nói sang chuyện khác. « Giải trừ hôn ước là đúng rồi. Thôi cháu nghỉ ngơi đi. » Khuynh Thành đã lớn, cũng có thể lập gia đình rồi.

Phượng Thanh Trúc vừa khép cửa lại, chợt nghe thấy có tiếng nam nhân cười nhẹ truyền ra từ trong phòng. Ai, nha đầu kia cũng thật to gan, dám giấu nam nhân trong phòng cơ đấy.

Nàng quay sang nghiêm mặt nhìn hai đứa nha hoàn. « Hai người các ngươi có nhìn thấy cái gì không ? »

Hai ả vô cùng hiểu chuyện vội lắc đầu. « Không có không có, bẩm phu nhân, nô tì cái gì cũng không nhìn thấy. »

Phượng Thanh Trúc gật đầu vừa lòng. « Đúng thế, cái gì cũng không nhìn thấy. » Lúc này không thể làm gì hết, chỉ có nhanh chóng liên lạc với tỷ tỷ thôi.

« Không được cười ! » Trong phòng Khuynh Thành đỏ bừng mặt đang mắng Hàn Ngự.

« Ủ ta không cười. »

Khuynh Thành vẻ mặt thật khổ sở. « Thăm thăm biết nhất định sẽ nói với mẹ thiếp. »

Hàn Ngự trêu mếu nhìn nàng. « Nàng sợ sao ? »

« Có một chút. » Tuy mẹ nàng tư tưởng rất rộng rãi, nhưng cũng không nói sẽ cho phép nàng quan hệ nam nữ linh tinh.

« Khuynh Thành. » Hắn nhìn chăm chăm nàng một lúc rồi nghiêm túc nói. « Thành nhi, nàng ngoan ngoãn ở Bách Hiểu Đường chờ ta được không ? »

Nàng hờn dỗi nũng nịu nhìn hắn. « Không mang thiếp đi theo sao ? »

« Ta phải đi làm một việc, một tháng sau sẽ về đón nàng, sau đó đi báỉ kiến cha mẹ nàng được không ? » Hắn giờ đã không phải chỉ có một mình, việc kia không giải quyết hẳn thật là khó sống nha. Hắn bị đuổi giết không sao, nhưng hắn còn có thê nhi nữa.

« Nhưng mà... »

Tay hắn đã chặn lên môi nàng. « Đừng nói nhưng mà. »

Khuynh Thành xùi mặt xuống. « Người ta muốn đi cùng chàng cơ. Chàng yên tâm để lại cô vợ nhỏ thông minh đáng yêu xinh đẹp có một mình ở đây sao ? » Bỗng sự tự tăng bốc của hai mẹ con nhà này thật là... khiến người ta sững sờ.

« Thành nhi, đừng có xấu tính thế chứ. » Nàng ở yên ở Bách Hiểu Đường mới là an toàn nhất.

« Thiếp sẽ quây cho coi. » Nàng nhin không được liền lớn giọng phản đối.

« Thành nhi, nàng nói gì thì nói, ta sẽ không mang nàng đi, một tháng sau ta sẽ đến tìm nàng. »

« Hu hu... Người ta không muốn ở lại một mình, người ta muốn đi cùng chàng cơ... » Đương nhiên là khóc giả.

Hàn Ngự mặt nghiêm chỉnh nhìn nàng. « Thành nhi, không được nhõng nhẽo. »

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Thành nhăn tít lại, cuối cùng cũng vẫn rũ vai xuống. « Một tháng thì một tháng. » Rồi thêm một câu. « Chàng nhất định phải đến đón thiếp, nếu không tới lúc đó bụng thiếp nổi lên, thiếp phải làm sao ? »

Hắn mỉm cười hứa với nàng. « Ta hứa. »

*

Độc Cô Khuynh Thành thay đổi hẳn, trở nên vô cùng sáng sủa vui vẻ. Lúc nào cũng thế, trên môi nàng luôn nở nụ cười. Nữ nhân quả thật cần có tình yêu.

Cuộc sống của nàng ở Bách Hiểu Đường gần như hoàn mỹ, chỉ có một điểm không tốt. Sau màn ‘bắt quả tang trên giường’ kia, nàng thật sự không mặt mũi nào nhìn Phượng Thanh Trúc. Chuyện nàng và Hàn Ngự sớm muộn cũng sẽ công khai, thôi thì thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng (3) vậy.

*

« Tỷ tỷ, mau lên. » Minh Hà kéo Khuynh Thành, vội vã chạy về phía trước.

Mặt Khuynh Thành trắng bệch hỏi. « Tiêu Diêu ca ca bị thương nặng lắm sao ? »

Minh Hà mạnh mẽ gạt đầu. « Đúng thế, Tiểu Thiên cô nương đưa huynh ấy tới, sinh tử thật là mong manh. »

Sao lại lặp lại lời hỏi này. « Ca ca rốt cuộc là làm sao ? » Xét võ công của Tiêu Diêu ca ca, làm sao có thể bị đánh tới mức thừa sống thiếu chết như thế ?

« Mọi người không biết, tỷ đi xem xem. »

Hai người chạy tới phòng của Độc Cô Tiêu Diêu, đã thấy một đám người đứng vòng trong vòng ngoài. Vợ chồng Lục Tây Lâm, Thiên Khinh Yên, Ánh Nguyệt đều đã ở đó. Lục Tây Lâm đang ngồi bên giường xem mạch cho hắn, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng. Tiểu Thiên ghé bên người Độc Cô Tiêu Diêu, lệ rơi đầy mặt, thỉnh thoảng lại sụt sịt vài cái. Khuynh Thành nhảy vọt vào, ngay người hỏi. « Ca ca rốt cuộc là bị làm sao ? » Sắc mặt hắn thật khó coi, lại còn hôn mê bất tỉnh.

Lục Tây Lâm hừ một tiếng. « Tiểu Thiên cô nương, Tiêu Diêu bị đả thương như thế nào ? »

Tiểu Thiên vừa khóc vừa nói. « Hu hu... tiểu nữ bị Tuyệt Mệnh Môn đuổi giết, chịu trọng thương, Tiêu Diêu có chút giao tình với Hàn Ngự Tuyệt, nên mang tiểu nữ đi Tuyệt Mệnh Môn tìm hắn ta. Tiêu Diêu nói, hắn muốn giết kẻ đã thuê sát thủ giết tiểu nữ. Nhưng... vô tình chúng ta xông nhầm vào nơi của một lão nhân. Tiêu Diêu ca ca nhìn thấy mặt lão xong, lão liền nổi điên muốn đánh nhau với Tiêu Diêu ca ca. Tiêu Diêu phải che chắn cho tiểu nữ, nên trúng hai chưởng của lão. Tiểu nữ không biết vì sao từ đó huynh ấy vẫn hôn mê. Tất cả y sinh trên đường đều nói không cứu được, tiểu nữ chỉ còn biết đưa huynh ấy tới Bách Hiểu Đường cầu cứu. » (Sở Sở: Cụ thể ra sao mời xem Long ngâm Phượng vũ hệ liệt – chi tam ‘Cô nương, người thực phiền phức’)

Lục Tây Lâm gạt đầu. « Quả nhiên là thế, Xích Luyện Chương của Tuyệt Mệnh môn. »

« Hả ? » Phượng Thanh Trúc nhin không được kêu lên.

Tiểu Thiên khóc càng to. « Lục Đường chủ, cầu ngài cứu Tiêu Diêu mà. » Chỉ còn thiếu quỳ xuống dập đầu thôi.

Lục phu nhân thở dài, vỗ nhẹ vai nàng. « Cô nương đừng nóng. »

Lục Ánh Nguyệt hít một hơi thật sâu. « Theo ta biết, Xích Luyện Chưởng chỉ có một cách chữa. » Nàng quay sang nhìn Khuynh Thành. « Xích Luyện Chưởng và Hàn Băng Chưởng là tuyệt kỹ chân truyền của Tuyệt Mệnh lão nhân. Xích Luyện Chưởng và Hàn Băng Chưởng khắc chế lẫn nhau, trúng Xích Luyện Chưởng chỉ có thể dùng Hàn Băng Chưởng bức nhiệt khí trong cơ thể ra, còn không tiên được cũng bó tay. »

« Làm sao bây giờ. » Minh Hà đã cuống phát khóc.

« Người luyện chưởng lực tới mức như thế tuyệt không phải người thường. Nếu ta không nhầm, lão nhân kia hẳn chính là Tuyệt Mệnh lão nhân. » Ngữ khí Lục Tây Lâm trầm trọng thêm một chút. « Đệ tử của lão rất đông, nhưng được chân truyền của lão chỉ có một mình Hàn Ngự Tuyết. Giải Xích Luyện Chưởng của lão, cũng chỉ có Hàn Ngự Tuyết. » Chỉ có kẻ kia mới cứu đc Tiêu Diêu, không có ai khác làm được.

Tiểu Thiên chớp mắt, nước mắt lại trào ra. « Lãnh Diện Diêm La luôn độc lai độc vãng... »

« Làm sao bây giờ ? » Kinh Yên cũng hoảng, kéo kéo áo Ánh Nguyệt.

Đầu óc Khuynh Thành quay cuồng, tay khẽ bóp trán, nhẹ nhàng xoa xoa Thái Dương.

Minh Hà cuống quýt. « Mau gọi cha và ca ca muội tới. » Cha và ca ca của nàng tuyệt đối xứng danh thần Y. »

« Không cần. » Khuynh Thành bất đắc dĩ mở miệng. « Tiểu Thiên, mau mang muội tới Tuyệt Mệnh Môn tìm Hàn Ngự Tuyết. »

« Khuynh Thành... » Tiểu Thiên mắt nhoe bóng nước. « Không ích gì đâu. Lãnh Diện Diêm La vốn vô tình, hẳn sẽ không cứu Tiêu Diêu đâu. »

Phương Thanh Trúc cũng khuyên. « Khuynh Thành, cháu hồ đồ rồi sao ? Tìm hẳn thì có ích gì ? »

« Ta mang muội đi. » Ánh Nguyệt trầm ngâm cả nửa ngày liền mở miệng. « Tuyệt Mệnh môn không xa nơi này, ba ngày ba đêm cũng đủ cả đi lẫn về. »

Lục Tây Lâm trầm giọng mắng con gái. « Ánh Nguyệt, đừng làm càn. » Con gái hẳn sao thế ? Sao lại có ý tưởng không thiết thực như vậy nhỉ ?

« Nhưng mà... » Ánh Nguyệt biết ý quay sang Khuynh Thành, nàng định làm sao đây ? Có định công khai chuyện nàng và Hàn Ngự Tuyết không ?

Khuynh Thành bóp bóp trán. « Lục thúc thúc, đại ca cháu còn chịu được bao lâu ? »

Lục Tây Lâm thở dài. « Nửa tháng. » Sau đó tùy xem thiên ý ra sao.

Nàng chống tay lên cửa, hoảng hốt chạy ra ngoài. « Cháu muốn yên tĩnh một chút. » Tạm đặt hi vọng lên Thần y cô phụ (chồng của cô) của nàng vậy.

Trời ơi... ai nói cho nàng biết nàng phải làm sao bây giờ ?

*

Mộ Dung Ý Vân muốn giết người !

Kiếp trước nàng đã gây nghiệp chướng gì mà kiếp này lại sinh ra hai đứa con bất hiếu như vậy ??

Hôn sự của nữ nhi vừa mới giải quyết xong, tiện đường mắng cho vợ chồng Giang Tử Ngang một trận, để cởi bỏ khúc mắc trong lòng bọn họ nhiều năm qua. Nàng còn chưa kịp cao hứng việc bản thân có công giúp đỡ một đôi vợ chồng hàn gắn, lại truyền đến tin tức con nàng bị trọng thương. Hai đứa con bất hiếu, không thể yên lành mà sống à !

Nhi tử của nàng cũng thật là... ăn lẩm thừa hơi đi trên chộc cái Tuyệt Mệnh lão nhân hỗn đản kia làm gì.

Tới nơi trời đã khuya, Bách Hiểu Đường cũng đã muốn loạn cào cào. Tiền nhiệm Đường chủ Mộ Dung Ý Vân giờ đang phát hỏa. Nàng vừa tới Bách Hiểu Đường lập tức một cước đá bay đám thuộc hạ lắm lời thăm hỏi, chạy thẳng tới nơi nhi tử của nàng đang nằm. Mấy đêm rồi nàng không chợp mắt được, phải đi thăm nhi tử ngay, làm sao có thời giờ tán phét chứ.

« Nhi tử, người chết chưa hả ? » Nàng lại một cước đá bay cửa phòng, dọa Tiểu Thiên đang ngồi bên giường muốn chết. Đối với hành vi lỗ mãng của nàng, thân là trưởng phu, Độc Cô Hàn cũng chỉ có thể lắc đầu. Tuổi cũng đã lớn như thế mà tính tình vẫn còn nóng nảy.

« Người là... » Tiểu Thiên cẩn thận nhìn vị thiếu phụ vừa xông vào, nhất thời đoán không nổi thân phận nàng. Nàng gọi Tiêu Diêu là nhi tử ? Nhưng nhìn qua nàng chỉ tầm mới bốn mươi là nhiều, làm sao có thể có đứa con lớn như vậy ?

Mộ Dung Ý Vân vừa thấy Tiểu Thiên đáng yêu, liền vừa lòng nhìn nàng. « A, cô nương chính là Tiểu Thiên hay được nhắc tới phải không ? » Cô con dâu này vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, nàng cực kỳ vừa lòng, thằng bé ngốc nghếch kia ánh mắt cũng không tệ.

« Chính là tiểu nữ. Bá mẫu người là... » Tiểu Thiên tò mò nhìn nàng.

Mộ Dung Ý Vân cười. « Con dâu, lần đầu ra mắt, mong được chỉ giáo ! » (Thua, câu này là con dâu nói chứ sao lại mẹ chồng nói nhỉ ?)

« Hả, người thật sự là mẫu thân của Tiêu Diêu sao ? » Mẹ chồng này thật trẻ nha.

« Đúng vậy đúng vậy. » Mộ Dung Ý Vân cười gian kéo tay Tiểu Thiên qua, mắt liếc thấy Phượng Vũ trâm trên đầu nàng, cười càng hào hứng. « Thật là con dâu tốt. » Long Ngâm Phượng Vũ vốn là một đôi phu thê kiếm, con nàng nếu đã đưa cho nàng ta Phượng Vũ kiếm, hẳn chính là xác định rồi. (4)

« Bá mẫu, người thật là trẻ nha. » Không hiểu nàng bảo dưỡng nhan sắc bằng cách nào nữa.

« Hắc hắc, bởi vì ta sống vui vẻ, hay cười, nên trẻ lâu. » Nàng mặt mày hớn hở.

Độc Cô Hàn nâng con trai dậy, bắt đắc dĩ nói với lão bà. « Vân nhi, hai người ra ngoài trước đi. » Nhi tử bị thương sắp chết, nàng còn có tâm tình cùng con dâu nhàn rỗi tán gẫu.

Mẹ chồng con dâu nhìn nhau, Ý Vân gật đầu. « Được. » Nàng biết lão công muốn dùng nội lực ngăn chặn các luồng khí tức đang đánh nhau trong cơ thể nhi tử, nàng nên ra ngoài gác cửa là hơn.

Mộ Dung Ý Vân kéo tay con dâu lui ra ngoài, tiện thể tán gẫu vào câu. Vừa nghe nàng đến giữa đêm, lãnh đạo cấp cao của Bách Hiểu Đường là vợ chồng Lục Tây Lâm lập tức chạy tới.

« Tỷ tỷ. » Lục phu nhân chạy lại đầu tiên thỉnh an.

Mộ Dung Ý Vân khoát tay. « Rồi rồi rồi, không cần đa lễ này nọ. »

Lục Tây Lâm liếc mắt vào cửa phòng. « Tỷ tỷ, ta thật vô năng bất lực. » Không cứu được Tiêu Diêu.

« Lạc quan chút đi, các người không phải đã báo cho Lang băm với Ngâm Phong sao ? Gã lang băm kia không phải được xưng tụng Thiên hạ đệ nhất Thần y sao ? Không có vết thương nào không trị nổi. Không phải từng nói Tồi Tâm chưởng không cứu nổi sao ? Vậy mà năm đó hắn vẫn cứu được Bệnh Thần Kinh đại ca. Nhiều năm rồi, y thuật của hắn hẳn là còn tăng thêm chút. » Nàng tuy có lo lắng cho nhi tử, nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ tích cực. Việc tới nước này, có lo cũng vô ích.

« Tỷ tỷ, đại tỷ đâu ? » Đại tỷ mà Lục phu nhân nói tất nhiên là Phượng Thanh Hà.

« Tuyệt Đường đã có tổ ấm, vợ chồng nàng ta dĩ nhiên là về Tận Thiên cốc tiêu dao khoái hoạt rồi. » Nhân tiện lôi cả vợ chồng Mỹ nữ tỷ tỷ về luôn. (Mỹ nữ tỷ tỷ là cách Ý Vân gọi Nhược Nhan, năm đó vốn là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân)

« Tỷ tỷ, ra đại sảnh nói chuyện thôi. » Nửa đêm nửa hôm đứng ngoài phòng khách, còn ra thể thống gì.

« Lão công nhà ta còn ở trong đó, nội lực người ta thâm hậu như thế, có thể bảo vệ tâm mạch cho Tiêu Diêu. » Đứa bé này thật chẳng hay ho gì, vô công không phải rất lợi hại sao ? Sao lại có thể bị thương thành như vậy.

« Tỷ tỷ, tỷ phụ tụy vô công cao cường, nhưng mà... » Nhưng mà vô dụng thôi.

Mộ Dung Ý Vân phiền não thở dài. « Đừng nói nhưng mà, là Xích Luyện Chương, ta biết. » Đại danh Tuyệt Mệnh lão nhân như sấm đánh vang tai, sao nàng không biết.

*

Phòng khách của Bách Hiểu Đường, một đám người ngồi lặng lẽ, ai cũng im lặng, không khí vô cùng ngưng trọng. Tất cả là do một kẻ lẳng bằm nào đó gây ra hết.

Tóm lại là như vậy, cái kẻ lẳng bằm nào đó cũng tỏ ra hết lòng hết dạ, vừa biết chất nhi (5) bị thương nặng, lập tức cùng con mình chạy tới. Nhưng vừa xem xét thương thế của chất nhi xong, hắn cũng đành bó tay lắc đầu.

Giữa tình trạng ai cũng không nói câu nào, Khuynh Thành bất đắc dĩ mở miệng. « Trừ Hàn Ngự Tuyệt hoặc Tuyệt Mệnh lão nhân tới, ca ca không cứu được sao ? » Haizzz, sự tới nước này, cũng không còn biện pháp khác.

Ngâm Phong thở dài. « Đúng vậy, mạch tức của Tiêu Diêu thật rất kỳ lạ, trong cơ thể có một cỗ nhiệt khí chạy tán loạn. Tuyệt Mệnh lão nhân vô công độc lập một phái, vô công các môn phái khác căn bản không thể ngăn chặn cỗ chân khí kia. Cứ còn như vậy, Tiêu Diêu đệ đệ e là... » Thần y thật sự biến thành lang bằm.

« Ta không tin Tuyệt Mệnh lão nhân kia đủ ba đầu sáu tay. Để ta đi bắt hắn trói lại. » Mắt thấy muội phụ là Thần y (Y Dục Thành lấy Độc Cô Huỳnh là em gái Độc Cô Hàn nên cũng tính là muội phụ) cũng bó tay không làm gì được, Mộ Dung Ý Vân thật sự hoảng hốt.

Khuynh Thành nhăn mặt nhíu mày. « Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút. »

« Bình tĩnh ? Ta còn bình tĩnh được sao ? Lão nhân đáng chết kia. Tốt nhất đừng để ta bắt được. Ta phải tóm hắn đến trị thương cho nhi tử, nếu hắn dám không đến, ta sẽ khiến hắn từ nay về sau biến mất trên giang hồ. »

Khinh Yên bất đắc dĩ mở miệng. « Tiêu Diêu không phải nói huynh ấy có giao tình với Lãnh Diện Diêm La sao ? Có thể đi mời hắn. » Nàng cũng biết Lãnh Diện Diêm La là ai, nhưng là sự tới nước này không còn cách nào khác.

Mộ Dung Ý Vân giận dữ hét. « Lập tức đi bắt cóc hắn. » Đừng bàn nhiều, nhi tử nàng sắp chết rồi kia. « Tam đại thế gia, thêm Anh Hoa cùng ào tới Tuyệt Mệnh Môn, bắt hắn phải chữa thương cho nhi tử của ta.

« Khuynh Thành, muội nghĩ sao. » Ánh Nguyệt xen vào. Cần náo loạn đến thế hay không ? Chỉ cần Khuynh Thành mở miệng, Hàn Ngự Tuyệt tuyệt đối không có đường cự tuyệt.

Khuynh Thành chậm rãi đứng lên. « Để con đi tìm Hàn Ngự. » Cả nhà nàng đều cuống lên vì ca ca rồi, nàng còn không quyết định, không phải là quá đáng sao ?

Lục Tây Lâm thốt. « Cháu không biết hắn, sao hắn lại chịu giúp được. »

« Hắn sẽ chịu. » Khuynh Thành khẳng định.

Mộ Dung Ý Vân liếc nàng một cái. « Con gái, mẹ một mực lo lắng chuyện ca ca của con, không có chú ý đến con nhiều lắm. Gần đây con thường lo âu hoảng hốt, có phải có bệnh hay không ? Lãnh Diện Diêm La là ai chứ ? Con đòi đi tìm hắn ? Tính gây chuyện cười sao ? Kẻ đó nhìn qua chắc chắn không phải gã hiền lành gì. » Nàng có xem qua trên báo, trông mặt so với lão công nàng còn lạnh khắc.

« Hắn quả thật không phải hiền lành, nhưng hắn sẽ chịu giúp, vì con... » là thê tử của hắn.

Khuynh Thành còn chưa nói xong, chợt có gia nhân vào báo. « Bẩm Đường chủ, có Hàn Ngự Tuyệt cầu kiến. »

« Cái gì ? » Tất cả mọi người đều không tin nổi thốt lên, tới thật đúng lúc. Phản ứng kịch liệt nhất chính là Khuynh Thành, thiếu chút nữa ngã lặn từ trên ghế xuống. Hắn bảo chờ một tháng, giờ mới mười ngày đã tới là sao.

Mộ Dung Ý Vân mất kiên nhẫn vội kêu. « Mau mời vào. »

Nàng còn chưa dứt lời, Hàn Ngự đã tự đi vào cửa. Hắn thản nhiên liếc nhìn Khuynh Thành một cái, cố áp chế nổi nhớ nhung của mình lại. « Chư vị tiền bối, tại hạ muốn gặp Tiêu Diêu công tử. » Mục đích của hắn là Tiêu Diêu công tử, nghe nói tên kia sắp chết, tình cảm nhi nữ tạm để qua một bên đã.

Nhìn thấy Hàn Ngự, Minh Hà nhin không được lằm bằm. « Trông thật quen nha, ta gặp qua nơi nào rồi ? »

« Tiêu Diêu công tử ? » Trừ vợ chồng Độc Cô Hàn, những người khác chỉ biết nhìn nhau. Trên giang hồ xưng tụng Tiêu Diêu công tử y thuật kiếm pháp đều tuyệt diệu. Nhưng không ai biết Tiêu Diêu công tử chính là Độc Cô Tiêu Diêu. Hành tung vị ấy thần không biết quỷ không hay, dù Bách Hiểu Đường cũng không tra tới được hành tung của hắn.

Mộ Dung Ý Vân vội hỏi. « Thăng bé họ Hàn kia, nghe Tiểu Thiên nói người cùng nhi tử của ta có giao tình. Người tới cứu nó phải không ? »

Hàn Ngự liếc nhìn vị thiếu phụ chừng gần bốn mươi tuổi, hơi hơi gật đầu. « Đúng vậy. »

Hắn cùng Tiêu Diêu công tử đã quen biết nhiều năm, khi đó bọn hắn đều chưa nổi danh. Một hồi luận võ xong, khiến hai kẻ nam nhân trí dũng bất phàm kết làm bằng hữu. Sau đó hắn bị Dương Liễu ám hại, cũng nhờ Tiêu Diêu công tử vô tình đi qua cứu hắn.

Sau khi hắn rời Khuynh Thành quay về Tuyệt Mệnh môn, vốn muốn tính toán cơ hội giết lão sư phụ chỉ biết đem hắn làm công cụ giết người, giải tán Tuyệt Mệnh Môn, giải trừ mọi hậu hoạn về sau rồi mang Khuynh Thành cao bay xa chạy. Bỗng hắn nhận đc lệnh của sư phụ, muốn hắn toàn lực đuổi giết Tiêu Diêu công tử. Hỏi thăm xong hắn mới biết Tiêu Diêu công tử vô tình thấy bộ mặt lão ta khiến lão nổi điên muốn giết hắn. Lão già này vốn luôn đeo mặt nạ, không dám lấy mặt thật gặp người, mặt nạ dường như để che giấu một bí mật gì đó không thể nói với ai. Hắn và Tiêu Diêu công tử coi nhau là đối thủ, nhưng thực lại là bằng hữu. Người có thể khiến Hàn Ngự hắn coi trọng không nhiều lắm, ngoài Khuynh Thành, người duy nhất có thể khiến hắn lấy chân tình tiếp đãi, chỉ sợ chỉ có Tiêu Diêu công tử. Nghe nói Tiêu Diêu công tử trúng phải Xích Luyện Chưởng độc môn của sư phụ, hắn lập tức vận dụng hệ thống mật thám điều tra tung tích của Tiêu Diêu rồi vội vàng tới cứu. Bọn hắn còn có hện luận kiếm, hắn thật không muốn hắn ta chết trước.

« Người và con ta có quan hệ tốt lắm sao ? » Mộ Dung Ý Vân thật hoài nghi dụng tâm của hắn.

« Là đối thủ, cũng là bằng hữu. » Hắn tóm lược nói.

Khuynh Thành không chắc hắn có biết quan hệ giữa nàng và Tiêu Diêu hay không, vội thốt. « Mau cứu đại ca của ta. » Xét quan hệ với Khuynh Thành, dù bọn hắn không phải bằng hữu, Hàn Ngự cũng sẽ cứu huynh ấy.

Hàn Ngự cất giọng kinh ngạc. « Hắn là đại ca của nàng sao ? »

Khuynh Thành vội gật đầu. « Đúng đúng đúng, là đại ca đồng mẫu đồng bào của ta. Tiêu Diêu ca ca từ nhỏ rất thương ta, cái gì cũng làm cho ta. Huynh ấy là đại ca thân yêu nhất của ta, chàng nhất định phải cứu huynh ấy. »

« Nàng yên tâm, ta sẽ cứu. » Hắn nếu cưới Khuynh Thành, tiểu tử kia chẳng há lại thành đại cữu tử của hắn sao ? Có nhầm hay không a ?

« Mời... » Lục Tây Lâm tỏ ra phong thái của chủ nhân, làm một động tác tao nhã mời Hàn Ngự đi vào.

Khuynh Thành bám theo sau Hàn Ngự, như sợ không cẩn thận hắn sẽ bị ăn tươi nuốt sống vậy. Hiên nhiên không ai nghĩ đến bọn họ vốn là một đôi, tất cả mọi người đều coi nhẹ chuyện này, trừ Ánh Nguyệt ra.

Có vẻ gần đây mệt mỏi quá độ, Khuynh Thành cảm thấy một trận choáng váng, dưới chân vô lực, nhin không nổi liền ngã quỵ.

Hàn Ngự vẫn để ý đến Khuynh Thành, trong nháy mắt thấy nàng ngã xuống, bản năng liền vươn tay ra đón lấy nàng, vội vàng nói. « Thành nhi, nàng không sao chứ ? » Mắt thấy tiểu thê tử ngất xỉu, hần lập tức không biết đến chung quanh, trong mắt chỉ có nàng.

Khuynh Thành lắc đầu. « Thiếp mệt mỏi quá. »

Hàn Ngự ôm bổng Khuynh Thành lên, không thèm để ý ánh mắt mọi người. « Ta đưa nàng về phòng nghỉ.

Mộ Dung Ý Vân không nhịn được hỏi. « Uy, người đi đâu ? » Nữ nhi bị một cái nam nhân ôm vào lòng, nàng làm mẹ có quyền hỏi chứ.

« Về phòng. » Hần nói xong rảo chân bước đi hướng phòng của Khuynh Thành.

« Về phòng ? » Kinh Yên nghi hoặc. « Sao hần biết phòng Khuynh Thành tỷ tỷ ? » Bọn họ có quen biết từ trước sao ?

Y Ngâm Phong cũng khó hiểu. « Đúng nha... »

« Á... » Minh Hà lớn tiếng lanh chanh. « Muội nhớ ra rồi. »

« Muội nhớ ra cái gì, »

« Muội đã thấy Hàn Ngự Tuyệt. » Nàng lại thêm một câu. « Trong phòng Khuynh Thành tỷ tỷ ? »

« Có nhầm không vậy ? » Độc Cô phu nhân thiếu điều nhảy dựng, kẻ nam nhân kia quan hệ với con gái nàng ra sao vậy ?

Minh Hà than thở trách móc. « Cữu mẫu à, chất nữ không nhầm đâu. Hần dứt cơm cho Khuynh Thành tỷ tỷ, còn hôn nhẹ miệng nàng kìa. »

Mọi người tròn mắt nhìn nhau... việc này... bọn hần rốt cục có quan hệ gì ? Vừa rồi Hàn Ngự gọi Khuynh Thành là gì ? Thành nhi ? Không phải rất thân mật sao ?

Mộ Dung Ý Vân khẽ hoa hoa tay trước mắt Minh Hà. « Mắt cháu không phải bị cận thị chứ ? » Bộ nàng nghĩ cả thế giới đều mắt kém như nàng sao ?

Lang băm trừng mắt nhìn con gái. « Đừng nói nhảm. » Tiểu nha đầu này, đừng nói lung tung, sự việc có liên quan đến danh dự của chất nữ nha.

Minh Hà phát hiện mọi người không tin nàng liền tuôn tuột nói hết. « Cữu mẫu, mắt cháu còn tốt mà. Là thật đó, cháu thật sự thấy hần ở trong phòng Khuynh Thành tỷ tỷ, hần dỗ tỷ tỷ ăn cơm, còn hôn nhẹ miệng tỷ ấy. » Minh Hà thần bí cười. « Đúng rồi, cháu còn thấy hần cởi quần áo của tỷ tỷ rồi ôm nàng lên giường nữa. » Hôm đó Hàn Ngự và Khuynh Thành đều rất hưng phấn gặp nhau, không để ý thấy có một kẻ đứng rình bên ngoài.

Mộ Dung Ý Vân muốn té xỉu, gần từng tiếng hỏi lại. « Người còn thấy những gì ? »

Minh Hà lắc đầu. « Không thấy thêm gì được vì bọn họ buông màn kín mít hà. » Cho dù nhìn đến chỉ sợ nàng cũng không biết nói bọn hần làm cái gì đi. (Ôi, đầu độc trẻ con !)

Lập tức mọi người nín thở, rốt cuộc bọn hần làm gì đã không còn cần nói rõ nữa.

Im lặng một lúc, Mộ Dung Ý Vân chợt cười tới ngây ngốc. « Ai da, họ Hàn cũng không tồi, đủ tư cách làm con rể ta ! » Không những có con dâu, ngay cả con rể cũng đã có, nàng thật là cao hứng nha. (Hết biết với chị !)

Đối với hành vi của nữ nhi, Độc Cô Hàn chỉ có thể hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Phượng Thanh Trúc thở phào. Chuyện của Khuynh Thành không cần nàng nói với tỷ tỷ rồi, nàng còn đang lo không biết mở miệng nói với tỷ tỷ ra sao, chuyện thật khó nói a. Nhưng mà xem thái độ của tỷ tỷ như vậy, dường như rất hài lòng. Ai da, một vị mẫu thân rộng lượng như vậy thật khó tìm nha.

« Bọn hần hiện đang làm gì nhỉ ? » Mộ Dung Ý Vân nghi nghi, lập tức thi triển kinh công nhảy lên nóc nhà. « Ta muốn xem xem hai đứa đang làm cái gì. » (Mẹ đi rình con gái, thua ! = =')

« Muội cũng muốn xem. »

« Cháu cũng muốn xem. »

« Uy, nóc nhà không chứa được nặng a... »

Chú thích :

(1) Xuân quang : thật ra cứ cái gì... tế nhị đều có chữ xuân cả, xuân quang là... quang cảnh xuân sắc, đại loại là chỗ nào tế nhị như ngực bụng chân cẳng í. Xuân cung đồ là tranh vẽ những cảnh tế nhị, xuân sự là... cái việc tế nhị trai gái... *đỏ mặt*

(2) Màn trường : Giường cổ TQ kê sát tường, có màn quây lại như vậy :

(3) Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng : Nghĩa đen của câu này là, con thuyền trôi dọc trên sông nhờ người chèo và sức nước đẩy, đầu cầu nằm ngang với dòng sông. Khi tới đầu cầu, người chèo thuyền chỉ cần chống nhẹ mái chèo xuống, sức nước sẽ tự đẩy con thuyền xoay ngang ra thẳng với đầu cầu. Đây là một thành ngữ của TQ rất hay gặp, tương đương với câu Cứ đi sẽ có đường, ý là chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết.

(4) Long Ngâm Phượng Vũ : chi tiết xin xem Cực phẩm khí phụ. Tập này không liên quan tới hai cây kiếm này, chỉ có tập đầu và tập thứ ba có liên quan. Đại loại đây là một đôi kiếm do hai vợ chồng sáng chế ra, về sau Phượng Vũ vào tay Ý Vân, nàng phải về cổ đại tìm Long Ngâm (do lão ba của nàng là Mộ Dung Nghĩa chôn chĩa). Hai cây kiếm này có linh tính, biết nhận chủ nhân, trích huyết rỏ lên kiếm mà máu biến mất nghĩa là đó là chân chính chủ nhân của kiếm. Phượng Vũ có hình dạng một cây trâm dài, bấm vào viên ngọc trên trâm sẽ hiện ra lưỡi kiếm.

(5) Chắt nhi : cháu trai. Chắt nữ : cháu gái.

20. Chương 20 : Bị Bắt

Hàn Ngự nhẹ nhàng đặt Khuynh Thành nằm lên giường. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, hai tay ôm chặt cổ hần không chịu buông ra. Quan hệ giữa hai người bọn họ coi như đã hoàn toàn bị lộ rồi, trời ơi, nàng làm sao đối mặt mọi người ? Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý gì hết...

Thấy vẻ mặt nài nỉ của nàng, khóe miệng Hàn Ngự sẽ nhếch lên. « Còn không buông tay ra ? »

Nàng bèn lên bắt đắc dĩ buông tay. “Làm sao bây giờ? Hiện giờ mọi người đều biết quan hệ của chúng ta rồi...”

Hàn Ngự nhíu mày. “Cha mẹ nàng liệu có phản đối không?” Vị Mộ Dung tiên bối kia thoáng nhìn có vẻ khá là dễ tính, chỉ vị tiên bối không mở miệng Độc Cô Hàn kia mới đáng ngại. Nghe nói tính của Độc Cô tiên bối vô cùng lãnh đạm, việc gì cũng chỉ dùng hành động thể hiện. Người không nói nhiều là khó tiếp cận nhất a.

“Cũng không hẳn, mà là thiếp chưa có chuẩn bị tâm lý.” Nàng vốn muốn giới thiệu một cách cẩn thận trình trọng, ai biết đầu tự dưng có chuyện như vậy xảy ra.

“Vậy ta lập tức gặp cha mẹ nàng để cầu hôn nhé?”

Nàng đỏ bừng mặt, đập cho hần một phát. “Không cần, mau đi cứu ca ca thiếp đã.”

“Tiêu Diêu công tử chưa chết ngay được.” Chậm trễ một ngày hai ngày cũng không quan hệ gì. Hần đã lâu rồi chưa gặp tiểu thê tử, trước tiên phải tận hưởng bên nàng một chút mới là đúng đắn a. (Vân: từ ‘đứng đắn’ của Sở Sở tử nha, không phải bốn cô nương sai chính tả đâu!)

Khuynh Thành lè lưỡi. “Đó là ca ca của thiếp nha, ca ca ruột thịt đó.” Hần tới giờ còn chưa thật sự nghĩ tới việc bọn họ ấy lại là huynh muội. Nói như vậy về sau hần đều sẽ phải gọi tiểu tử kia hai tiếng ‘đại ca’ sao? Tên kia chắc chắn sẽ có cơ cười nhào hần. Hàn Ngự dường như đã có thể đoán trước những ngày bị thăm đang chờ đón hần trước mặt.

“Ta biết.” Cũng vì đó là ca ca của nàng, nên hấn đành chịu thiệt một chút vậy, chịu chút đau khổ cũng đáng. Khuynh Thành không vui, lại lè lưỡi ra. “Đã biết còn không...”

Đầu lưỡi của nàng xinh đẹp như vậy, không có việc gì lại cứ ló ra ngoài như vậy rất là nguy hiểm. Cho nên nàng còn chưa nói xong, cái kẻ nào đó vô cùng bá đạo lập tức hi sinh môi mình chặn môi nàng lại, cắn lấy cái đầu lưỡi thơm tho xinh xinh, xem nàng từ rày còn dám tự do lè lưỡi làm ẩu hay không. Bao nhiêu nhung nhớ của mấy hôm nay liền dồn cả vào cái hôn này, mãi tới khi cả hai đều hụt hơi không còn không khí để thở hắt mới bắt đầu buông nàng ra. Nếu không phải nghe thấy âm thanh nào đó, hấn thề sẽ nhào lên giường ăn nàng sạch sẽ.

Khuynh Thành ngượng ngùng cúi đầu. “Đại sắc lang!”

Hấn cúi xuống, khẽ thốt bên tai nàng. “Trên nóc nhà có người.” Hơn nữa còn không chỉ có một người, ai cũng là cao thủ hết.

Khuynh Thành buồn rầu mở miệng. “Ngoài cửa cũng có người.”

“Theo nàng là ai?” Có người trên nóc nhà, ngoài cửa, vậy mà hấn lại không phát hiện họ tới. Qua đó có thể thấy đối phương vô cùng lợi hại. Nếu là địch thì...

“Mẹ thiếp.” Dừng đầu gối cũng nghĩ ra, là mẹ nàng đầu tiên cầm đầu một toán người tới nhìn lên.

Hàn Ngự kinh ngạc. “Mộ Dung tiên bối?” Đã biết Mộ Dung tiên bối hành sự cổ quái, nào dám nghĩ nàng ấy vậy lại lớn mật tới mức này.

“Thiếp đoán, không chỉ mẹ thiếp, mà toàn bộ người thân của thiếp đều đang ở ngoài đó.” Nghĩ tới chuyện bọn họ vừa thấy một màn hôn hít mùi mẫn, nàng không nén nổi lại đỏ bừng mặt.

“Thành nhi, nàng nằm nghỉ đi, ta đi cứu tiểu tử kia.” Hấn thật không nghĩ tiếp tục diễn cho họ xem, cảm giác bị rình coi lên thật không tốt chút nào.

Nàng gật đầu. “Được, chàng nhớ cẩn thận.”

“Có chỗ nào không thoải mái nhớ mời y sinh thăm bệnh, nhớ chưa?”

Khuynh Thành cười cười bĩu môi. “Thiếp nào có không thoải mái.” Nàng chỉ chỉ vào bụng. “Chỉ có hấn không ngoan thôi.”

Hàn Ngự liền dựa đầu vào bụng Khuynh Thành, cười dịu dàng. “Còn chưa ra đời đã bắt nạt mẹ người rồi, chờ người ló ra xong rồi xem ta sẽ làm thế nào trừng phạt người.”

“Á?” Một kẻ nào đó đang ở trên nóc nhà hấp một hơi lạnh người, thật là quá nhanh mà. Ngay cả tiểu hài tử cũng đã có rồi sao?

Bởi vì Mộ Dung tiên bối đáng kính của chúng ta bị kích động quá mức, liền không cẩn thận đạp chân vào chỗ trống, cả thân mình lảo đảo về phía trước, theo lẽ thường, tất sẽ ép mạnh vào Minh Hà đang ở phía trước nàng. Nha đầu Minh Hà kia võ công cũng chỉ bình thường, bị bất ngờ tất sẽ luống cuống tay chân, liền mạng động đẩy một chút giữ thăng bằng... thất bại, cả người liền nghiêng về phía Ánh Nguyệt... Chỉ trong một chớp mắt, cả một đoàn người liền... ngã lảo đảo xuống dưới.

Khinh công của Mộ Dung Ý Vân đã sớm đặt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, mắt thấy sắp rơi xuống đất liền vận chưởng nội lực, an toàn tiếp đất. Chân vừa chạm đất liền thấy tư thế rơi xuống của Minh Hà vô cùng nguy hiểm, nàng quýnh quýng chạy vội qua đón đỡ nha đầu kia. Minh Hà cuống quýt bị ngã quên cả vận công, cả thân mình lập tức nện mạnh xuống người Mộ Dung Ý Vân.

“Cứu mạng a...” Mộ Dung nhị tiểu thư kiêm Độc Cô phu nhân bị biến thành đệm thịt, muốn khóc mà không ra nổi nước mắt.

“Á...” Mộ Dung Ý Vân lại kêu to một tiếng, vì Khinh Yên cũng theo đà rơi xuống người nàng.

Vốn trên nóc nhà có bảy người, Ngâm Phong bận cứu mỹ nhân của hấn là Ánh Nguyệt, Lục Tây Lâm còn phải giúp đỡ Lục phu nhân, ba người bọn nàng dĩ nhiên là không có ai cứu, thật là thê thảm!

Độc Cô Hàn chạy tới nâng ái thê lên, vẻ mặt thật bất đắc dĩ. “Vân nhi.” Đồng thời hấn cũng có chút hối hận tại sao lúc này không lên nóc nhà cùng còn tiện bảo hộ cho nàng.

“Đau quá a...” Nàng xoa xoa cặp mông mềm mại, miệng không ngớt kêu đau.

“Cửu mẫu...” Minh Hà vẻ mặt tội nghiệp buồn thiu đứng trước mặt nàng, chuẩn bị nhận lỗi.

“Đại bá mẫu...” Khinh Yên vẻ mặt càng thêm đáng thương, Mộ Dung Ý Vân lúc này hoàn toàn giống như chủ nô lệ đang đàn áp nô lệ vậy.

“Thôi thôi...” Nàng vung tay lên, chân cao chân thấp bước tới cửa chuẩn bị tiếp tục nghe lén.

Độc Cô Hàn rốt cục tỏ vẻ thật sự bất mãn với hành vi của nữ nhi. “Khuyneh Thành thật sự không biết đạo lý là gì cả!”

Mộ Dung Ý Vân đẩy đẩy hấn. “Việc này vốn là khó kiềm chế mà, chàng đừng kích động như thế.” Năm đó hai người bọn họ cũng là làm ẩu trước khi kết hôn còn gì.

Hai kẻ nào đó trong nhà tai cũng không phải là điếc, vừa rồi tiếng động lớn như vậy, làm sao có thể không nghe thấy được.

Hàn Ngự chủ động mở cửa ra.

“Tiền bối, mời vào trong nói chuyện.” Nếu sớm muộn gì cũng phải nói cho rõ ràng, không bằng nhân cơ hội này...

“Được rồi.” Mộ Dung Ý Vân liếc mắt lườm Độc Cô Hàn một cái rồi đứng đĩnh bước vào.

Khuyneh Thành vẫn cúi đầu không dám nhìn ai, nhất là cha mình.

Không khí vô cùng khấn trương, không khác gì quan tòa thẩm phán tra hỏi phạm nhân. Kẻ biết thân phận mình là phạm nhân là Hàn Ngự, lần đầu tiên đánh rơi sự kiêu ngạo của một đệ nhất sát thủ, cung cung kính kính y chang một chàng con rể ngoan ngoãn.

“Người ấy vậy lại dám khi dễ nữ nhi của ta, ta giết người!” Độc Cô Hàn giận dữ cực độ, phản ứng đầu tiên là ra tay giết gã tiểu tử thối kia!

Ý Vân túm tay hấn lại. “Đừng có kích động thế chứ.”

Hàn Ngự nhanh chân quỳ gối xuống cái bịch. “Hai vị tiền bối, tại hạ cùng Khuyneh Thành là thật lòng yêu thương nhau, mong hai vị tiền bối thành toàn cho chúng tại hạ.” Hai người bọn họ từng là đệ nhất thiên hạ, thần thoại võ lâm, là thần tượng của Hàn Ngự hấn, quỳ trước mặt bọn họ cũng không mất mặt cho lắm. (= =)

Khuyneh Thành cũng chạy xuống giường, vẻ mặt sợ hãi, cũng quỳ sụp trên đất ngẩng đầu nhìn mẹ. “Mẹ...”

“Mộ Dung tiền bối, mong người tin tưởng tại hạ, tại hạ sẽ chiếu cố cho Khuyneh Thành thật tốt.” Nhạc mẫu vẫn không biểu hiện gì ra ngoài khiến hấn bắt đầu cuống. Nhạc mẫu tương lai của hấn nổi tiếng đầu óc phóng khoáng, sẽ không định không thành toàn bọn họ chứ?

“Khuyneh Thành, người thật quá...” Độc Cô Hàn đã tức giận tới mức không thốt ra lời.

“Đừng, đừng có phát hỏa lớn thế chứ. Nghĩ thử xem năm đó khi thiếp còn chưa có gả cho chàng, cũng từng thú nhận với cha thiếp rằng chúng ta đã có phát sinh quan hệ này nọ, chẳng bị đánh cho thực sự thảm đó sao? Kết quả thế nào? Thiếp cũng vẫn yêu chàng như vậy. Việc tình cảm là xuất phát từ nội tâm, ngăn cản cũng không được. Cảm tình phát triển tới trình độ nhất định thì sẽ phát sinh chuyện tình nào đó, chàng cũng đừng có kiêng kị quá thế.”

Độc Cô Hàn bại trận, không nói được gì, hấn biết thê tử của hấn nói chính là sự thật. Hơn nữa năm đó hấn dường như là cây mạnh ép nàng cũng nhiều, lúc đó dĩ nhiên bọn họ còn chưa có thành thân.

“Hấn là sát thủ, không thể cho Khuyneh Thành một cuộc sống bình yên được.” Hấn sao dám nhìn người yêu phải chịu khổ thế chứ?

Hàn Ngự lòng lạnh toát, hóa ra bọn họ vẫn để ý thân phận của hấn.

Mộ Dung Ý Vân lườm trượng phu một cái, vẻ biết rồi còn nói nhảm. “Thì đã sao nào? Đừng quên ngày xưa chàng từng làm cái gì nha. Đại giáo chủ thân mến của thiếp, đừng có nói chuyện mà không suy nghĩ thế chứ. Khuynh Thành là con gái của chúng ta, năm đó thiếp là nhị tiểu thư của Võ lâm đệ nhất thế gia, Đường chủ Bách Hiểu Đường, nhưng vẫn ở bên chàng là một siêu cấp đại ma đầu đấy thôi.”

“Cứu mẫu, người xem hán không biết cười, Khuynh Thành tỷ tỷ ở cùng hán sẽ rất nhàm chán đó.” Minh Hà không nhịn được nói leo.

Mộ Dung Ý Vân hừ khê. “Cười nhiều mặt sẽ nhiều nếp nhăn, tốt nhất đừng có cười. Hắc hắc, kỳ thật không phải hán không biết cười, mà là chỉ biết cười cho Khuynh Thành nhìn thôi. Hiểu chưa tiểu nha đầu?”

“Không hiểu.”

“Một kẻ lạnh như băng, luôn có đặc điểm là không dễ dàng động lòng, một khi đã động lòng yêu ai chính là sẽ dùng cả đời để yêu. Cảm tình nồng cháy đó thừa đủ để phá trời hủy đất. Hán yêu Khuynh Thành tỷ tỷ của cháu, sẽ dành trọn trái tim mình yêu thương nó cả đời. Nhu tình của Khuynh Thành tỷ tỷ của cháu sẽ đủ để sưởi ấm trái tim hán. Ta dám đánh cược là hán nhất định đã từng cười, nhưng là cười cho nữ nhi của ta xem thôi.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, để ta kể cháu nghe. Hơn hai mươi năm trước giang hồ đồn đại cứu cứu của cháu không biết cười, chỉ có khi đối thủ của hán sắp tắt thở, mới có thể thấy vẻ tươi cười đắc ý của hán. Có lần ta chọc khiến hán vui vẻ, liền nhìn ta cười cười, tới mức một đám người chung quanh mặt đều xanh lét. Thậm chí giang hồ đồn đại linh tinh, khiến hán phải đại khai sát giới dẹp yên. Việc này về sau được kể lại trong ‘Minh Nguyệt tiên tử truyện’, chi tiết ra sao mời cháu tự đọc lấy đi.”

Nàng chỉ lo kể về bản thân, quên bém luôn nữ nhi bảo bối của mình. “Mẹ...”

Ý Vân vội nâng Khuynh Thành dậy. “Đứng lên đứng lên đã, đừng khiến ngoại tôn của ta khó chịu. Ha ha, Mộ Dung Ý Vân ta thế là sắp lên chức bà ngoại rồi.”

Nàng vui vẻ vỗ vai Khuynh Thành. “Thật sự là Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, sóng trước là ta giờ đã chết trên bờ cát rồi (1). Nhớ năm đó lúc ta muốn đào hôn, cũng định với phụ thân của con sinh một tiểu hài tử, tiếc là hán không dám làm bừa. Con gái ngoan, con thật lợi hại hơn mẹ, nhanh như vậy cũng đã đắc thủ. Tiểu tử này lạnh như băng, nhất định đối phó còn khó hơn với cha con. Lão nương ta thật sự là bội phục con đó nha.”

Hàn Ngự quỳ một bên, nghe một hồi lỗ tai lủng bủng, con mắt muốn rớt xuống đất. Mộ Dung tiên bối quả đúng là Mộ Dung tiên bối a.

“Con rởn rợn, con thật là có dũng khí đó, ăn sạch sẽ con gái ta như vậy, chúng ta không đồng ý cũng không được.” Ý Vân vẻ mặt tán thưởng nhìn Hàn Ngự.

Nàng bị bệnh thần kinh rồi, tuyệt đối là não có vấn đề rồi. Mấy tiểu bối đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, người phụ nữ này thật quá kỳ lạ.

“Tiền bối khen quá lời.” Những lời này hán thốt ra một cách vô cùng xấu hổ.

Mộ Dung Ý Vân chớp chớp mắt. “Chàng trai trẻ, tôi vốn là xem trọng cậu mà.”

Độc Cô Hàn lạnh lùng liếc hán. “Tiểu tử, nếu ngươi dám bạc đãi con gái ta, ta nhất định sẽ không buông tha cho ngươi.” Sự tới nước này, hán cũng không thể nói gì khác.

Hàn Ngự rét lạnh, thiếu chút nữa phát run cầm cập, Độc Cô Hàn quả nhiên danh bất hư truyền. Hán vốn nghĩ bản thân mình đã lạnh lùng, không ngờ nhạc phụ đại nhân càng lạnh lẽo hơn.

“Hai vị tiền bối yên tâm, văn bối nhất định sẽ chiếu cố nàng cả đời, dùng tánh mạng của mình để bảo hộ cho nàng.” Hán nghiêm trang tuyên bố.

“Đừng, đừng gọi ta là tiền bối. Ta ghét nhất chính là các người cứ gọi ta tiền bối này tiền bối nọ. Ta còn trẻ như vậy mà, mắt người lé hay sao thế?”

“Ách.” Đối diện với Mộ Dung Ý Vân, đệ nhất sát thủ cũng chỉ biết ngây ngốc nhìn.

Mộ Dung Ý Vân cười, vô cùng gian ác. “Gọi một tiếng mẹ cho dễ nghe coi!”

Oái? Hắn ngẩn cả người.

“Tiểu tử Tiêu Diêu kia thật vô dụng, giờ mê man không lo lắng được cho lão bà hắn. Vất vả lắm mới có con rể là người, gọi một tiếng mẹ thì có chết đâu nào?”

“Mẹ.” Hắn chịu thua. Đối diện với Mộ Dung Ý Vân, nữ nhân ma lạnh nhất trong chốn võ lâm, hắn không nhận thua không được.

*

“Sao vẫn còn chưa ra?” Tiểu Thiên lại chạy tới cửa, dáng vẻ như muốn đập bay hai cánh cửa ra để vào trong.

Đã hơn ba canh giờ, rốt cuộc đã xong chưa mới được. Nếu không phải Hàn Ngự có nói trước khi hắn ra không cho phép ai vào trong, nàng đã sớm vọt vào.

Khuynh Thành thấy tiểu tử muốn khóc tới nơi liền dịu dàng nói. “Yên tâm đi, đại ca sẽ không sao đâu.” Nàng tuyệt đối tin tưởng nam nhân của nàng.

Độc Cô phu nhân Mộ Dung Ý Vân lườm nàng. “Vâng vâng vâng, có lão công của cô trong đó, tuyệt đối sẽ không sao.” Quả nhiên mà, con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, chỉ biết có lão công thôi.

“Mẹ, con là nói sự thật thôi mà, đừng có bóp méo ý con đi được không?”

Mộ Dung Ý Vân trừng mắt nhìn nữ nhi. “Hừ, con gái, mẹ còn chưa có tính sổ với con đâu. Bảo con xuống núi thực hiện hôn ước, con lại đi làm chuyện xằng bậy với nam nhân khác. Hai đứa làm thế nào đến với nhau, mau mau khai thật cho mẹ.” Gì, là nàng bà tám muốn nghe buồn chuyện về hai đứa thì có, nói vậy thế nào chúng nó cũng có một câu chuyện vô cùng hay ho nha.

Khuynh Thành cẩn thận liếc phụ thân một cái rồi nhỏ giọng. “Sự thật là từ khi con còn ở Điểm Thương sơn cũng đã gặp chàng rồi.”

“Không phải chứ, còn chưa xuống núi đã... Con gái à, con thật làm mẹ buồn quá đi.”

Khuynh Thành khó thở hết lên. “Ai da... chứ mẹ muốn con kể cái gì?”

“Con gái ngoan, đừng nổi giận thế, giận dữ sẽ khiến cháu ngoại của mẹ khó ở. Tiểu nha đầu, mau mau khai thật từ đầu tới cuối cho mẹ, một chữ cũng không được quên.” Nàng thấp giọng xuống, khẽ nói thầm vào tai con gái. “Tất nhiên những tình tiết không trong sáng thì có thể loại bỏ.”

Khuynh Thành đỏ bừng cả mặt. Mẹ nàng thật sự rất đáng ghét, cái chuyện đó cũng nói ra được.

Ý Vân vỗ cái bốp vào gáy nàng. “Con nghĩ đi đâu thế?” Mặt đỏ như thế, hắn là muốn nghĩ lung tung này nọ rồi.

“Không có.” Nàng vội vã phủ nhận.

Mộ Dung Ý Vân bỗng nghĩ ra một điều, liền đảo mắt, cười hì hì quay sang Lục Tây Lâm. “Thân làm Đường chủ Bách Hiếu Đường, người cũng nên ra phỏng vấn Hàn phu nhân một chút được chứ?”

“Hả?” Hắn đương nhiên muốn phỏng vấn, nhưng nàng ta có nguyện ý hay không?

“Hả cái gì mà hả? Không những phỏng vấn, mà còn phải đem chuyện tình bọn họ kể lại thành sách nữa kìa, được không?”

“Không thành vấn đề.” Tình sử của Lãnh Diện Diêm La, đảm bảo một vốn bốn lời.

Khuynh Thành bất lực nói nhũn. “Mẹ à, rốt cuộc mẹ muốn làm gì?”

Nàng thanh giọng nói dịu dàng, nhưng nghiêm nghị. “Không có gì, mẹ chỉ muốn giúp con mang danh chấn võ lâm thôi.” Cốt để xem náo nhiệt ấy mà.

“Mẹ, con không muốn. Chúng con đã sớm quyết định sẽ về Hoàng Sơn ẩn cư, không muốn để ý những chuyện loạn bậy trên giang hồ này.”

“Về Hoàng Sơn ẩn cư? Là sao? Lúc cháu mất tích không lẽ là ở chung với hắc? Không lẽ cháu bị rút xuống núi là được hắc cứu, rồi lấy thân đền đáp?” Lục phóng viên đã bắt đầu ào ạt đặt câu hỏi. Bệnh nghề nghiệp nổi lên, hắc nhất thời quả thật không kiềm chế được.

“Không phải, cháu vừa mới xuống chân Điểm Thương sơn là đã gặp hắc rồi.” Lục phóng viên không hổ danh là Lục phóng viên, Khuynh Thành nhất thời mơ hồ, ngây ngây ngốc ngốc trả lời câu hỏi của hắc.

“Gi cơ? Xin hỏi lần đầu hai người gặp gỡ là ở đâu, dưới tình huống nào làm quen với nhau? Liệu có phải đó là một tình huống vô cùng kinh tâm động phách?”

“Tối hôm đó, cháu đang tắm trong suối.” Ách, không được kể.

Nàng không chịu nổi hét toáng lên. “Đừng hỏi nữa mà.” Những ngày hai người bọn họ ở chung với nhau quả thật vô cùng ái muội, nàng không dám kể đâu.

Ý Vân cười gian. “Tắm... suối...”

Khuynh Thành nói nhanh. “Tại con nóng, nên đi tắm suối, lúc quay đầu lại đã thấy hắc đứng trên bờ. Sau đó con có mắng hắc, còn lấy đá ném hắc nữa.”

“Sau đó thì sao?” Mộ Dung Ý Vân tò mò hỏi tiếp, cuộc gặp gỡ rất là có ý tứ nha.

“Sau đó hắc ra chỗ gần đó nhóm lửa, con liền mặc quần áo rồi chạy tới sưởi nhờ...”

Khuynh Thành đáng thương của chúng ta, dưới sự dẫn dụ bà tám của mẫu thân liền thun thút đem lần lượt chuyện của họ từ sau khi xuống núi tới giờ nói ra từ đầu tới cuối. Mọi người nghe thấy rất là có hứng thú, Lục phóng viên đã tìm một bản ghi chép tới tốc ký ghi lại, tạm thời quên đi Độc Cô Tiêu Diêu.

*

Trong phòng, Độc Cô Tiêu Diêu dần dần tỉnh lại. Hắc trợn mắt nhìn thấy gương mặt nghiêm trang lạnh lùng của Hàn Ngự.

“Sao nhà ngươi lại ở đây?” Tiểu Thiên của hắc đâu rồi?

Hàn Ngự ngạo nghễ liếc mắt nhìn hắc. “Cứu ngươi.”

Độc Cô Tiêu Diêu vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn không nhịn được cười khẩy. “Ngươi cứu ta? Ngươi mà cũng tốt bụng thế sao?”

“Ta vốn nợ ngươi, Tiêu Diêu công tử.”

“Khụ, Lãnh Diện Diêm La, trông mặt ngươi trông giống người biết ơn đi báo đáp không chứ?” Vừa thấy đã biết, đâu phải gã lạnh lùng bằng giá nào cũng ân oán phân minh như cha hắc đâu cơ chứ.

“Tiêu Diêu công tử, từ nay về sau ta và ngươi không ai nợ ai.”

“Huề nhau thì đúng rồi, nhưng tới trung thu năm sau cái hẹn luận võ tốt nhất ngươi đừng có quên.”

“Ta sợ đánh chết ngươi Thành nhi sẽ trách ta.” Tưởng tượng đến khi trở thành tiểu muội phu của gã tiểu tử này, hắc thật sự nản lòng.

“Thành nhi? Ai thế, ta có biết không?” Tiêu Diêu công tử hắc dường như không biết ai có tên như này...

“Độc Cô Tiêu Diêu, ngươi quang minh lỗi lạc, lời đã nói liệu có giữ không?” Tiêu Diêu có vẻ không để ý thấy hắc gọi mình là gọi cả họ lẫn tên.

“Nói gì thế? Tiêu Diêu công tử ta đây nhất ngôn cửu đỉnh (2), ừ thì, miễn cưỡng cho là bát đỉnh đi.”

“Nếu ta nhớ không nhầm, năm đó chúng ta từng ước định, nếu ta có thể lấy được lão bà, ngươi sẽ tự nguyện kêu nàng một tiếng đại tẩu.” Độc Cô Tiêu Diêu, ngươi chết chắc rồi.

“Đúng thế.” Năm đó hắn ta bị một nữ nhân phản bội suýt nữa thì mất mạng. Y như tính của Hàn Ngự, khó mà cười lão bà cho nổi. Lại thêm cái bản mặt Diêm La của hắn ta đủ để dọa chết cả đồng người. Thế là hắn nhất thời có hứng, liền nói đùa rằng nếu hắn ta có thể cưới một lão bà, Tiêu Diêu công tử hắn sẽ nguyện ý gọi nàng một tiếng đại tẩu. Nữ nhân nào dám chịu gả cho Hàn Ngự, quả thật chính là đã ra tay cứu vớt chúng sinh, đừng cảm ơn người.

Về mặt vốn lạnh lùng của Hàn Ngự liền toát ra một nét cười khoái trá. “Tốt lắm.”

“Tốt cái gì mà tốt? Không phải nhà ngươi thật đã có lão bà chứ?” Xem vẻ mặt hắn, Tiêu Diêu bỗng cảm thấy rất bất an.

“Nếu người đã tự nguyện gọi nàng một tiếng đại tẩu, vậy bất kể nàng là ai, người cũng sẽ vĩnh viễn kính nàng như chị dâu thật chứ?” Từ muội muội đặc cách lên làm đại tẩu, chết cười hắn!

“Ách... đúng... đúng thế.” Hắn trả lời thật miễn cưỡng. Hắn chợt phát hiện Hàn Ngự có chút không đúng lắm, không lẽ thật sự hắn đã có lão bà sao?

Hàn Ngự cười bước ra ngoài. “Tiêu Diêu công tử, ta đã tìm đại tẩu cho người rồi đó.”

Hắn đang cười? Ách! Còn tìm được lão bà? Có phải hắn đang nằm mơ không?

Hắn còn chưa phản ứng gì, Hàn Ngự đã mở ra cửa, nói với một đám người đang bên nghe kể chuyện tình Lan và Diệp, nhảm, chuyện tình Thành và Ngự :D

“A?” Tiểu Thiên chạy vào đầu tiên, vút bég luôn vị công thần Hàn Ngự sang một bên.

“Con muốn vào thăm ca ca.” Khuynh Thành đang kể chuyện cũng vội vã có ý kiến.

“Nói xong hãy đi.”

Khuynh Thành liền vừa đi vào phòng vừa nói nốt. “Ai da, thì hắn liền lén lút chạy vào phòng con để giải thích này nọ, rồi sau đó Minh Hà liền nhìn thấy... đó đó... còn bị Lục thẩm thẩm tróc gian tại giường... Rồi cuối cùng... là như mọi người đã thấy đó.”

Lúc Khuynh Thành đi vào, Tiểu Thiên đã không thèm để ý tới hình tượng bản thân mà nhào thẳng lên người Tiêu Diêu khóc một trận toí bời, còn Hàn Ngự chỉ nhàn nhã đứng một bên chuẩn bị chứng kiến Tiêu Diêu gặp họa.

Khuynh Thành chú ý tới đầu tiên, cũng không phải đại ca thân yêu của nàng, mà chính là Hàn Ngự. Bọn họ không nói gì, chỉ là nhìn đối phương một cái, tất cả đều đã được thể hiện trong cái nhìn đó, không cần nói ra.

“Đại ca, huynh không sao chứ?” Cuối cùng nàng cũng chú ý tới người bệnh.

Tiêu Diêu vừa ôm vai Tiểu Thiên vừa nói. “Ta không sao rồi.”

“Nhi tử, con không chết sớm thế được đâu.” Nghe giọng là biết, Mộ Dung nữ hiệp đã chuẩn bị chạy vào tới nơi. Mộ Dung Ý Vân thật sự rất hậu đậu, chạy đến chiếm chỗ một cái là muốn huých luôn con gái ra chỗ khác, Hàn Ngự theo bản năng liền ôm lấy Khuynh Thành vào lòng tránh ra. Quả nhiên, hắn vừa kéo Khuynh Thành vào lòng, Mộ Dung nữ hiệp lập tức chiếm lĩnh vị trí gần Tiêu Diêu nhất.

Hàn Ngự choàng tay phủ lên bụng Khuynh Thành, dịu dàng hỏi. “Thành nhi, hắn có ngoan không?” Hắn làm thế vừa là cố tình cho Độc Cô Tiêu Diêu nhìn, vừa là thật lòng quan tâm. Tiểu thê tử của hắn rất nhỏ xinh, mang thai là rất vất vả.

Khuynh Thành cúi đầu, áp tay lên lưng bàn tay hắn. “Hiện giờ hắn rất ngoan.”

“Có mệt không? Để ta đỡ nàng về phòng nghỉ?” Vừa thấy cô vợ nhỏ, hắn đã muốn quên bég luôn Độc Cô Tiêu Diêu.

“Không mệt. Còn chàng thì sao? Có mệt không?”

Hắn dịu dàng cười. “Không mệt;”

Độc Cô Tiêu Diêu vốn đã chú ý đến bọn họ từ lâu liền lập tức dụi dụi mắt, hoài nghi không biết có phải bản thân nhìn nhầm hay không. Hẳn liệu có phải Hàn Ngự Tuyết không chứ? Không thể thế được, tên ngốc kia làm sao có thể đối xử dịu dàng với một nữ nhân như vậy, càng không có khả năng cười với một nữ nhân, lại càng không thể nào nhìn trúng muội muội hẳn thế được.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, khó mà tin nổi. “Hai người các người có quan hệ gì?”

“Đồ ngốc, còn không nhìn ra sao?” Mộ Dung Ý Vân muốn đánh nhau với gã con ngốc ngếch rồi nha.

“Muội muội, mau trả lời ta, chính miệng muội nói ra cơ.”

Khuynh Thành thẹn thùng cúi đầu. “Hắn... là cha của đứa con trong bụng muội.” Bọn họ còn chưa có chính thức thành thân, nói vậy thích hợp nhất.

“Á...” Hắn ta hành động thật quá là nhanh a. Ngay cả con cũng đã có rồi, thôi xong thôi xong, muội muội liền thành đại tẩu.”

“Người thật hỗn đản, dám chiếm tiện nghi của muội muội nhà ta, nàng còn chưa có gả đi... người... người...” Độc Cô Tiêu Diêu kích động giấy dựa muốn đứng lên, bộ dạng hắn dữ dằn như muốn băm vằm Hàn Ngự ra từng mảnh.

Mộ Dung Ý Vân thò tay ra đập bốp một cái lên đầu hắn. “Nhi tử, đầu con bị hư rồi hả? Có thêm đứa cháu cho con chơi cùng không vui sao?” (ack = =)

“Không vui!” Nam nhân trên đời thiếu gì, sao em hẳn lại cứ phải chọn gã kia? Bọn hắn thật sự là oan gia ngõ hẹp sao?

Hàn Ngự ôm thê tử, cười mà như không cười. “Tiêu Diêu công tử, mau gọi đại tẩu.”

“Người...” Tiêu Diêu đang tức giận dùng dùng liền xù cả xuống chịu bại trận, cúi đầu ừ ừ nói khẽ. “Tiểu muội đại tẩu.”

“Huynh gọi muội là gì?” Tiểu muội đại tẩu, lạ nha.

Tiêu Diêu cứ nghĩ muội muội đang cố tình làm khó hắn, liền rống lên. “Hàn đại tẩu, được chưa?”

“Á, đại ca, đầu óc huynh không phải có vấn đề chứ? Huynh gọi muội là đại tẩu sao?”

Tiêu Diêu không tức giận, nói. “Đi mà hỏi hắn.” Đột nhiên đầu óc của hắn hiện ra một ý hay. “Đi mà hỏi tiểu muội phu.”

Ba chữ Tiểu muội phu vừa ra khỏi miệng, Hàn Ngự lập tức đầu muốn bốc khói. “Người gọi ta là gì?”

Tiêu Diêu công tử đắc ý vênh mặt. “Ta gọi người là tiểu muội phu.” Năm đó bọn hắn có ước định, hắn phải gọi thê tử của gã ta là đại tẩu, nhưng có nói phải xưng hắn là đại ca đầu. Hàn Ngự cười là cười muội muội hắn, hắn gọi tiểu muội phu, hợp tình hợp lý thế còn gì.

“Trong vòng một ngày không được đứng lên.” Hàn Ngự nghiêng răng nghiêng lợi thốt. “Đại ca.” Nói xong liền ôm lấy Khuynh Thành giận dữ bỏ đi. Có gã bằng hữu đáng ghét như Tiêu Diêu công tử, quả thật hắn xui tám đời.

“Nhi tử, thương thế của con không sao chứ?”

Tiêu Diêu gạt đầu. “Không sao đâu a.”

“Không chết là được.”

Tiêu Diêu chợt nhớ ra điều gì liền nghiêm mặt nói. “Mẹ, con có việc này phải nói với mẹ.”

*

Khuynh Thành bị ôm ra ngoài vô cùng tò mò chuyện giữa đại ca nàng và Hàn Ngự, liền dụi dụi ngực hẳn nói nhỏ. “Chàng và đại ca thiếp bộ có thù oán gì sao?” Trông qua rất giống a.

Hàn Ngự hừ lạnh. “Hắn ta đã cứu ta một mạng.” Ngoài ra còn thường xuyên chọc tức hắn.

Nàng khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khờ khạo hỏi. “Phải không? Sao chàng lại được huynh ấy cứu?”

“Ta bị trúng độc, là hần giải độc.” Giờ hần giúp hần ta chữa thương, coi như đã xong nợ.

“Thiếp muốn hỏi nhất chính là vì sao huynh ấy lại gọi thiếp là đại tẩu.”

“Lúc đó ta bị Dương Liễu phản bội, hần giấu cốt ta, nói ta cả đời sẽ không cưới nổi vợ. Ta nói chưa chắc, hần liền nói nếu ta cưới được lão bà, hần sẽ gọi nàng là đại tẩu.”

“Ha ha, đại tẩu.” Phu quân của nàng thật lợi hại nha, rốt cuộc chính là nàng hưởng lợi làm lớn.

Do được tới hai vị danh y trị bệnh, bệnh tình của Độc Cô Tiêu Diêu liền biến chuyển rất tốt. Nhưng tâm tình của hần lại vô cùng tồi tệ. Nguyên nhân rất đơn giản, tiểu muội vốn bị hần bắt nạt hơn hai mươi năm qua bỗng tự đứng lên chức, thành đại tẩu của hần. Nhưng nghĩ tới việc có thể gọi Hàn Ngự là tiểu muội phu, tâm tình lại tốt lên không ít.

Một ngày nọ, Độc Cô Khuynh Thành đuổi Tiểu Thiên cô nương vốn lúc nào cũng dính lấy ca ca của nàng đi chỗ khác, quyết định tới nói chuyện với hần cho tử tế. “Độc Cô Tiêu Diêu, huynh nhất định chọc giận hần sao?” Hàn Ngự với Độc Cô Tiêu Diêu mỗi ngày đều phải đánh võ mồm vài ba trăm hiệp, hai bên đều tức tới muốn học máu mồm. Thân là muội muội, lại là thê tử, nàng quyết định phải hòa giải bọn họ.

“Là hần chọc giận ta trước.” Tiểu tử kia vô duyên vô cớ lại dằng hoàng gọi mẹ hần là mẹ, gọi cha hần là cha, lại thêm muội muội bảo bối của hần, cả nhà hần đều qua phe hần hết. Độc Cô Tiêu Diêu quả thật tức tới không để đâu cho hết.

Độc Cô Khuynh Thành giải thích hợp tình hợp lý. “Nào có, đều là huynh cố ý gọi hần là tiểu muội phu để cười nhạo hần.”

“Tiểu muội, hần là trượng phu của muội, ta gọi hần là tiểu muội phu thì có gì sai?” Tiểu muội đúng là đã ăn phải bả của tên kia rồi, cả đầu óc chỉ toàn là nghĩ cho hần.

“Nhưng mà hần còn lớn hơn huynh, hơn nữa huynh gọi muội là đại tẩu, không phải là muốn gọi hần là đại ca sao? Chi bằng muội đổi với huynh. Về sau huynh gọi hần là đại ca, còn tiếp tục gọi muội là tiểu muội như cũ vậy.” Đây đã là nhượng bộ lớn nhất với hần rồi.

“Không được.” Vất vả lắm mới có cơ hội cười nhạo tên kia, hần làm sao có thể nhượng bộ được.

“Tại sao?”

“Tiểu muội, thiên hạ nhiều nam nhân như vậy, muội vì sao phải chọn hần cơ chứ? Chi bằng muội hưu hần (bỏ) đi, ta sẽ tìm cho muội một nam nhân tốt hơn.” Hần biết là không thể nào đâu, nhưng hần vẫn muốn dỗ ngọt tiểu muội.

Khuynh Thành trầm mặt xuống. “Muội không cần.”

“Tiểu muội, hưu hần đi mà.” Độc Cô Tiêu Diêu cười rất quỷ dị, tiếp tục dỗ dành. Tên kia yêu mến lo lắng cho tiểu muội của hần như vậy, nếu tiểu muội bảo không cần hần, thật không hiểu hần ta sẽ cuống quýt ra sao.

Nàng liền phản đối lớn giọng hơn. “Muội không cần, muội yêu hần.”

Độc Cô Tiêu Diêu hừ lạnh. “Ừh, là muội yêu hần, nên mới đem chính mình tới cửa dâng lên mĩ vị cho hần ăn sạch sẽ, chưa gả chồng bụng đã phình to. Tên kia cũng thật là, sao lại có thể có hứng thú với một tiểu nha đầu thân hình xấu xí như muội chứ?” Tưởng tượng ra cảnh tên kia hủy sự trong sạch của muội muội của hần, hần liền giận tới bốc khói.

“Huynh...” Khuynh Thành giận tới mức muốn khóc, nước mắt long lanh trong hốc mắt. Thật quá đáng, sao hần có thể nói những lời như vậy chứ? Đã nói nàng không biết liêm sỉ, lại còn nói nàng là nha đầu thân hình xấu xí, hạ thấp đáng người của nàng.

“Độc Cô Tiêu Diêu!” Kẻ nào đó gầm lên một tiếng, nín một hơi đá bay cánh cửa xông tới, đau lòng thương tiếc ôm tiểu thê tử vào ngực.

“Thành nhi, đừng nghe hần nói nhảm.” Dáng người cô vợ nhỏ của hần thật sự rất tốt.

Khuynh Thành tựa vào vai Hàn Ngự, nước mắt không ngừng tuôn rơi. “Hu hu, hấn dám bắt nạt thiếp.” Nàng ghét nhất là bị nói nàng tự mình đặt vào mâm dâng lên miệng hấn. Tuy sự thật đúng là như thế, nhưng tốt xấu gì cũng phải để cho nàng ít mặt mũi chứ. Cứ bàn ra tán vào một cách công khai như thế, một thiếu nữ như nàng làm sao dám ngẩng mặt ngoài đường?

“Tiểu muội phu, người đau lòng sao?”

Hàn Ngự cơ hồ muốn nghiêng đứt răng. “Độc Cô Tiêu Diêu ta cảnh cáo người. Nếu người còn dám khi dễ Thành nhi, ta sẽ dẫn cho người một trận.”

Độc Cô Tiêu Diêu dĩ nhiên là nhún nhún vai. “Nàng là muội muội của ta, muốn khi dễ cũng đã khi dễ hai mươi năm qua rồi, khi dễ thêm vài lần bớt vài lần thì cũng thế.”

“Người dám!”

“Có gì mà không dám, có giỏi thì người thử xem.”

“Độc Cô Tiêu Diêu, sau này ta sẽ khiến Khuynh Thành không rời ta nửa bước. Người dám khi dễ nàng nữa, ta sẽ giết người.”

“Sao đó? Tính giả vờ thể hiện tình thâm chồng vợ trước mặt ta sao?”

“Vợ chồng chúng ta vốn ân tình thâm sâu.”

“Họ Hàn kia, thâm sâu sao? Các người mới quen nhau có mấy tháng, người đã khiến bụng muội muội ta lớn đùng lên. Nếu muốn tốt cho nàng, người nên bảo hộ nàng cho tốt, chứ không phải phá hư danh dự nàng như thế.” Đường nhiên hấn cũng đã quên hàng ngày hấn đều quần quít bên nàng Tiểu Thiên nhi kia.

“Người...” Hàn Ngự thật muốn đem Độc Cô Tiêu Diêu ra băm vằm cho đỡ tức, hấn dám đem sự việc loạn cào cào đó giễu cợt hấn.

“Hu hu hu, Ngự, chúng ta về nhà thôi, thiếp không muốn nhìn thấy đại ca nữa.”

Hấn ôm eo nàng, dịu dàng nói. “Thành nhi đừng khóc, lại khóc thì sẽ biến thành con mèo mũi đỏ mắt.”

Trong chớp mắt, Hàn Ngự lập tức biến sắc mặt. “Độc Cô Tiêu Diêu, ta muốn giết người.” Hấn quả thật muốn giết tên trời đánh kia.

“Giỏi thì giết đi.” Rốt cục hấn cũng hiểu vì sao tiểu muội lại muốn gả cho một gã lạnh như băng như hấn, nguyên lai tên kia vốn rất ôn nhu với tiểu muội.

“Thành nhi, để ta giúp nàng giáo huấn hấn được không?” Hàn Ngự nhẹ giọng hỏi Khuynh Thành, sợ dọa đến nàng.

“Được, đánh chết hấn đi;” Đại ca đáng ghét, rốt cục cũng có người giúp nàng ra tay trả thù.

“Nàng ngồi yên đây nhé.” Sợ tiểu thê tử của hấn bị thương, Hàn Ngự liền ấn Khuynh Thành ngồi xuống.

Sắp xếp cho tiểu thê tử ngồi lên ghế xong, Hàn Ngự liền bốc hỏa vọt tới bên giường Tiêu Diêu lớn tiếng quát. “Độc Cô Tiêu Diêu.” Rất có khí thế muốn bóp chết Tiêu Diêu a.

“Người dám đến thật sao?” Độc Cô Tiêu Diêu vội vã nhảy từ trên giường xuống đất. Xem vẻ giận dữ của Hàn Ngự, thật có vẻ giết hấn lắm.

“Còn có đến giả sao?”

“Ta là bệnh nhân nha.”

“Cũng không được khi dễ Thành nhi.”

“Nhưng ta nói là sự thật mà.”

“Cũng không được nói thế với nàng.”

“Tiểu tử kia, người đã chiếm tiện nghi của nàng còn sợ người khác nói sao?”

“Là lỗi của ta, người có thể nói ta, nhưng không được nói nàng thế.”

“Nhìn người như vậy, ai không biết còn tưởng người thật sự thương muội muội của ta chứ, tiểu muội phụ.”

Độc Cô Khuynh Thành nhìn hai kẻ nam nhân đánh nhau tới mức không thấy rõ bóng dáng ai với ai, mắt trợn trắng giận dữ. Cả hai bọn họ đều là người rất quan trọng của nàng, tại sao bọn họ không thể để ý mặt mũi của nàng mà hòa bình ở chung chứ?

Độc Cô Tiêu Diêu dù lợi hại, nhưng dù sao cũng là vừa mới trọng thương, dần dần yếu thế bị vây chặt. Mắt thấy hắn sắp bị thương, Khuynh Thành liền hô to. “Đại ca, huynh cẩn thận a.”

“Đại ca? Nàng ta là muội muội của Tiêu Diêu công tử sao?” Trên nóc nhà, bốn sát thủ nhìn nhau, một người nói. “Môn chủ phân phó chúng ta phải đi giết Tiêu Diêu công tử, giờ hắn lại chết trong tay Thiếu chủ, liệu chúng ta có bị phạt không nhỉ?” Bọn hắn vốn phụng mệnh giết Tiêu Diêu công tử, nào nghĩ lúc tìm thấy hắn, Hàn Ngự đã ra tay trước rồi. Bọn hắn tự biết không phải đối thủ của Hàn Ngự, càng biết đến Hàn Ngự là ghét nhất người khác nhúng tay vào việc của hắn, chỉ còn cách đứng ngoài xem mà thôi.

“Không bằng tóm lấy muội muội của Tiêu Diêu giao cho Môn chủ, còn Tiêu Diêu công tử để cho Thiếu chủ xử lý.”

“Nhưng Môn chủ muốn chính là Tiêu Diêu công tử; không phải muội muội của hắn.”

“Nếu Tiêu Diêu công tử đã chết thì lấy muội muội của hắn thay cũng được vậy. Người cũng biết tính của Môn chủ, thà là giết lầm còn hơn bỏ sót, lưu lại nha đầu kia chính là tai họa về sau.”

“Bắt lấy nàng, giao cho Môn chủ xử lý vậy.”

Độc Cô Khuynh Thành đang tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú xem hai kẻ kia đánh nhau, bỗng cảm thấy có người lại gần. Nàng vừa quay lại liền thấy bốn kẻ bịt mặt nhảy từ nóc nhà xuống. Nàng liền lui lại phía sau, rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

Bốn kẻ sát thủ vốn không nghĩ tới nàng biết võ công, vừa gặp người liền cẩn thận đối phó. Vì bọn họ không biết võ công của nàng ra sao nên đều không dám ra tay.

“Các người là ai?”

“Người là muội muội của Tiêu Diêu công tử?”

Khuynh Thành nghiêng đầu. “Đúng thế.”

“Bắt lấy nàng.” Muội muội của Tiêu Diêu công tử, chính là đối tượng bọn chúng phải bắt cóc.

Bốn người đều ra tay một lúc, Hàn Ngự và Độc Cô Tiêu Diêu đang mải đánh nhau bất phân thắng bại đều không để ý tới bên này.

Bốn sát thủ kia lợi hại thật, nhưng Khuynh Thành cũng lợi hại không kém. Bốn người bắt nạt một mình nàng, nhưng sau mấy chục chiêu, bốn kẻ bọn họ đã có dấu hiệu sắp thua.

Một người trong đó đã bị thương, hắn ôm cánh tay đang chảy máu, chạy lại gần đồng bọn. “Nha đầu kia thật là lợi hại.”

“Làm sao bây giờ?” Bọn họ rõ ràng không phải đối thủ của nàng.

“Đi.” Hảo hán phải biết tiến biết lùi.

Toàn bộ tinh thần Khuynh Thành tập trung vào chuyện đối địch, nàng biết bọn hắn còn xa mới là đối thủ của nàng. Nàng hoa kiếm chuẩn bị bắt lấy bốn kẻ bọn họ. Bốn kẻ này mục tiêu chính là đại ca của nàng, không thể để bọn họ trốn được.

Nàng vừa nâng kiếm muốn động tay, bụng chợt đau nhói từng đợt. Thân mình nàng vốn yếu ớt, có thai càng thêm không ổn, vừa rồi lại động thủ, khiến nàng bị động thai.

“Người nhìn, nàng ta làm sao thế?” Sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, nhìn qua có vẻ rất đau đớn.

“Bắt lấy nàng đã.” Mặc kệ thế nào, bắt được nàng ta mới là quan trọng nhất.

Bốn người đột nhiên cùng phản công, Khuynh Thành vừa quơ kiếm một cái, đã thấy đầu óc mơ hồ, trước mắt tối sầm, ngã lăn ra ngất xỉu.

Một người nhanh tay nhanh mắt đón lấy nàng. “Tự nàng ngất xỉu.” Ông trời giúp bọn họ rồi.

Hai gã nam nhân đang đánh nhau quên trời đất không ai nhường ai, chợt nghe có người lớn tiếng thốt. “Thiếu chủ, Tiêu Diêu công tử giao cho người, chúng tiểu nhân mang muối muối của hần về trước.”

Hai kẻ điên kia kinh hoảng liền đồng thời thu chiêu.

“Thành nhi...” Hàn Ngự chạy vào phòng trước, bóng giai nhân cũng đã sớm không còn.

Chú thích:

(1) Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát: thành ngữ của TQ, ý tương đương với câu Hậu sinh khả úy, người đi sau tốt hơn người đi trước, người đi trước đã hết thời.

(2) Nhất ngôn cửu đỉnh: Đỉnh là cái vạc bằng đồng thời xưa, thường đúc để đốt hương thờ cúng, thực hiện những nghi lễ trọng đại của quốc gia. Thời phong kiến, Cửu đỉnh bằng đồng to và rất nặng, mỗi cái to cỡ 1 con trâu với trọng lượng cũng phải từ 200kg trở lên. Cửu đỉnh thường để chỉ quyền lực tối cao của vua. Do đó, có thể thấy rằng “Nhất ngôn cửu đỉnh” là lời nói phải có trọng lượng, giống như vua nói vậy. Anh Tiêu Diêu anh í bầu ừ thì lời ảnh cũng có chút gian dối, nên chỉ dám so với tám cái đỉnh thôi chứ không phải chín cái.

21. Chương 21 : Quyền Luyện Đau Thương

Độc Cô Khuynh Thành bị điểm hôn huyết. Lúc nàng tỉnh lại đã là bốn ngày sau, thấy mình đang ở Tổng đàn của Tuyệt Mệnh Môn. Bốn sát thủ kia rõ ràng sợ võ công của nàng cao cường, đương nhiên không dám để nàng tỉnh lại. Bốn kẻ bọn họ còn khuya mới là đối thủ của nàng, chờ nàng tỉnh lại, thế lực phục hồi khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết? Một người lớn một tiểu hài cùng nhau chịu đói đã bốn ngày, nàng đã hoàn toàn mềm nhũn vô lực, chỉ có thể mặc cho một đám người mang đi.

“Cái lão xấu xí không dám cho người khác thấy kia, có chuyện gì mau nói cho xong, nói xong còn thả cho ta đi ăn cơm chứ.” Hai tay nàng bị trói chặt, quỳ gối ở giữa đại sảnh của Tuyệt Mệnh môn, đầu óc đang bận mớ mớ tới các loại mĩ vị đồ ngon vật lạ. Lão nhân kia đeo mặt nạ, vừa thấy đã biết là không mặt mũi nào cho người khác thấy. Nếu không phải mẹ từng dạy nàng tiểu nữ tử không nên lấy cứng chọi cứng, no bụng quan trọng hơn khí tiết nhiều, nàng mới chịu quỳ trước mặt lão.

Tuyệt Mệnh lão nhân cười ra tiếng. “Ăn cơm?” Tới lúc này nàng còn nghĩ được là muốn đi ăn cơm? Thật sự là khác loài mà.

Độc Cô Khuynh Thành vẻ mặt còn rất là thật thà. “Chứ sao, bốn kẻ thuộc hạ ngu xuẩn của nhà người rất sợ ta, toàn điểm hôn huyết của ta, không phải vừa mới giải huyết sao? Ta cũng không biết bản thân ngủ bao lâu rồi, nửa tháng hay mười ngày? Ta thật là đói mà. Còn để ta đói nữa sẽ không cần các người động thủ, ta tự sẽ chết đói đó. Môn chủ, ngài anh minh thần võ, có người đói chết ở địa bàn của nàng không phải sẽ làm tổn hại tới uy danh của ngài sao?” Gia huấn (1) của họ Độc Cô (thật ra là lời nguy biện của Mộ Dung nữ hiệp) có nói, trời đất bao la, ăn uống là quan trọng nhất, chỉ cần có cơm ăn, nàng không phiền thốt ra vài câu lời hay ý đẹp.

“Con bé này cũng có ý tứ, người quả thật là muối muối của Tiêu Diêu công tử?” Con nhóc này cũng khá thú vị, nếu không phải muối muối của Tiêu Diêu công tử, lão thật sự muốn thu nó làm đồ đệ...

“Không phải, ta không biết hần.” Ca, huynh dám để muối muối của mình bị bắt đi, nên muối xin lỗi, không nhận huynh đâu.

“Không biết?” Tuyệt Mệnh lão nhân quét mắt lạnh lùng nhìn bốn kẻ đã bắt nàng về.

“Môn chủ, đừng nghe nàng ta nói láo. Thuộc hạ rõ ràng nghe thấy nàng ta gọi Tiêu Diêu công tử là ca ca, mới dám bắt nàng về.”

Độc Cô Khuynh Thành mặt không giận không vui lườm bọn hắn. “Tại các ngươi tai diếc thì có.”

“Ngươi...” Chưa từng thấy nữ nhân nào vô lý tình bơ như nàng ta.

“Môn chủ, ngài hẳn đã tra xét kỹ, hẳn là biết Tiêu Diêu công tử không có muội muội. Ngài nghĩ mà xem, nếu ta thật sự là muội muội của hắn, tại sao lại mặc kệ hắn vừa bị thương dậy nhưng vẫn đánh nhau với cái kẻ họ Hàn kia chứ? Ta sớm phải đi hỗ trợ hắn mới đúng chứ?” Vừa rồi có sát thủ tới bẩm báo, nói lúc bọn hắn tới đó Hàn Ngự đang muốn giết Tiêu Diêu công tử, nói vậy hẳn bọn chúng không biết Hàn Ngự đã ở đó từ lâu.

“Thân ngươi vốn yếu ớt, căn bản là không hỗ trợ được hắn.” Lão chưa từng thấy kẻ ngốc nào lại tự mình ngất xỉu thế.

“Nếu hắn là ca ca thật của ta, dù thân mình ta có yếu nữa cũng phải đi hỗ trợ hắn chứ. Vô công của ta các ngươi cũng đã chứng kiến qua, ta làm sao có thể đứng yên nhìn đại ca của mình chịu chết chứ? Các ngươi xem ta có giống một kẻ tham sống sợ chết hay không chứ?”

Bốn sát thủ nghĩ thầm, sao lại không giống, ngay cả đại ca cũng không thèm nhận, còn có gì không làm được? (Các người cũng tính là biết nhìn người ha!)

“Ngươi không phải muội muội của Tiêu Diêu công tử? Vậy ngươi là ai? Tại sao lại ở Bách Hiểu Đường?” Bách Hiểu Đường đâu phải chốn ai tới cũng được.

“À, mẹ ta từng là Đường chủ Bách Hiểu Đường, ta tới đó làm khách không được sao?” Cho dù cha mẹ nàng thoái ẩn giang hồ đã hơn mười năm, nhưng bất kỳ môn phái nào trên giang hồ, ai cũng phải nể mặt hai vợ chồng họ. Tới lúc quan trọng, vẫn là nên lôi cha mẹ nàng ra dọa người thôi. Bảo nàng cậy thế khinh người cũng được, cáo mượn oai hùm cũng tốt, cứ bảo vệ tính mạng đã rồi nói sau.

Tuyệt Mệnh lão nhân cả kinh. “Ngươi là nữ nhi của Mộ Dung Ý Vân?”

Phản ứng của lão vô cùng kỳ lạ, Độc Cô Khuynh Thành không hiểu gì cả nhưng vẫn thành thật trả lời. “Đúng thế.”

“Cha ngươi là ai?”

“Mẹ ta là Mộ Dung Ý Vân, thế theo lão, cha ta là ai nào? Làm ơn đi, cái loại vấn đề này một kẻ vô danh bất kỳ trên giang hồ cũng biết. Môn chủ là tông sư thế hệ trước, cư nhiên lại đi hỏi một câu cơ bản như thế, không sợ mất mặt sao?”

Tuyệt Mệnh lão nhân hừ lạnh. “Quả nhiên là con gái của nàng ta, vẻ mặt giọng nói đều giống hệt nàng ta.” Thiên hạ chỉ có độc nhất một Mộ Dung Ý Vân mới có thể dạy dỗ ra được một đứa con gái như thế.

“Đúng thế, lão biết cha mẹ ta sao? Vậy hãy nể mặt bọn họ mà tha cho ta đi.”

Lão nhân chuyển giọng ác độc, rít lên qua kẽ răng. “Chỉ biết thôi sao?” Hắn đã nuôi lớn đứa nghiệt nữ chỉ biết có người ngoài đó suốt mười bảy năm trời. Nếu không sinh nó ra, hẳn cũng sẽ không bị thân bại danh liệt, hơn hai mươi năm không thấy mặt trời. Cũng là đứa nghiệt nữ kia khiến hắn thật hổ thẹn với liệt tổ liệt tông họ Mộ Dung.

Đúng thế, Tuyệt Mệnh lão nhân chính là Mộ Dung Nghĩa năm đó. Khi ấy hắn bị con gái con rể liên thủ ép tới đường cùng, để bảo toàn tính mạng đã phải giả chết. Sau đó hắn sáng lập ra Tuyệt Mệnh môn, một lòng tìm vợ chồng Độc Cô Hàn báo thù, không ngờ vợ chồng chúng đã sớm thoái ẩn giang hồ, hành tung bất định. Hôm nay con gái bọn chúng tự rơi vào tay lão, không lẽ là ý trời?

Độc Cô Khuynh Thành chợt lạnh run người. “Lão môn chủ kia, không phải lão có thù oán gì với họ chứ?” Xong rồi xong rồi, biết thế lúc này đừng có cáo mượn oai hùm.

Tuyệt Mệnh lão nhân, không, là Mộ Dung Nghĩa mới đúng, cười lạnh. “Đúng thế.”

Độc Cô Khuynh Thành nuốt nước miếng đánh ực một cái. “Lão định làm gì ta?”

Hắn chậm rãi đi tới gần Khuynh Thành. “Cha mẹ ngươi làm hại ta bị toàn thể võ lâm xa lánh, thân bại danh liệt, ngươi nghĩ ta sẽ làm gì ngươi?” Là lão xứng đáng bị như thế.

“Lão...”

Khuynh Thành còn chưa nói xong, Mộ Dung Nghĩa đột ngột bóp chặt lấy cằm nàng, nhét một viên dược hoàn vào miệng. Khuynh Thành bị lão bắt nuốt viên thuốc vào bụng, ho khù khụ một lúc.

“Lão cho ta ăn cái gì thế?”

“Thất tình lục dục đan.” Xuân dược lợi hại nhất trên giang hồ.

“Lão...” Độc Cô Khuynh Thành nâng thân mình bách độc bất xâm, nhưng thứ thuốc này để kích thích dục tình vốn không phải độc dược. Trời ơi, lão ta muốn làm gì? Muốn chà đạp nàng sao?

Mộ Dung Nghĩa lạnh lùng nói. “Bọn chúng hại ta tới mức này, ta sẽ hủy hoại nữ nhi của chúng.” Cô ả này nhất định là điểm chết của bọn chúng, hủy hoại nữ nhi của chúng so với giết nàng ta sẽ càng khiến bọn chúng đau đớn khổ sở.

Mộ Dung Nghĩa đảo mắt nhìn thuộc hạ. “Thưởng cho các người.”

Thất tình lục dục đan quả thật phát tác rất nhanh chóng, toàn thân Khuynh Thành đã bắt đầu nóng rực, máu chảy rần rạt trong mạch máu, hơi thở hào hển. “Không, không được;”

“Rất nhanh sẽ không chịu nổi thôi, người cũng sẽ giống mẹ người, trở nên hạ tiện.”

“Lão... đáng... chết. Mẹ ta vốn trong sạch, lão mới là hạ tiện.” Nàng một mặt vận lực néo mạnh vào chân, một mặt mắng chửi lão ta. Nàng đã bắt đầu cảm thấy bản thân mất đi sự khống chế, nàng thật sự sắp chịu không nổi nữa rồi. Ngự, cứu thiếp với.

Mộ Dung Nghĩa cười lạnh. “Mang ả xuống, mặc các người xử lý, muốn làm gì thì làm.” Ả ta xinh đẹp như thế, giờ lại trúng mị dược, không tin không có ai động tâm. (Ác quá nha, nàng í là cháu ngoại của lão nha! = =)

Nhìn thấy tiểu mỹ nhân, đã nhiều kẻ ngứa ngáy muốn động tay chân, nhưng ai cũng ngại cha mẹ nàng, không ai dám coi thường mà động thủ. Vợ chồng Độc Cô Hàn đều nổi tiếng hễ có thù tất sẽ báo, nếu động tới con gái bọn họ, sau này tới lúc họ trả thù...

Mộ Dung Nghĩa lạnh lùng lướt mắt nhìn khắp đám đệ tử mắt đói khát nhưng lòng lại nhát chết cười khẩy. “Không ai dám sao?”

“Ta muốn.” Hàn Ngự mặt nghiêm trang lạnh lùng đi vào, trong tay cầm Truy hồn kiếm, thanh âm lạnh lẽo của hắn khiến mọi người chung quanh rét run cầm cập.

Khuynh Thành vui sướng trong lòng, hắn đã tới cứu nàng.

“Thiếu chủ.” Cả đám người đồng thanh kêu lên thỉnh an, cung cung kính kính, chỉ sợ không cẩn thận sẽ thành quỷ dưới kiếm Truy hồn.

“Sư phụ.” Hắn nhìn Mộ Dung Nghĩa, cố hết sức không để lão ta nhìn thấy lửa giận trong mắt hắn. Lão già đáng chết, dám đem nữ nhân của hắn tùy tiện tặng cho người khác, hắn sẽ tính sổ với lão sau.

“Ngự nhi, Tiêu Diêu công tử đâu?” Mộ Dung Nghĩa thản nhiên liếc hắn.

“Đã chết.” Còn khuya nhá, chờ lát nữa sẽ vào tính sổ với lão gian ác nhà người.

“Tốt lắm.” Hắn chỉ vào Khuynh Thành, giờ cả người đã đỏ như tôm luộc. “Người muốn ả?” Đồ đệ này vốn không ham nữ sắc, làm sao đột nhiên lại muốn ả ta? Không lẽ ả rất xinh đẹp? Cả hắn cũng không cưỡng lại được mị lực của nàng sao? Bất kể lý do gì, có người chịu hủy sự trong sạch của ả ta là được. (Hic, ông ngoại gì ác tàn bạo!)

“Vậy mang về đi, thưởng cho người đó.” Phần đông đệ tử e ngại vợ chồng Độc Cô Hàn, không ai dám, chỉ hắn có dũng khí, quả không hổ là người kế thừa do lão chỉ định.

“Tạ ơn sư phụ.”

Hắn đảo mắt nhìn quanh đám nô tài khúm núm đứng quanh rồi ôm lấy Khuynh Thành bỏ đi. Nữ nhân trong ngực hắn chỉ thuộc về hắn, đáng về mị hoặc quyền rũ của nàng chỉ hắn được phép thấy mà thôi.

Khuynh Thành được ôm lên, theo bản năng liền ôm lấy cổ hắn, nóng nảy tiến sát vào lòng người thương. Mộ Dung Nghĩa chợt có một tia nghi hoặc, không phải nàng vốn rất có ngạo khí sao? Sao có thể ngoan ngoãn thuận theo hắn như thế? Không lẽ Thất tình lục dục đàn thật sự lợi hại tới vậy? Tất nhiên đánh chết lão ta cũng không nghĩ ra được là mình sắp lên chức cụ ngoại, mà cháu rể của lão lại chính là đồ đệ bảo bối của mình. Dù gì bọn họ cũng đã là vợ chồng, làm cái gì mà chả được. Lão muốn hạ xuân được sao? Khác nào tăng thêm chút gia vị cho phòng ngủ của bọn hắn?

“Ngự... ôi... nóng quá...” Đôi mắt đẹp của Khuynh Thành hơi nhắm lại, nửa tỉnh nửa mê cọ cọ trên người hắn.

“Sẽ không sao đâu, ngoan, nhắm mắt lại đi;”

“Sao chàng lại đến?”

“Cha mẹ cũng đến mà.” Người đến còn nhiều nữa cơ, sư phụ hắn cũng lo mà hưởng thụ đi. Mà, cũng nên đổi cách gọi lão già gian tà đó rồi.

“Ôi, khó chịu quá...” Nàng dựa vào càng sát sàn sạt.

Hắn khẽ hôn nàng. “Chờ một chút thôi.” Hắn sẽ ăn nàng ngay.

“Hôn thiếp nữa đi.” Không biết vì sao, lúc hắn hôn nàng nàng cảm thấy thật thoải mái.

Nếu chỉ hôn một cái có thể giải quyết vấn đề, mị được làm sao có tác dụng như lời đồn chứ?

“Được.”

Hắn đem nàng ôm trở về phòng, đặt lên giường. Khuynh Thành cũng đứng lên, người dính sát vào Hàn Ngự không muốn buông ra.

Hàn Ngự nhanh nhẹn thoát hết quần áo của nàng, từng cái từng cái vứt trên mặt đất, chỉ để lại cái yếm cùng chiếc quần trong mỏng manh.

Khuynh Thành tựa vào tay hắn không ngừng run rẩy. “Khó chịu quá đi...”

Hắn khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, trêu mếu hôn. “Ngaoan, nàng sẽ không sao.”

“Ngự...” Khuynh Thành hổn hển, nàng đem phần quần áo cuối cùng cởi nốt ra, vứt vào một góc giường.

Hàn Ngự cười gian xảo, nửa nằm nửa ngồi cạnh nàng. Hắn khẽ hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn ấy, môi nàng luôn mềm mại như thế khiến người khác nhớ nhung. Bàn tay to không chịu yên vị một chỗ bắt đầu chạy loạn trên bụng nàng. Khuynh Thành run run rẩy rẩy một trận, cả người không nhận được liên cong lên đón hắn. Nàng thật nóng nực, thật khó chịu a.

“Thành nhi, nàng thật ngọt ngào mà.”

“Đáng ghét, chàng bắt nạt thiếp, khó chịu quá.”

“Rất nhanh sẽ không khó chịu nữa.”

Hắn cởi hết quần áo của chính mình vứt trên giường, dùng nội lực ép màn trướng buông xuống, che phủ xuân sắc vô tận bên trong. (Sở Sở: Lúc tả đến đây ta thực sự mâu thuẫn, có nên kể rõ hơn không nhỉ? Nói thật, không phải ta tả rõ được, mà là không dám tả, không muốn gieo rắc độc hại lên thanh thiếu niên. Ách, các người mau nói cho Sở Sở, loại tình tiết này là muốn tả sơ qua hay tả chi tiết?)

*

Tuyệt Mệnh Môn một cảnh vô cùng hỗn loạn, hồng hồng đỏ đỏ màu máu tươi vung khắp nơi. Âm thanh đánh nhau, tiếng hét ‘giết’ vang lên bên tai không dứt.

Vợ chồng Độc Cô Hàn, Mộ Dung Ý Vân, Độc Cô Tiêu Diêu, Tiểu Thiên đứng ở đại sảnh, đang giằng co cùng Mộ Dung Nghĩa đeo mặt nạ.

Mộ Dung Ý Vân cười cười. “Cha à, tháo mặt nạ của người ra đi.”

“Người đã đoán ra thân phận của ta sao?” Mộ Dung Nghĩa chỉ vào Độc Cô Tiêu Diêu. “Là hần nói cho người?” Cũng tại lão để sống mất hần, mới có thể gây nên đại họa hôm nay.

“Đúng thế.” Là Độc Cô Tiêu Diêu nói.

Độc Cô Tiêu Diêu cười mỉa hoặc, khẽ cúi đầu. “Ông ngoại, mẫu thân nói ta phải vãn an lão.”

“Cái gì?” Mộ Dung Nghĩa hoảng hốt. “Người là nhi tử của bọn chúng?” Tại sao chúng có thể có một đôi con trai con gái xuất sắc đến vậy? (Hê hê, mùi ghen tị thoang thoảng...)

“Đúng vậy.” Độc Cô Tiêu Diêu cười lên trông thật rục rờ.

Mộ Dung Nghĩa ngửa mặt lên trời thở dài. “Mộ Dung Ý Vân, chung quy người vẫn là không chịu thừa đường sống cho ta. Ý trời, quả là ý trời, ta vẫn không thoát được lòng bàn tay các người. Năm đó lão nhẫn nhục cầu sống, cuối cùng kết cục vẫn lại rơi vào tay vợ chồng bọn họ, ngay cả con của họ cũng muốn nhúng tay góp vui.

“Mộ Dung Nghĩa, lão tốt nhất đừng có giả trò gì, lần này chúng ta sẽ không để lão thoát chết như lần trước đâu.” Cứ nghĩ lão gian ác này đánh nhi tử của nàng tới thừa sống thiếu chết, Mộ Dung Ý Vân lại bốc hỏa trong lòng.

Mộ Dung Nghĩa cười lạnh. “Chỉ sợ con gái các người đã không còn bảo vệ được tiết sạch giá trong nữa rồi.” Ít nhất lão cũng đã hủy hoại được nữ nhi của bọn chúng.

Độc Cô Hàn biến sắc. “Lão nói sao? Lão nhốt con bé đi đâu rồi?” Không lẽ Hàn Ngự không cứu nàng kịp?

“Ha ha, ả ta đã trúng Thất tình lục dục đan, bị đồ đệ của ta mang đi thưởng ngoạn rồi.”

“Đồ đệ nào của lão?”

“Đệ tử đắc ý nhất của ta, Ngự nhi.”

Lão vừa dứt lời, Mộ Dung Ý Vân và Độc Cô Tiêu Diêu cùng cười rộ lên, Mộ Dung Ý Vân cười tới mức gập cả bụng, vui vẻ thốt. “Quên mất chưa nói cho lão, đồ đệ của lão giờ đã là con rể của ta. Hần cùng Khuynh Thành đóng cửa làm gì ta quản không có được. Cám ơn lão đã giúp hai đứa chúng nó tăng thêm gia vị cho khuê phòng. Đương nhiên, lão yêu quái nhà người thì biết gì về cái gọi là gia vị cho khuê phòng chứ.” Ai da, sao lại có người ngốc thế chứ.

Mộ Dung Nghĩa trầm mặt hỏi lại. “Bọn hần là vợ chồng rồi sao?”

Mộ Dung Ý Vân cười gian ác. “Đúng a, giờ lão mới biết sao? Từ lâu lắm rồi, đồ đệ yêu quý của lão đã cưới nữ nhi của ta. Khuynh Thành cũng đã có mang được ba tháng, không bao lâu sau, tiểu hài tử của bọn hần sẽ ra đời. Lão sợ bọn họ cưới lâu rồi sinh ra nhảm chán nên giúp họ chế tạo kích thích tình cảm sao? Không vấn đề gì, cứ việc thôi. Chỉ là nữ nhi của ta sẽ mệt mệt... ai da, lát về phải nấu bát canh gà tẩm bổ cho nàng mới được.”

Mộ Dung Nghĩa hai tay run lên, trầm giọng thốt. “Ý trời, quả thật là ý trời.” Hần vốn muốn làm nhục cháu ngoại của mình, kết quả lại tặng cho vợ chồng nó một màn xuân sắc.

“Đúng là ý trời.”

Quả nhiên là ý trời. Hơn hai mươi năm trước lão giả chết lừa gạt toàn bộ mọi người, lần này sẽ không được may mắn như thế. Còn về việc lão bị xử trí ra sao, từ từ thương lượng... Tóm lại, biết chắc chắn kết cục của hần sẽ không có gì hay ho.

Chú thích:

(1) Gia huấn: kiểu như lệ nhà, những điều cần biết trong gia đình í :D

:panda7::panda7:ôi ôi... thật là ngưỡng mộ quá íh, mà 2 anh chị í chỗ nào cũng chỉ nhìn thấy nhau hoy. tính cảm thắm thiết. hờ hờ

:panda7:Truyện hay quá đi!Thanks nhiều nhiều nha!

:panda61::panda61::panda61:Sis ơi cố lên! Tiểu muội ủng hộ hết mình àh nha! Cố lên! Cố lên!

Phần kết:

Mưa gió trong phòng vừa qua, Khuynh Thành nằm gục trên ngực Hàn Ngự thở hổn hển.

Hàn Ngự khẽ vuốt mái tóc của nàng, thâm tình khẽ thốt. “Thành nhi, ta yêu nàng.” Lần đầu tiên hắn thốt ra một lời ‘đáng rùng mình’ tới vậy.

Khuynh Thành then thùng như cô vợ nhỏ, rúc đầu vào ngực hắn. “Thiếp cũng yêu chàng.” Nàng yêu hắn, từ lâu lâu lắm rồi đã yêu hắn.

“Thành nhi, liệu có bị thương tới hắn không?” Tay kia của Hàn Ngự khe khẽ vuốt bụng nàng, miệng hỏi thật nhẹ nhàng.

“Không đâu.” Cho dù có, cũng là do nàng, do nàng mệt mỏi quá độ í mà.

“Thành nhi, nàng thơm quá.” Hắn ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu hít khẽ mùi hương trên cơ thể nàng.

Nàng cười khẽ, chớp chớp mắt. “Giờ chàng mới biết sao? Phạt chàng từ giờ chỉ được nói những lời như vậy với thiếp, một mình thiếp mà thôi.”

Hàn Ngự trầm giọng cười, khẽ néo má nàng. “Biết rồi, nương tử.” Hắn nếu dám nói những lời đó với nữ nhân khác, ‘đội hộ vệ’ nhà lão bà của hắn nhất định sẽ xé xác hắn.

Khuynh Thành bĩu bĩu môi. “Hừ, chàng còn chưa chính thức cưới thiếp kìa.”

Đôi mắt sâu thẳm của hắn ánh lên nét cười ôn nhu thật say lòng người. “Nhanh thôi.”

Nàng choàng tay qua eo hắn, thỏa mãn gục đầu trong ngực hắn định ngủ.

Hàn Ngự cười gian xảo, xoay người ngăn nàng lại. “Nương tử, chúng ta động phòng trước được không?” Đã muốn động phòng từ đời tám hoánh nào rồi.

Khuynh Thành cười xấu xa, hai tay ôm cổ hắn kéo xuống, chủ động hôn hắn.

Trong trường phù dung, xuân sắc đầy giường. Một đôi tình nhân, tình sâu tựa biển!

Hoàn

Gia phả các mối quan hệ gia đình/bang phái giữa cuốn Cực phẩm khí phụ và Lãnh khốc phu quân:

1.Cực phẩm khí phụ:

Tứ đại thế gia:

* Mộ Dung sơn trang: Trang chủ Mộ Dung Nghĩa cưới Giang Thu Nhan sinh ra Mộ Dung Nhược Nhan, lại tặng tị có tình với Vân nhi, a hoàn của Giang Thu Nhan. Vân nhi sinh được Mộ Dung Ý Vân thì kiệt sức qua đời.

* Thiên Kiếm sơn trang: Trang chủ Giang Chấn Dương, em gái là Giang Thu Nhan gả cho Mộ Dung Nghĩa. Giang Chấn Dương lấy vợ sinh được con duy nhất là Giang Tử Ngang.

* Bách Thảo sơn trang: Trang chủ Y Chí Viễn, lấy vợ sinh được con độc nhất là Y Dục Thành, con gái nuôi là Y Lạc Lạc.

* Thần Bình sơn trang: Trang chủ Độc Cô Thiên Linh, vợ là Ngự Trụ Nhi (mối tình đầu của Mộ Dung Nghĩa), sinh được Độc Cô Hàn và Độc Cô Huynh. Sau do gia biến, Độc Cô Huynh được Y Chí Viễn mang về nhà nuôi dưỡng, đặt tên là Y Lạc Lạc.

Bốn vị trang chủ kết nghĩa huynh đệ, tình như keo sơn. Mộ Dung Nghĩa vì ghen tị với Độc Cô gia, bày mưu giết sạch Thần Bình sơn trang, chỉ có hai đứa trẻ là Độc Cô Hàn và Y Lạc Lạc sống sót.

Thiên Ma giáo

Thiên Ma giáo là giáo phái do Mục tiên sinh sáng lập, thu dưỡng sáu đồ đệ nam và một con gái.

- * Đại đệ tử Độc Cô Hàn – Mục Hàn: Sau kế vị Mục tiên sinh làm giáo chủ Thiên Ma giáo, phát triển giáo phái theo hướng tiêu cực chỉ để đi tìm kẻ thù giết cả gia đình. Lấy Mộ Dung Ý Vân.
- * Nhị đệ tử Tật Phong: Tật Phong hộ pháp, sau khi Độc Cô Hàn giải quyết xong ân oán giang hồ, liền truyền vị giáo chủ lại cho Tật Phong. Vợ là Mục Ngữ Tâm
- * Tam đệ tử Tia Chớp: Tia Chớp hộ pháp. Lãnh khốc gần bằng Độc Cô Hàn, nhưng lại chuyên đấu võ mềm giỡn hớt với Phượng Thanh Hà, phóng viên trưởng của Bách Hiểu Đường. Cưới Phượng Thanh Hà cùng ngày với Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân.
- * Tứ đệ tử Liệt Hỏa: Liệt Hỏa hộ pháp. Cực kỳ mềm mại, là người đã dạy cho Độc Cô Hàn đi tán Mộ Dung Ý Vân, dạy cho Tia Chớp tán Phượng Thanh Hà, bản thân đi tán Anh Hoa cùng chủ Thủy Vũ Mị, muội muội kết nghĩa của Mộ Dung Ý Vân (chuyên dụng độc). Vợ chính là Thủy Vũ Mị, cưới cùng ngày với cặp Phượng Thanh Hà và Mộ Dung Ý Vân.
- * Ngũ đệ tử Thiểm Điện: Thiểm Điện hộ pháp. Không có nhắc đến nhiều lắm
- * Lục đệ tử Thiên Túy: có mối tình từ cái nhìn đầu tiên với Mộ Dung Nhược Nhan. Chi tiết không được kể rõ nhưng đại loại hai người gặp nhau tình cờ, xa nhau sáu năm vẫn nhớ nhung vô hạn. Mộ Dung sơn trang bị giải tán, Mộ Dung Nhược Nhan đến Thiên Ma giáo làm dâu.
- * Tiểu sư muội Mục Ngữ Tâm: Mục tiên sinh mất, có trần trối là Độc Cô Hàn phải chiếu cố Mục Ngữ Tâm suốt đời. Nàng ta liền lập luận, cách chiếu cố tốt nhất chính là... thành hôn với nàng ta. Thế là gây ra bao sóng gió cho anh Hàn chị Vân, khiến anh tát bóp chị Vân một cái... Cơ mà sau này được chị Vân chỉ điểm bên mê. Lấy Tật Phong hộ pháp, sau thành giáo chủ phụ nhân.

Bách Hiểu Đường

Bách Hiểu Đường do Bạch Hiểu, nam sinh dưới Mộ Dung Ý Vân một khóa ở đại học, cũng bị Thời Không đại thần bắt cóc đưa về cổ đại. Một ngày ở hiện tại bằng một năm ở quá khứ. Anh bị bắt đi một tháng, bằng ba mươi năm ở cổ đại. Trong ba mươi năm đó, Bạch Hiểu đã thành công trong việc xây dựng một Bách Hiểu Đường danh chấn giang hồ, thành lễ vật tặng Mộ Dung Ý Vân khi nàng tới quá khứ.

Bách Hiểu Đường có bốn tổ phóng viên (Bạch Hiểu mang hết các khái niệm hiện đại như phóng viên, phỏng vấn, nhật báo về quá khứ): Thiên Địa Huyền Hoàng, do bốn đệ tử của hắn đứng đầu. Bốn kẻ này theo bối phận phải gọi Mộ Dung Ý Vân là sư bá, vì nàng là tỷ tỷ của Bạch Hiểu ở hiện tại, nhưng vì nàng sợ già nên bắt họ gọi là tỷ tỷ.

- * Tổ Thiên: Đứng đầu là Phượng Thanh Hà, ngây thơ nhưng trọng tình, oan gia với Tia Chớp hộ pháp của Thiên Ma giáo, về sau bỏ Bạch Hiểu Đường gả tới Thiên Ma giáo làm dâu. Chuyên mặc áo hồng, tì nữ cũng bắt phải mặc áo hồng
- * Tổ Địa: Đứng đầu là Lục Tây Lâm: thiên hạ đệ nhất bà tám, bốn sự giỏi nhất là đi moi móc đời tư của người khác, vẻ mặt luôn cười gian xảo, nhưng ẩn giấu bên trong một nhân cách chín chắn chu đáo khó tin. Về sau Lục Tây Lâm cưới Phượng Thanh Trúc, tiếp quản Bách Hiểu Đường. Chuyên mặc áo xanh lam, tì nữ cũng mặc đồ xanh lam.
- * Tổ Huyền: Đứng đầu là Tư Đồ Dạ: phong lưu tiêu sái, từng muốn cưới Mộ Dung Ý Vân khi chưa biết nàng là ai. Không có thông tin về vợ con, chỉ biết, hắn đào tạo ra lớp mật thám sau này của Bách Hiểu Đường xong liền quy ẩn, tiêu dao giang hồ. Chuyên mặc áo đen, tì nữ... áo vàng.
- * Tổ Hoàng: Đứng đầu là Phượng Thanh Trúc em gái Phượng Thanh Hà, nghiêm trang, tính tình cứng rắn. Về sau làm vợ của Lục Tây Lâm. Chuyên mặc áo xanh lục, tì nữ cũng bắt mặc áo xanh lục.

2. Lãnh khốc phụ quân:

Cuốn này nói về thế hệ sau của cuốn Cực phẩm khí phụ.

- * Độc Cô Hàn cưới Mộ Dung Ý Vân sinh ra Độc Cô Tiêu Diêu và Độc Cô Khuynh Thành.
- * Giang Tử Ngang cưới con gái một vị quan lại trong triều, sinh ra Giang Vô Vân và Giang Di. Hai người gọi Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân là Bá phụ Bá mẫu (bạn của cha, lớn tuổi hơn cha). Độc Cô Tiêu Diêu

và Độc Cô Khuynh Thành gọi Giang Tử Ngang là thúc thúc (bạn của cha, ít tuổi hơn cha).

* Y Dục Thành cưới Độc Cô Huỳnh sinh ra Y Minh Hà, Y Ngâm Phong và một đứa con trai nữa họ Độc Cô. Ba người gọi Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân là Đại cữu phụ, đại cữu mẫu (Anh trai và chị dâu của mẹ).

* Lục Tây Lâm cưới Phượng Thanh Trúc sinh ra Lục Ánh Nguyệt.

* Tật Phong cưới Mục Ngữ Tâm sinh ra Mục Thần Phi, Mục Thần Dương, Mục Phi Như

* Tia Chớp cưới Phượng Thanh Hà sinh ra Mục Tuyết Đường.

* Thiểm Điện lấy vợ sinh ra Mục Thần Lâm

* Liệt Hỏa lấy Thủy Vũ Mị sinh ra Mục Thần Dật.

* Thiên Túy lấy Mộ Dung Nhược Nhan sinh ra Thiên Thần Ngạo và Thiên Kinh Yên

Tất cả đám con của Lục Tây Lâm, Phượng Thanh Trúc, Tật Phong, Tia Chớp, Thiểm Điện, Liệt Hỏa, Thiên Túy đều gọi vợ chồng Độc Cô Hàn và Mộ Dung Ý Vân là bá phụ bá mẫu cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-khoc-phu-quan>